

THE NEW PROPHECY

WARRIORS

MOONRISE

Những Chiến Binh

PHẦN II - TẬP 2

Trăng Lên

ERIN HUNTER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Trăng Lên

Series Warriors tập 2

Erin Hunter

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mục lục	
Giới thiệu	
Cư dân của những bộ tộc	
Lời mở đầu	
Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
Chương 23	
Chương 24	
Phần kết	

BỘ TỘC SẤM

Tộc trưởng: -*Sao Lửa*: anh mèo đẹp trai mang màu của lửa.

Thủ lĩnh trợ tá: -*Vằn Xám*: Anh mèo lông xám dày.

Mèo lang y: -*Da Xỉ Than*: cô mèo xám đậm. Lính nhỏ: chân Lá.

Những chiến binh: (mèo đực và mèo cái không có con)

-*Lông Chuột*: chị mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn. Lính nhỏ: chân Nhện.

-*Da Bụi*: anh mèo mướp màu nâu đậm. Lính nhỏ: chân Sóc.

-*Bão Cát*: cô mèo màu cam nhạt.

-*Đuôi Mây*: cậu mèo lông dài màu trắng.

-*Lông Điều Hâu*: chú mèo mướp màu vàng nâu rực rỡ. Lính nhỏ: chân Trắng.

-*Vuốt Gai*: cậu mèo mướp màu vàng nâu. Lính nhỏ: chân Chuột Chù.

-*Tim Sáng*: cô mèo màu trắng với những mảng đốm vàng.

-*Vuốt Mâm Xôi*: chú mèo mướp màu nâu đậm, mắt màu hổ phách.

-*Lông Tần Bì*: chú mèo xám nhạt, với những đốm sậm màu nhạt hơn, mắt màu xanh da trời đậm.

-*Ria Mưa*: cậu mèo lông xám đậm, mắt màu xanh da trời.

-*Lông Bờ Hóng*: cậu mèo màu xám nhạt, mắt màu vàng.

-*Đuôi Nai*: cô mèo khoang trắng, mắt màu nâu.

Những lính nhỏ: (mèo hơn sáu mùa trắng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

-*Chân Sóc*: cô mèo có những đốm đen, mắt màu xanh lá.

-*Chân Lá*: cô mèo màu sọc nâu nhạt, mắt màu vàng và chân màu trắng.

-*Chân Nhện*: anh mèo nhỏ màu nâu, mắt màu vàng.

-*Chân Trắng*: cô mèo trắng, mắt màu xanh lá.

Những nữ miu (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

-*Hoa Vàng*: bà mèo màu vàng nhạt. Nữ miu già nhất của bộ tộc.

-*Mây Dương Xỉ*: cô mèo màu xám nhạt, với những đốm sậm màu, mắt màu xanh lá cây.

Những mèo già (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, bây giờ đã nghỉ hưu)

-*Lông Tuyết*: bà mèo lông trắng tuyệt đẹp, mắt xanh da trời.

-*Đuôi Đốm Xám*: một thời từng là mèo nhị thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.

-*Đuôi Chấm*: bà mèo mướp nhạt.

-*Đuôi Dài*: ông mèo mướp màu nhạt, với những vằn đen sậm.

BỘ TỘC BÓNG TỐI

Tộc trưởng -*Sao Đen*: ông mèo to con màu trắng, chân màu đen.

Thủ lĩnh trợ tá -*Lông Táo Nâu*: bà mèo mướp màu vàng đậm.

Mèo lang y -*Mây Còi*: anh mèo mướp rất nhỏ con.

Những chiến binh -*Lông Cây Sồi*: ông mèo nhỏ con màu nâu. Lính nhỏ: chân Khói.

-*Da Hung*: cô mèo khoang có mắt màu xanh lá.

-*Tim Tuyết Tùng*: anh mèo lông xám.

-*Vuốt Hương Trà*: cô mèo màu vàng. Lính nhỏ: chân Sư Tử.

-*Hoa Anh Tú*: chị mèo mướp nâu nhạt có cẳng dài.

Những mèo già -*Mũi Ướt*: ông mèo nhỏ nhắn màu trắng xám, từng là mèo lang y.

BỘ TỘC GIÓ:

Tộc trưởng: -*Sao Cao*: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài.

Thủ lĩnh trợ tá -*Vuốt Bùn*: ông mèo vằn xám nâu đậm. Lính nhỏ: chân Ô.

Mèo lang y -*Mặt Vỏ Cây*: ông mèo nâu, đuôi ngắn.

Những nữ miu: -*Ria Độc Nhất*: ông mèo mướp nâu.

-*Bàn Chân Nhện*: ông mèo xám đen.

-*Tai Rách*: ông mèo mướp.

-*Đuôi Trắng*: cô mèo trắng nhỏ

Những mèo già -*Hoa Sớm*: bà mèo nhị thể.

BỘ TỘC SÔNG

Tộc trưởng: -*Sao Báo Đốm*: bà mèo mướp màu vàng kim, có những đốm đặc biệt.

Thủ lĩnh trợ tá -*Bàn Chân Sương*: chị mèo màu nâu với đôi mắt xanh thẳm.

Mèo lang y -*Lông Bùn*: ông mèo nâu nhạt, lông dài rậm. Lính nhỏ, Cánh Bướm Đêm - cô mèo mướp xinh đẹp với mắt màu vàng.

Những chiến binh: -*Vuốt Đen*: ông mèo đen như màu khói.

-*Bước Mạnh*: ông mèo đốm mập.

-*Lông Bão*: anh mèo màu xám đậm, mắt màu vàng.

-*Đuôi Phi Điểu*: cô mèo màu xám nhạt, mắt màu xanh da trời.

-*Sương Điều Hâu*: anh chàng nâu đậm có bờ vai rộng.

-*Da Rêu*: cô mèo nhị thể.

Những nữ miu -*Hoa Rạng Đông*: cô mèo màu xám nhạt.

Những mèo già: -*Bụng Phệ*: ông mèo lông nâu sậm.

-*Da Tối*: bà mèo nhị thể

NHỮNG MÈO NGOÀI BỘ TỘC

-*Lúa Mạch*: ông mèo nhỏ tròn trịa, trắng đen, thân thiện, sống trong ngôi nhà ngoài bìa rừng.

-*Chân Quạ*: ông mèo đen tuyền, gầy gò, nhỏ chắt với một vệt trắng ở ngực, và mẩu chop đuôi màu trắng.

-*Purdy*: cậu mèo già sống trong rừng gần biển.

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN

(Những chiến binh - Phần 2)

Dịch giả: Liên Phương

Lời mở đầu

ước từng bước một, những con mèo len lỏi trong hang động. Bộ lông của họ dính những vệt bùn và đôi mắt mở to sợ hãi, phản chiếu lại ánh trăng lạnh đang chiếu xuống xuyên qua vết nứt trên trần hang. Họ hạ thấp mình với cái bụng quệt sát mặt đất, đôi mắt hấp háy nhìn hết từ bên này sang bên kia, như thể có nguy hiểm đang rình rập họ trong bóng tối.

Ánh trăng le lói chiếu xuống hồ nước trên nền hang. Soi rọi những tảng đá nhọn từ mặt đất lên tới trên trần. Vài hòn đá trắng chen giữa mấy thân cây mảnh. Gió thổi tung bộ lông của mấy mèo. Không khí có mùi ẩm ướt và trong lành, đầy tiếng gầm rú xa xôi của những con sóng nước.

Một mèo bước ra từ phía sau tảng đá. Thân mình ông dài, gầy, với cơ bắp cuộn cuộn, và bộ lông phủ đầy bùn khô, trông ông như một con mèo đá.

“Chào mừng tất cả các mèo,” ông cao giọng meo. “Ánh trăng nằm trên mặt nước. Đây là thời gian để Nói, theo luật của Bộ lạc săn bắt vĩnh hằng (bộ lạc săn bắt vĩnh hằng cũng tương tự như bộ tộc Sao, nhưng là tổ tiên của những mèo đến từ các bộ lạc sống ở trên núi, mà không phải từ các bộ tộc ở trong rừng – ND).”

Một mèo bước tới, cúi đầu trước con mèo đầy bùn. “Đá Nứt (là mèo lang y của bộ lạc Nước Đổ - ND), ông có dấu hiệu nào không? Bộ lạc săn bắt vĩnh hằng đã nói chuyện với ông rồi chứ?”

Một mèo khác lên tiếng từ phía sau. “Có hy vọng cuối cùng nào không?”

Đá Nứt cúi đầu. “Ta đã nhìn thấy những gì bộ lạc săn bắt vĩnh hằng muốn nói trong ánh trăng trên tảng đá, trong bóng tối của những viên sỏi, trong âm thanh của những giọt mưa trên trần hang động.” Ông dừng lại, đưa mắt nhìn tất cả mọi mèo xung quanh. “Có,” ông tiếp. “Họ nói với ta là có hy vọng.”

Một tiếng thì thầm yếu ớt, như tiếng xào xạc của lá trong gió, xuyên qua nhóm mèo. Mắt họ như mở to hơn, và tai họ căng ra. Một trong những đứng ở phía trước ngáp ngừng lên tiếng. “Rồi ông có biết là chúng ta sẽ thoát khỏi mối họa khủng khiếp này như thế nào không?”

“Có, Vách Đá,” Đá Nứt trả lời. “Bộ lạc săn mồi vĩnh hằng có hứa với tôi sẽ đưa một mèo đến, một mèo màu bạc không sinh ra trong bộ lạc này, mèo sẽ giúp chúng ta thoát khỏi Sự tử núi một lần và mãi mãi.”

Im lặng một lúc, thì: “Có những mèo khác, không ở trong bộ lạc Nước Đổ sao?” một câu hỏi phát ra từ phía sau nhóm mèo.

“Phải có,” mèo khác trả lời.

“Tôi đã nghe nói về những kẻ xa lạ,” Vách Đá meo, “mặc dù chúng ta chưa bao giờ thấy họ trong cuộc đời mình. Nhưng khi nào mèo bạc sẽ đến?” ông tuyệt vọng thêm, tiếng meo càng lúc càng lớn xung quanh ông.

“Đúng rồi, là khi nào vậy?”

“Liệu chuyện đó có thật không?”

Đá Nứt giật giật đuôi ra hiệu cho mọi mèo im lặng.

“Đúng, đó là sự thật,” ông meo. “Bộ lạc săn bắt vĩnh hằng không bao giờ nói dối chúng ta. Tôi

đã nhìn thấy bộ lông màu bạc lấp lánh, trong một hồ nước dưới ánh trăng.”

“Nhưng khi nào?” Vách Đá cố chấp.

“Bộ lạc săn bắt vĩnh hằng không cho tôi biết điều đó,” Đá Nút trả lời. “Tôi không biết khi nào thì con mèo bạc đến, hay đến từ đâu, nhưng chúng ta biết là nó sẽ đến.”

Ông ngược đầu lên nhìn trần hang động, đôi mắt sáng rực như hai vầng trăng nhỏ. “Cho đến khi những mèo đó đến bộ lạc của chúng ta, chúng ta chỉ có thể chờ đợi.”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 1

Lông Bão chớp chớp mắt để thức dậy, và cố gắng nhớ xem mình đang ở đâu. Thay vì cái ổ lau sậy của anh trong trại bộ tộc Sông, anh lại đang cuộn tròn người trong đám dương xỉ khô giòn. Trên đầu anh là trần đất của một hang động, chằng chịt những rễ cây. Anh có thể nghe thấy tiếng ầm ầm yếu ớt theo nhịp điệu ở cách đó khá xa. Anh bối rối lúc đầu; sau đó nhớ ra mình đang ở gần nơi mặt trời lặn như thế nào. Anh lúng túng khi một hình ảnh chợt nảy ra trong tâm trí, làm thế nào mà anh và Vuốt Mâm Xôi có thể chống chọi với nước để dành giật lại mạng sống; anh phun phì phì, vẫn cảm nhận được vị mặn đắng trong cuống họng mình. Khi còn ở nhà trong bộ tộc Sông anh đã từng sống cùng nước – bộ tộc anh là bộ tộc duy nhất trong khu rừng có thể bơi thoải mái trên dòng sông – nhưng nước không đẩy và kéo mạnh đến thế, quá mạnh để một mèo bộ tộc Sông có thể bơi trong an toàn.

Một kí ức khác lại ủa về. Bộ tộc Sao đã chỉ định mỗi mèo từ bốn bộ tộc thực hiện chuyến đi dài và nguy hiểm để nghe những gì Nửa Đêm nói. Họ đã chiến đấu trên những vùng đất xa lạ, đi qua khu vực của hang ổ Hai Chân, đối mặt với các cuộc tấn công từ chó và chuột cống, để khám phá ra điều đáng kinh ngạc nhất: Nửa Đêm chính là một con lửng.

Lông Bão cảm giác toàn thân lạnh toát khi nhớ lại lời nhắn của Nửa Đêm. Hai Chân đang phá hủy khu rừng để làm một đường Sấm Rền mới. Tất cả các bộ tộc phải ra đi, và nhiệm vụ của những mèo được bộ tộc Sao chọn ra là cảnh báo và dẫn họ đến một ngôi nhà mới.

Lông Bão ngồi dậy và nhìn xung quanh hang động. Ánh sáng mờ nhạt xuyên qua đường hầm chiếu vào trong vách đá, không khí trong lành mang theo vị mặn của nước muối. Nửa Đêm đã đi đến một nào nào đó. Bên cạnh Lông Bão, là em gái anh, Đuôi Phi Điểu, vẫn đang ngủ với đuôi quấn quanh mũi. Tiếp đó là Da Hung, chiến binh dũng cảm của bộ tộc Bóng Tối; Lông Bão cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy cô ấy đang được nghỉ ngơi trong tĩnh lặng, có vẻ vết chuột cống cắn trong khu vực của Hai Chân đã đỡ bớt. Thảo dược của Nửa Đêm đã làm dịu vết nhiễm trùng và giúp cô ngủ ngon hơn. Ở phía bên kia hang động, là lính nhỏ bộ tộc Gió, chân Chim với bộ lông màu đen đang vùi trong đám lá dương xỉ. Gần lối vào hang động, là em trai của Da Hung, Vuốt Mâm Xôi, nằm dài bên cạnh chân Sóc, mèo cũng đang cuộn tròn mình lại để ngủ. Lông Bão cố

gắng đẩy ra khỏi đầu cảm thấy ghen tị khi nhìn hai chiến binh bộ tộc Sấm thân thiết với nhau. Anh không có quyền ngắm nhìn chân Sóc, cô cũng có lòng can đảm và sự lạc quan giống như anh, nhưng họ đến từ hai bộ tộc khác nhau. Sẽ tốt hơn nếu Vuốt Mâm Xôi là bạn đời của cô.

Lông Bão biết rằng anh phải đánh thức bạn đồng hành của mình dậy để bắt đầu cuộc hành trình trở về khu rừng. Nhưng anh lại thấy miễn cưỡng kì lạ. Hãy để họ ngủ thêm chút nữa, anh nghĩ. Họ cần phải thật khỏe mạnh để đối đầu với những gì ở phía trước. Lắc mình để rũ đám lá dương xỉ ra khỏi lông, anh băng qua sàn hang động và chui ra khỏi đường hầm. Một cơn gió lạnh thổi tung bộ lông khi anh bước vào đám cỏ non. Cuối cùng anh cũng đã được khô ráo, sau khi mém chết đuối vào đêm hôm trước, giấc ngủ đã giúp anh khỏe lại. Anh đứng nhìn xung quanh, phía trước là vách đá và xa hơn nữa là mặt nước lung linh vô tận đang phản chiếu ánh sáng lấp lánh của ánh bình minh.

Lông Bão mở rộng quai hàm để uống không khí và bắt lấy mùi con mồi. Nhưng khứu giác của anh lại ngập tràn mùi của một con lửng. Anh thấy Nửa Đêm đang ngồi ở nơi cao nhất của vách đá, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm vào những ngôi sao đang mờ dần. Bầu trời phía sau cô, ở rìa dải đất xuất hiện những vệt sáng màu kem báo hiệu nơi mặt trời mọc. Lông Bão bước tới, cúi đầu thành kính trước khi ngồi bên cạnh cô.

“Chào buổi sáng, chiến binh màu xám,” giọng nói của Nửa Đêm ồm ồm hoan nghênh. “Ngủ đủ rồi à?”

“Vâng. Cảm ơn. Nửa Đêm.” Lông Bão vẫn cảm thấy lạ lẫm khi trao đổi lời chào thân thiện với cô, những con lửng đã luôn là kẻ thù nguy hiểm với mọi chiến binh trong các bộ tộc.

Tuy nhiên, Nửa Đêm không phải là một con lửng bình thường. Cô ấy có vẻ gần gũi với bộ tộc Sao hơn tất cả các chiến binh, ngoại trừ mèo lang y; cô đã thực hiện một chuyến đi xa và bằng cách nào đó tìm ra cách tiên đoán trước về tương lai.

Lông Bão nhìn xéo cô, nhìn vào đôi mắt vẫn đang ngắm những vì sao trên bầu trời. “Có thật là cô có thể đọc thấy các dấu hiệu từ bộ tộc Sao không?” anh tò mò hỏi, nửa hy vọng những dự báo khủng khiếp trong tối hôm qua sẽ biến mất trong ánh sáng của buổi sáng hôm nay.

“Phần lớn là đọc được ở khắp mọi nơi,” con lửng trả lời. “Trong những ngôi sao, trong dòng nước chảy, trong ánh sáng của những con sóng. Toàn bộ thế giới đều đang nói, nếu những cái tai chịu lắng nghe.”

“Vậy chắc tôi bị điếc rồi,” Lông Bão meo. “Tôi chẳng biết tương lai thế nào cả.”

“Không phải vậy đâu, chiến binh màu xám,” Nửa Đêm thì thầm. “Nhìn đi.” Cô hất mõm mình về phía mặt trời lặn, nơi mà chỉ còn một chiến binh bộ tộc Sao vẫn đang tỏa sáng ở đường chân trời. “Bộ tộc Sao đã nhìn thấy cuộc gặp mặt của chúng ta. Họ hài lòng, và sẽ giúp đỡ trong những ngày đen tối ở phía trước.”

Lông Bão liếc nhìn điểm sáng rực rỡ và thở dài. Ông không phải mèo lang y, không quen với việc chia sẻ với những chiến binh tổ tiên. Nhiệm vụ của anh là sử dụng sức mạnh và kĩ năng của mình để phục vụ bộ tộc – ngay lúc này, là với tất cả mọi mèo trong rừng. Nửa Đêm đã chỉ rõ

cho họ thấy từng bộ tộc sẽ bị diệt vong nếu họ không thể bỏ qua ranh giới và hòa chung làm một.

“Nửa Đêm, khi chúng tôi trở về...”

Câu hỏi của anh còn chưa kết thúc, một tiếng hét đã chen ngang, và anh quay lại nhìn chân Sóc vừa chui ra khỏi đường hầm. Cô đứng khựng lại nơi cửa hang, bộ lông màu cam rối tung và tai vểnh lên.

“Tôi sắp chết đói rồi!” cô thông báo. “Con mồi ở chỗ nào xung quanh đây vậy?”

“Tránh ra đi, để chúng tôi còn ra nữa chứ.” Giọng nói càu kỉnh của chân Chim vang lên sau lưng cô. “Sau đó chúng ta có thể nói chuyện với cô ta.”

Chân Sóc nhảy về phía trước vài bước, và lính nhỏ bộ tộc gió xuất hiện, theo sau là Đuôi Phi Điều. Cô vui mừng nhìn ánh mặt trời. Lông Bão đứng dậy nhưng dám cò chận lại làm anh không thể chạm mũi với em gái mình. Anh không phải là một trong những sự lựa chọn của bộ tộc Sao, nhưng trên hành trình bảo vệ Đuôi Phi Điều. Với mèo mẹ đã chết và bố của họ sống ở một bộ tộc khác, hai mèo đã gần gũi với nhau hơn những mèo anh em bình thường khác.

Nửa Đêm nặng nề đứng dậy phía sau anh và gật đầu chào bầy mèo.

“Da Hung đã đỡ hơn nhiều rồi,” Đuôi Phi Điều báo cáo. “Cô ấy nói vai của cô ấy hầu như không còn đau nữa.” Quay sang Nửa Đêm, cô nói thêm. “Đó là nhờ gốc cây ngư bàng của cô.”

“Gốc cây đó rất tốt,” con lửng ồm ồm. “Bây giờ chiến binh bị thương đã có thể thực hiện chuyển đi dài được rồi.”

Ngay khi ông nói, Da Hung cũng xuất hiện từ đường hầm; Lông Bão cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra cô đã mạnh mẽ hơn sau giấc ngủ dài và đã bớt cà nhắc hơn.

Theo sau Da Hung, là em trai cô, Vuốt Mâm Xôi, đang đẩy mình ra khỏi đường hầm và chớp chớp mắt trong ánh sáng. “Mặt trời sắp lên rồi,” anh meo. “Đã đến lúc chúng ta phải lên đường thôi.”

“Nhưng chúng ta phải ăn trước đã!” chân Sóc rên rỉ. “Bụng tôi đang gầm gừ còn hơn cả một con quái vật trên đường Sấm Rền! Tôi có thể ăn một con cáo, lông thú và tất cả.”

Lông Bão phải đồng ý với cô. Bụng anh đang cồn cào và anh biết nếu không có thức ăn, họ sẽ không thể nào đối mặt với hành trình dài và mệt mỏi để trở về rừng được. Anh nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Vuốt Mâm Xôi; sẽ như thế nào nếu họ trì hoãn quá lâu và khi trở về chỉ để nhìn những con mèo đã chết?

Vuốt Mâm Xôi thể hiện rõ sự tức giận trên khuôn mặt. Giọng anh đánh thép khi trả lời. “Chúng ta sẽ bắt vài con mồi trên đường đi. Và sẽ đi săn khi trở lại khu rừng mà chúng ta đã dựng trại.”

“Cục lông hách dịch,” chân Sóc lẩm bẩm.

“Vuốt Mâm Xôi đứng đấy,” Da Hung meo. “Ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra ở nhà chứ? Không có thời gian cho chúng ta lãng phí đâu.”

Tiếng thì thầm tán đồng to dần từ những mèo khác. Kể cả chân Chim, mèo luôn vắn vẹo với những quyết định của Vuốt Mâm Xôi còn nhiều hơn cả chân Sóc, cũng không nói gì. Với một cú sốc nhẹ, Long Bao nhận ra cuộc hành trình dài với những mối đe dọa đã giúp họ từ một nhóm mèo chuyên gây gỗ đã trở nên đoàn kết với nhau hơn vì một mục đích duy nhất là cứu những mèo đồng tộc và bảo vệ luật chiến binh. Một cơn gió ấm quét qua mình Long Bao. Lòng trung thành của anh với bộ tộc Sông rất phức tạp – biết làm thế nào khi một nửa bộ tộc đang nghi ngờ anh và Đuôi Phi Điều – nhưng ở đây anh đã tìm được những người bạn không bao giờ có những suy nghĩ như thế.

Vuốt Mâm Xôi đi tới đi lui cho đến khi anh đứng trước mặt Nửa Đêm. “Cảm ơn cô đã đi cùng với bộ tộc,” anh meo.

Nửa Đêm cần nhần. “Chưa đến lúc chia tay đâu. Ta sẽ đi cùng với đến rừng cây, để chắc chắn mấy mèo đang đi đúng hướng.”

Không cần đợi cho những mèo khác đồng ý hay cảm ơn, cô lặng lẽ băng qua cánh đồng hoang. Phía trước cô, bầu trời đã bắt đầu rực sáng khi mặt trời xuất hiện ở đường chân trời. Long Bao chớp chớp mắt trước ánh sáng vàng. Mặt trời lặn đã dẫn dắt cuộc hành trình tìm kiếm của họ, thì bây giờ mặt trời mọc sẽ giúp họ về nhà.

Bốn con mèo được chọn – cùng với Long Bao và chân Sóc, mèo đã đi cùng với Vuốt Mâm Xôi sau khi cãi nhau với cha cô, Sao Lửa – vì đặt niềm tin mù quáng vào lời tiên tri không được hiểu đúng từ bộ tộc Sao.

Giờ đây, khi đã hiểu được chính xác ý nghĩa của lời tiên tri, sẽ dễ dàng hơn cho họ để quyết định những việc tiếp theo. Nhưng đồng thời cũng đáng sợ biết bao khi họ biết các bộ tộc đang đối mặt với nguy hiểm như thế nào.

“Chúng ta đang chờ đợi cái gì vậy?” chân Sóc hỏi, vượt lên trên Nửa Đêm.

Đồng tộc của cô, Vuốt Mâm Xôi chậm rãi đi phía sau, miên man suy nghĩ như thể anh ấy đang tưởng tượng hết mọi khó khăn mà họ phải đối mặt trên đường trở về khu rừng. Bên cạnh anh, Da Hung như vừa sống lại sau giấc ngủ đêm qua, mặc dù cô vẫn còn khập khiễng nhưng đôi mắt cô chứa đầy sự quyết tâm với cuộc hành trình dài. Đuôi Phi Điều chạy lon ton với cái đuôi nhổng cao, thích thú thưởng thức buổi sáng tươi đẹp, trong khi chân Chim đồng hành bên cạnh cô, tai vểnh cao và cơ bắp căng thẳng, như thể cậu ta dự đoán được các rắc rối sắp đến.

Long Bao, quay lại phía sau, thở nhẹ với lời cầu nguyện tới bộ tộc Sao. *Hãy dẫn dắt bàn chân của chúng tôi, và đưa chúng tôi trở về nhà an toàn.* Khi mặt trời đã lên cao, bầu trời trở nên sâu và trong hơn, rải rác là một vài đám mây. Thời tiết ấm áp và dễ chịu của những ngày cuối cùng trong mùa lá rụng. Một cơn gió lướt qua bãi cỏ, miệng Long Bao ứa nước khi anh bắt được mùi cỏ. Ở nơi khóe mắt, anh nhìn thấy một cái đuôi trắng nhấp nhô khi con thỏ biết mất khỏi đỉnh con dốc. Ngay lập tức chân Chim lao theo nó.

“Đợi đã! Cậu đi đâu vậy?” Vuốt Mâm Xôi gọi với sao lưng, nhưng lính nhỏ bộ tộc Gió vẫn lao đi. Đuôi chiến binh lông đốm vụt lên cái kính. “Có bao giờ cậu ta nghe tôi chưa?”

“Cậu ấy sẽ không đi quá lâu đâu,” Đuôi Phi Điều xoa dịu anh. “Thật khó để anh mong chờ cậu ấy bỏ qua một con thỏ ngay trước mũi như vậy.”

Vuốt Mâm Xôi chỉ trả lời bằng một cái quất đuôi khác.

“Tôi sẽ mang cậu ta quay lại,” Lông Bão meo, tập trung cơ bắp để chuẩn bị đuổi theo.

Nhưng trước khi anh có thể di chuyển, lính nhỏ màu xám đã xuất hiện trở lại trên ngọn đồi. Cậu kéo lê một con thỏ to gần bằng anh.

“Ở đây,” cậu meo cái kính khi thả nó xuống đất. “Không mất nhiều thời gian, phải không? Tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại và ăn nó?”

“Tất nhiên,” Vuốt Mâm Xôi trả lời. “Xin lỗi, chân Chim. Tôi quên mất những mèo bộ tộc Gió nhanh như thế nào. Có lẽ... có lẽ khu đất này giống như là nhà của cậu.”

Chân Chim nhận lời xin lỗi với một cái gật đầu cộc lốc khi sáu con mèo lao vào đồng mồi tươi. Lông Bão đứng hình một chút khi anh nhận ra sự ngưỡng mộ trong mắt Đuôi Phi Điều. Chắc hẳn em gái anh không chú ý đến chân Chim đấy chứ? Tất cả những gì cậu ta đã làm chỉ là cãi vã và cố gắng thể hiện mình là một chiến binh. Một mèo đến từ bộ tộc khác – và một lính nhỏ! – điều này thật không đúng. Và Đuôi Phi Điều có nhìn thấy gì trong mắt anh? Cô không biết vấn đề này rắc rối đến thế nào – cô không học được gì từ cha mẹ mình sao?

Sau đó anh quay lại nhìn chân Sóc. Anh có quyền chỉ trích Đuôi Phi Điều không, khi anh cũng thích chân Sóc nhiều như vậy? Nhưng rồi anh lại tự nói với bản thân, bất kì mèo nào cũng sẽ thích lính nhỏ thông minh, dũng cảm của bộ tộc Sấm thôi. Và anh biết tốt hơn là không nên bắt đầu một cái gì đó với một mèo đến từ bộ tộc khác, khi họ không thể có chung một tương lai với nhau.

Lông Bão thở dài và bắt đầu nhai ngấu nghiến con thỏ. Anh hy vọng Đuôi Phi Điều không cảm nhận được tốc độ của chân Chim lúc săn bắt con mồi khi tất cả mọi mèo đều đói.

Trong lúc mọi mèo đang ăn, Nửa Đêm ngồi đợi ở cách đó vài bước chân. Lông Bão thấy cô xối tung bụi cỏ bằng những móng vuốt dài và khỏe, rồi bắn khoảnh nhát lên mấy con ấu trùng với bộ cánh cứng. Đôi mắt cô mơ màng, có lẽ việc tìm kiếm thức ăn trong ánh sáng rất khó khăn, nhưng cô không nói gì, và ngay khi mọi mèo đã ăn xong đồng mồi tươi chân Chim bắt được, cô hướng đầu về phía mặt trời mọc lần nữa.

Nửa Đêm dẫn họ đi trên con đường ngắn nhất, lúc mặt trời lên cao họ đã tới đỉnh của một ngọn đồi và nhìn thấy khu rừng gỗ ở trước mặt. Bóng râm dưới những tán cây như mời gọi Lông Bão chạy nước kiệu vào trốn sau chuyến hành trình dài trên đồng cỏ nắng nóng mà không có sự

che chắn nào. Trong suy nghĩ thoáng qua, anh muốn tự thưởng cho mình một buổi chiều đi săn thỏa thích, rồi chui dưới tán cây dương xỉ để ngủ một giấc ngủ sâu, nhưng anh biết điều đó là không thể.

Khi tới sát khu rừng, anh phát hiện ra một đồng lông màu nâu nhàu nhĩ trên đám cỏ dưới bên một bụi cây. Đuôi của anh giật giật khi nhận ra ông mèo già đã hướng dẫn họ - những mèo đã gần như không thể tìm được lối ra - trong khu vực của Hai Chân.

“Này, Purdy!” Vuốt Mâm Xôi gọi. “Chúng tôi đã trở lại!”

Một cái đầu tròn lớn xuất hiện từ đám lông, mấy sợi ria giật giật và đôi mắt hấp háy ngạc nhiên trước khi chuyển sang chào đón. Ông mèo già luống cuống đứng dậy và chạy tới chỗ họ, lắc mình cho mấy cái lá khô rớt xuống khỏi bộ lông rối bù.

“Bộ tộc Sao vĩ đại!” ông la lên. “Ta không bao giờ nghĩ là ta có thể gặp lại cậu.” Đột nhiên ông đứng sững lại, đôi mắt mở to gắn chặt vào cái gì đó qua vai Long Bão. “Đừng động đậy dù chỉ một cái ria!” ông rít lên. “Có một con lửng ngay phía sau cậu. Hãy để ta đối phó với nó. Ta biết một vài mảnh di chuyển để...”

“Không sao đâu, Purdy,” Long Bão cắt ngang, trong khi đuôi của chân Sóc cuộn tròn thích thú. “Đây là Nửa Đêm. Cô ấy là bạn của chúng tôi.”

Ông mèo già nhìn chằm chằm vào Long Bão, há hốc miệng ngạc nhiên. “Bạn? Cậu không thể làm bạn với một con lửng đâu. Cậu không thể tin một cái đuôi chuột được.”

Long Bão lo lắng nhìn Nửa Đêm, tự hỏi con lửng có bị xúc phạm bởi những gì Purdy nói không. Nhưng anh nhẹ nhõm khi thấy cô vui vẻ hệt chân Sóc, đôi mắt màu đen lấp lánh.

“Đến và gặp Purdy đi,” Long Bão meo với cô. “Ông ấy đã đưa chúng tôi qua khu vực của Hai Chân.”

Nửa Đêm bước tới cho đến khi đứng trước mặt ông mèo già. Không bị thuyết phục, Purdy hạ thấp mình với lông cổ sụ lên tua tủa và miệng bành ra với mấy cái răng gặm gù. Long Bão thăm ngưỡng mộ lòng can đảm của ông mèo già, khi dám đối đầu với lửng khi biết chắc rằng chỉ cần một cú tát của lửng cũng có thể giết chết ông.

“Ở đây không phải để đánh nhau,” Nửa Đêm bảo đảm với ông. “Bạn của họ thì cũng là bạn của tôi. Họ đã nói rất nhiều với tôi về ông.”

Tai Purdy giật giật. “Tôi không thể nói là vui mừng chào đón cô được,” ông lẩm bẩm. “Nhưng tôi nghĩ họ phải có lí do mới nói vậy.” Quay trở lại chỗ Vuốt Mâm Xôi. “Tại sao cậu lảng vảng ở đây? Chỗ này có Kẻ đi giơ chân và chó ở khắp nơi. Nói tạm biệt đi rồi đi theo tôi!”

“Chờ một chút!” chân Sóc nhìn Vuốt Mâm Xôi, ăm ỉ phản đối. “Anh đã nói là chúng ta có thể đi săn.”

“Chúng ta có thể,” anh meo.

Anh dừng lại để nếm không khí; Long Bão cũng làm tương tự, và bót căng thẳng khi có thể ngửi thấy nhiều mùi chó khác nhau, nhưng mùi đã cũ. Anh đoán Purdy đã dùng sự nguy hiểm của chó để đuổi Nửa Đêm đi.

“Được rồi,” Vuốt Mâm Xôi tiếp tục, “chúng ta hãy chia nhau ra và nhanh chóng đi săn đi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau nơi cắm trại lần trước. Da Hung, chị có muốn đi thẳng đến đó không?”

Mắt chiến binh bộ tộc Bóng Tối sáng lên khi cô trả lời, “Không, chị cũng có thể săn tốt như ai.”

Trước khi có mèo nào đó có thể phản đối, Nửa Đêm đã đến bên cạnh cô và khuyên bảo nhẹ nhàng. “Đừng dại dột,” giọng cô ồm ồm. “Hãy nghỉ ngơi khi có thể. Chỉ cho tôi nơi cắm trại. Tôi sẽ ở lại đến khi mặt trời lên cao, và trở về nhà khi trời tối.”

Da Hung nhún vai. “Được thôi, Nửa Đêm.” Cô tiến sâu vào rừng, đi theo dòng suối để đến thung lũng mà họ đã nghỉ ngơi lần trước.

Không khí trong bóng râm thật mát mẻ. Long Bão bắt đầu thư giãn, cảm thấy an toàn hơn khi ở trên cánh đồng, mặc dù dòng suối cạn không có cá, không thể thay thế cho dòng sông thân yêu của anh ở nhà. Anh đột nhiên nghĩ ra, ngay cả khi có thể nhìn thấy dòng sông một lần nữa, thì cũng chẳng được bao lâu; Nửa Đêm đã nói với họ là các bộ tộc phải rời khỏi khu rừng ngay khi sáu mèo trở về.

Tiếng sột soạt trong bụi cây nhắc anh nhớ tới cơn đói của mình. Sẽ tốt hơn nếu đi săn cùng với Đuôi Phi Điểu, y như ở nhà. Nhưng khi anh quanh đầu nhìn xung quanh để nói chuyện với em gái, chân Chim đã nói gì đó vào tai em gái mình.

“Cô có muốn đi săn với tôi không?” lính nhỏ thì thầm, nghe như nửa miễn cưỡng, nửa xấu hổ. “Chúng ta có thể săn tốt cùng nhau.”

“Ý kiến hay đó!” mắt Đuôi Phi Điểu sáng lên; sau đó nhìn Long Bão và trông còn xấu hổ hơn cả lính nhỏ bộ tộc Gió. “Ờ - tại sao chúng ta không đi săn cùng nhau?”

Chân Chim nhìn đi chỗ khác, và Long Bão cảm giác lông mình như có gai đâm. Chẳng phải lính nhỏ này đã mời Đuôi Phi Điểu rồi sao? “Không, anh có thể tự săn được,” Long Bão đáp, chui tọt vào trong bụi cây và cố gắng giả vờ như không nhìn thấy tổn thương trong mắt em gái.

Nhưng khi anh trườn phía dưới mấy bụi cây thấp, sự khó chịu dần biết mất. Tai anh vểnh lên và tất cả các giác quan tập trung cho việc săn mồi.

Chẳng bao lâu sau, anh phát hiện ra một con chuột trong đám lá khô, và tặng ngay cho nó một cú tát. Hải lòng, anh cào đất lên để dấu cơ thể nhỏ màu nâu cho đến khi anh quay lại để thu gom nó, trong khi tìm kiếm thêm con mồi. Ngay sau đó, anh bắt thêm được một con sóc và một con chuột khác – vừa đủ để anh mang đi – đến nơi họ hẹn gặp nhau.

Trên đường đi, anh bắt đầu tự hỏi đã bao lâu rồi anh và Đuôi Phi Điểu không đi cùng nhau, anh nên ở cạnh cô ấy nhiều hơn nữa sau tất cả mọi chuyện. Không phải là mèo được bộ tộc Sao

chọn; nhưng anh vẫn ở đây với nhiệm vụ đặc biệt là chăm sóc em gái. Anh đã thật sự sai lầm khi bỏ mặc cô ấy tại nơi xa lạ này, chỉ vì chân Chim khó chịu với anh. Anh sẽ làm gì nếu như có chuyện gì đó xảy ra với em gái mình?

Khi đến nơi cắm trại anh đã thấy Da Hung nằm dài dưới bóng râm của cây táo gai, bộ lông màu nâu của cô không thể nhìn ra được trong ánh sáng lốm đốm của mặt trời. Nửa Đêm ở bên cạnh cô, tỉnh táo, và đang nhai gốc cây ngưu bàng để đắp lên vết thương ở vai của Da Hung. Con lửng chắc hẳn đã tìm ra chúng ở dòng suối. Vuốt Mâm Xôi ngồi trên một nhánh cây cong ở phía trên Da Hung để quan sát chị gái mình, trong khi Đuôi Phi Điều và chân Chim đang chia sẻ một con sóc ngay phía dưới. Khi Long Bao thả mấy con mồi mình bắt được vào đồng mồi tươi ở trung tâm thung lũng, chân Sóc xuất hiện ở trên đỉnh dốc, kéo theo một con thỏ, và Purdy đi theo sau cô với hai con chuột trong quai hàm.

“Thật tốt khi chúng ta ở đây,” Vuốt Mâm Xôi meo. “Hãy ăn nhanh đi rồi đi tiếp.”

Anh nhảy xuống khoảng trống trong thung lũng và chọn một con chim sáo đá từ đồng mồi tươi. Long Bao lấy một con chuột đến chỗ Đuôi Phi Điều, ngồi xuống cạnh cô, đối diện với chân Chim.

“Sẵn tốt chứ?” anh hỏi.

Đuôi Phi Điều chớp mắt. “Tốt, cảm ơn. Có rất nhiều con mồi ở đây! Tiếc là chúng ta không thể ở lại lâu hơn.”

Long Bao bị cảm dỗ để đồng ý, nhưng anh biết nguy hiểm đang đến với ngôi nhà của họ, không thể trì hoãn thêm được nữa. Anh bắt đầu xé xác con chuột trong đói khát, bàn chân ngứa ngáy muốn bắt đầu cuộc hành trình tiếp theo.

Anh nuốt miếng mồi tươi cuối cùng và bắt đầu chải chuốt bộ lông màu xám của mình ngay khi nghe một tiếng hét từ phía sau. Anh thấy Vuốt Mâm Xôi ngẩng cao đầu, ánh mắt màu vàng mở to cảnh giác.

Long Bao đưa mắt nhìn ra xung quanh để tìm xem cái gì đã khiến cho chiến binh bộ tộc Sấm hoảng sợ. Sau khi một mùi mới, quen thuộc xông vào mũi trong hai nhịp tim đập, anh đã kịp phát hiện ra hình dáng hung dữ xuất hiện từ đám dương xỉ bên kia dòng suối.

Cáo!

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 2

 *hân Lá nhăn mũi và cố gắng không hít thêm thứ mùi ghê tởm. Lắc mạnh đầu, cô vạch đám lông của Đuôi Nai bằng một chân và lăn một búi râu thắm đầy mật chuột lên vai cô.*

Đuôi Nai vắn vẹo khi cảm nhận được mật chuột thắm qua lông mình. “Tốt hơn rồi đấy!” cô meo. “Nó rút ra chưa?”

Chân Lá há miệng và nhả đám râu xuống. “Cho nó chút thời gian.”

“Chỉ có thể tốt hơn khi bôi thứ này,” Đuôi Nai meo. “Chúng cũng ghét mật chuột y chang chúng ta.” Đứng thẳng dậy, cô lắc mình thật mạnh. “Được rồi! Cảm ơn nha, chân Lá.”

Một cơn gió buốt thổi qua khu rừng cây tơi tạt hang mèo lang y. Vài chiếc lá rơi xuống; không khí se se lạnh trong buổi sáng nay nhắc cho chân Lá nhớ ra chỉ còn vài mùa trăng nữa là đến mùa lá trụi. Thời gian này sẽ lạnh hơn và khan hiếm con mồi. Chân Lá nhắm mắt rừng mình khi nhớ lại những gì cô đã thấy trong vài ngày trước cùng đội tuần tra và cha cô, Sao Lửa. Những con quái vật lớn nhất từ trước đến nay chạy thẳng vào khu rừng, đào sâu dưới mặt đất và nhổ hết mấy gốc cây lên. Quái vật to lớn và bóng loáng lăn tròn trên bụi cây dương xỉ, gầm gừ và ợ khói trong những con mèo đứng nhìn bất lực. Đây là lần đầu tiên, chân Lá bắt đầu hiểu nguy hiểm của khu rừng, những gì được cảnh báo trong hai lời tiên tri, một là giấc mơ của Vuốt Mâm Xôi đã đưa anh đến cuộc hành trình với chân Sóc, một là những hình ảnh mà Da Xỉ Than đã thấy về lửa và cọp. Sự diệt vong của khu rừng đã được báo trước, và chân Lá không biết rằng bất cứ mèo nào cũng không thể ngăn chặn được điều đó.

“Em không sao chứ, chân Lá?” Đuôi Nai meo.

Chân Lá chớp mắt. Khung cảnh về những thân cây đổ nát, cùng tiếng mèo than khóc tan biến, thay vào đó là hàng dương xỉ màu xanh và tảng đá màu xám trong hang của Da Xỉ Than. Cô vẫn an toàn, bộ tộc Sấm vẫn ở đây – nhưng trong bao lâu? “Vâng, em ổn,” cô trả lời. Sao Lửa đã ra lệnh cho đội tuần tra giữ im lặng về những gì họ thấy cho đến khi ông quyết định nên báo tin

cho bộ tộc như thế nào. “Em đi rửa cái đám mật chuột này ra khỏi chân đây.”

“Chị sẽ đi cùng em,” Đuôi Nai đề nghị. “Sau đó chúng ta có thể đi dọc theo khe núi để bắt một ít mồi tươi.”

Chân Lá dẫn đường ra khỏi trắng trống. Chân Trắng và chân Chuột Chù đang thực hành mấy tư thế tấn công bên ngoài hang lính nhỏ, trong ánh nắng ấm áp của buổi sớm, trong khi ba đứa trẻ của Mây Dương Xỉ nhìn chúng với đôi mắt mở to ngưỡng mộ. Mẹ của chúng ngồi ở lối ra vào nhà trẻ, vừa rửa ráy vừa trông chừng lũ nhóc. Đội tuần tra bình minh – Da Bụi, Lông Chuột và chân Nhện – vừa chui qua đường hầm kim tước để vào trắng trống, mắt Da Bụi nheo lại vui mừng khi thấy Mây Dương Xỉ và mấy đứa con ông. Chân Lá nhìn quanh khu trại đang bận rộn và yên bình, thật khó để có thể nghe lại tiếng than khóc.

Khi hai lính nhỏ phát hiện ra chân Lá, chúng dừng việc thực hành chiến đấu lại và nhìn chăm chăm vào cô, sau đó thì thầm trao đổi với nhau. Ngay cả mấy mèo trong đội tuần tra vừa trở về cũng nhìn cô khó chịu khi chạy tới đồng mồi tươi. Chân Lá biết tin đồn về đội tuần tra ngày hôm qua đã bay khắp trại. Lúc rạng sáng, Sao Lửa đã gọi thủ lĩnh trợ tá của mình: Vằn Xám; mẹ của chân Lá, Bão Cát; cùng Da Xỉ Than vào hộc trong hang của ông, và mọi mèo lại bắt đầu nghi ngờ có gì đó bất thường xảy ra vào ngày hôm trước.

Trước khi cô và Đuôi Nai có thể chui qua đường hầm kim tước, Sao Lửa đã xuất hiện từ hang của ông dưới chân Bục Đá. Vằn Xám và Bão Cát theo sau ông ra ngoài trắng trống với Da Xỉ Than khắp phía phía sau cùng. Sao Lửa nhảy lên đỉnh tảng đá, bỏ lại ba mèo kia đang tìm cho mình một chỗ ngồi thoải mái dưới chân Bục Đá. Trong ánh nắng mùa lá rụng, bộ lông của ông rực sáng như một ngọn lửa.

“Tất cả các mèo đã đủ lớn để tự săn mồi cho mình hãy đến đây để họp bộ tộc,” ông gọi.

Chân Lá cảm thấy bụng mình cồn cào khi Đuôi Nai thúc nhẹ vào cô. “Em biết ông ấy định nói gì, đúng không?” chiến binh lông khoang thì thầm.

Chân Lá chán nản gật đầu.

“Chị biết đã có gì đó kì lạ xảy ra vào hôm qua,” Đuôi Nai nói tiếp. “Mấy mèo trở về trông như thể đã bị bộ tộc Bóng Tối tặng cho vài vết cào ở đuôi.”

“Em chỉ mong có thể,” chân Lá thì thầm.

“Tất cả các mèo của bộ tộc Sấm,” Sao Lửa bắt đầu, dừng lại chút xíu để thở thật sâu. “Ta... ta không biết các tộc trưởng trước đây của bộ tộc có dẫn dắt bộ tộc của mình vào bóng tối như ta đang làm hay không.” Ông run rẩy nhìn Bão Cát, hy vọng tìm thêm chút sức mạnh trong ánh mắt cô. “Cách đây không lâu, chân Quạ có cảnh báo tôi về hoạt động của Hai Chân trên đường Sấm Rền. Nhưng tôi nghĩ nó không quan trọng, và không có phải bận tâm khi nó không diễn ra trên lãnh thổ của chúng ta. Nhưng hôm qua...”

Sự căng thẳng tràn khắp trắng trống. Sao Lửa thường không tỏ vẻ nghiêm trọng như vậy; chân Lá có thể thấy ông đang miễn cưỡng đến thế nào để có thể nói chuyện.

“Đội tuần tra của tôi ở không xa bãi đá Hang Rắn khi chúng tôi nhìn thấy một con quái vật rời khỏi đường Sấm Rền. Nó cào nát đất và đẩy ngã mấy thân cây. Nó...”

“Nhưng thật vô lí,” Long Bồ Hóng ngắt ngang. “Quái vậy không bao giờ rời khỏi đường Sấm Rền.”

“Đây không phải là một giấc mơ nào khác của Ngài chứ?” Câu hỏi của Da Bụi quá nhỏ để Sao Lửa có thể nghe thấy, mặc dù chân Lá bắt đầu nghe những lời thì thầm. “Do ăn quá nhiều mồi tươi vào ban đêm chẳng hạn?”

“Im lặng và lắng nghe đi.” Đuôi Mây, cháu trai của Sao Lửa, trừng trừng nhìn Da Bụi.

“Tôi cũng thấy,” Vằn Xám xác nhận từ chỗ ngồi của mình dưới chân tảng đá.

Sự im lặng chết chóc bao trùm sau lời ông nói. Chân Lá liếc mắt nhìn những mèo khác đang sợ hãi. Đuôi Nai quay sang nhìn chân lá. “Đó thật sự là những gì em đã thấy?”

Chân Lá gật đầu. “Chị không thể tưởng tượng được nó trông như thế nào đâu.”

“Da Xỉ Than phải nói gì chứ?” Đuôi Chấm lên tiếng từ nơi bà ngồi ở giữa mấy mèo già. “Bộ tộc Sao đã cho cô thấy điều gì vậy?”

Mèo lang y đứng dậy, đối mặt với bộ tộc bằng đôi mắt màu xanh bình thản. Trong tất cả các mèo, kể cả Sao Lửa, cô có vẻ bình tĩnh nhất.

Trước khi trả lời, cô nhìn thẳng vào mắt Sao Lửa; chân Lá có thể nhìn thấy hai mèo đang trao đổi với nhau về lời tiên tri của lửa và cọp mà Da Xỉ Than đã nhìn thấy trong bụi cây dương xỉ cháy. Cô tự hỏi họ có quyết định sẽ nói cho bộ tộc biết, ngay trong cuộc họp này. Sao Lửa gật đầu khi ông cho phép Da Xỉ Than nói; cô thừa nhận có một dấu hiệu và tóm tắt tất cả sự việc.

“Dấu hiệu từ bộ tộc Sao không rõ ràng,” cô thừa nhận. “Tôi nhìn thấy thời điểm nguy hiểm đến và thay đổi toàn bộ khu rừng. Sự diệt vong khủng khiếp đang càn quét lên tất cả chúng ta.”

“Sau đó cô phải cảnh báo việc này! Tại sao không nói với chúng tôi?” Long Chuột vụt đuôi thách thức.

“Đừng có óc chuột như vậy!” Đuôi Mây gầm gừ. “Chúng ta có thể làm gì đây? Rời khỏi khu rừng – và đi đâu? Lang thang ở một vùng đất xa lạ trong mùa lá trụi sao? Chị có thể thích điều đó, Long Chuột, nhưng tôi thì không.”

“Nếu anh hỏi em, thì em nghĩ Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc đã có quyết định sáng suốt,” Long Bồ Hóng thì thầm với anh trai Ria Mưa của mình. “Khi nhận ra thì họ đã đi rồi.”

Chân Lá muốn nhảy ra để bảo vệ cho những mèo mất tích, nhưng cô vẫn ngồi yên và im lặng. Cô là mèo duy nhất trong bộ tộc biết chân Sóc và Vuốt Mâm Xôi phải đi vì bộ tộc Sao đã đặt ra cho họ nhiệm vụ phải cố gắng cứu lấy khu rừng khỏi mối hiểm họa. Long Bão và Đuôi Phi Điều,

những đứa con của Vằn Xám ở bộ tộc Sông, cũng đi cùng họ, với mèo từ bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối. Nhưng nhiều mèo đồng tộc đã bỏ quên họ, chân Lá biết đó là điều tốt nhất cho bộ tộc khi họ đã ra đi.

Tuy nhiên nguy hiểm đã đến, cô nghĩ, lo âu cồn cào trong bụng, và những mèo mất tích vẫn chưa trở về. Điều đó có nghĩa là họ đã thấy bại? Bộ tộc Sao đã thất bại, cho dù đã gửi những lời cảnh báo?

Da Xỉ Than bình tĩnh chờ đợi bộ tộc. “Sẽ rất nguy hiểm,” cô lặp lại. “Nhưng tôi không tin bộ tộc Sấm sẽ bị diệt vong.”

Những mèo trong bộ tộc nhìn nhau, hoang mang và sợ hãi. Sự im lặng trải dài trong một ngàn nhịp tim đập, cho đến khi bị phá vỡ bởi một tiếng than khóc duy nhất từ đám mèo già. Như thế đó là một tín hiệu, có nhiều hơn nữa tiếng khóc và tiếng gào. Phải đối mặt với sự nguy hiểm từ những con quái vật, chỉ có số ít trong bộ tộc có thể tin vào lời đảm bảo của Da Xỉ Than.

Mây Dương Xỉ quấn đuôi xung quanh ba đứa trẻ và kéo chúng vào sát bộ lông màu xám của cô. “Chúng ta phải làm gì?” cô khóc.

Da Bụi đứng dậy và ấn mũi nhẹ nhàng vào hông cô. “Chúng ta sẽ làm mọi thứ,” ông hứa. “Chúng ta sẽ cho Hai Chân thấy nơi này là của chúng ta.”

“Và ông sẽ làm điều đó như thế nào?” Long Chuột hỏi, giọng khắc nghiệt. “Đã khi nào Hai Chân quan tâm đến chúng ta chưa? Họ chỉ làm những gì mình muốn thôi.”

“Mấy con quái vật của họ sẽ làm tất cả con mèo sợ hãi,” Long Tần Bì thêm. “Chúng ta thừa biết khu rừng khan hiếm mèo như thế nào khi mùa lá rụng đến. Chúng ta sẽ ăn gì đây?”

Có nhiều hơn nữa những tiếng meo sợ hãi, và sau vài nhịp tim đập, Sao Lửa mới có thể nói tiếp. “Chúng ta không thể quyết định phải làm gì cho đến khi chúng ta biết rõ hơn,” ông meo, khi tiếng ồn đã hết, chỉ còn những tiếng thì thầm. “Những gì xảy ra ngày hôm qua là ở gần bãi đá Hang Rắn, khá xa nơi này. Có thể Hai Chân sẽ không tiến xa thêm nữa.”

“Tại sao bộ tộc Sao không gửi bất kỳ cảnh báo nào cho chúng ta?” Vuốt Gai hỏi. “Chúng ta phải đối mặt với nó, Sao Lửa – chúng ta không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra được.”

“Tôi sẽ bố trí thêm các đội tuần tra,” Sao Lửa quả quyết, “Và tôi sẽ cố gắng nói chuyện với bộ tộc Bóng Tối. Chỗ đó ở gần biên giới của họ, và họ chắc hẳn cũng gặp rắc rối.”

“Ngài không thể tin bất cứ điều gì bộ tộc Bóng Tối nói đâu,” Đuôi Mâm gầm gừ. “Họ sẽ không cho ngài cả dù chỉ là một cái đuôi chuột khi ngài sắp chết đói.”

“Có thể không,” Sao Lửa trả lời. “Nhưng nếu Hai Chân đã xâm chiếm lãnh thổ của họ, họ có thể đã chuẩn bị để nói về việc giúp đỡ lẫn nhau.”

“Và con nhím có thể bay,” Đuôi Mây càu nhàu. Anh quay sang thì thầm điều gì đó vào tai bạn đời của mình, Tim Sáng, mèo đã ấn mũi vào lông anh như thể muốn trấn an.

“Mọi mèo đều phải cảnh giác,” Sao Lửa tiếp tục. “Nếu ai nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường, tôi muốn biết. Chúng ta đã sống sót trong lũ và lửa. Chúng ta đã sống sót qua bầy chó của Sao Cọp, và các mối đe dọa khác từ bộ tộc Máu. Chúng ta cũng sẽ sống sót trong hiểm họa này.”

Ông nháy khỏi bụi đá để kết thúc buổi họp.

Ngay lập tức mấy con mèo tụ tập lại thành từng nhóm, trao đổi với nhau về những lo lắng, sợ hãi mà họ vừa nghe được. Sao Lửa và Da Xi Than trao đổi với nhau điều gì đó, và sau đó Da Xi Than lại chỗ chân Lá.

“Sao Lửa sẽ đi gặp bộ tộc Bóng Tối,” mèo lang y thông báo. “Ông ấy muốn con đi cùng.”

Phấn khích và lo âu cào vào tâm trí chân Lá. “Tại sao lại là con?”

“Ông ấy muốn cả hai mèo lang y đi cùng. Ông ấy nghĩ Sao Đen sẽ nhận ra bộ tộc Sấm không muốn một trận chiến.” Đôi mắt xanh của Da Xi Than sáng lên. “Đồng thời, chân Lá, ta cũng hy vọng con có thể thực hành những cách di chuyển trong chiến đấu.”

Chân Lá nuốt ực. “Vâng, thưa Da Xi Than.”

“Tốt.” Vẫy vẫy đuôi, bà đi đến nơi Sao Lửa đang đợi ngay lối vào đường hầm kim tước. Văn Xám và Long Điều Hâu ở cùng ông.

“Đi thôi,” Sao Lửa meo. “Và hãy nhớ, ta không muốn có bất kì rắc rối nào. Chúng ta chỉ đến để nói chuyện thôi.”

Văn Xám khịt mũi. “Hãy thử nói chuyện với bộ tộc Bóng Tối đi. Nếu một đội tuần tra bắt gặp chúng ta trên lãnh thổ của họ, họ sẽ cào ngay khi thấy chúng ta.”

“Hãy hy vọng chuyện đó không xảy ra,” Sao Lửa trả lời bằng cảm giác. “Nếu Hai Chân đang đe dọa cả hai bộ tộc, chúng ta không thể lãng phí sức lực vào việc đánh nhau với họ được.”

Văn Xám vẫn còn nghi ngờ, nhưng ông không nói gì khi Sao Lửa dẫn họ lên khe núi tới ranh giới bộ tộc Bóng Tối. Chân Lá vênh tai lên để có thể nghe được bất cứ âm thanh bất thường nào, và mỗi sợi lông trên da cô dựng đứng hết cả lên. Khu rừng vẫn an toàn cho đến khi cô đột nhiên nhớ lại cuộc xâm lăng của Hai Chân và quái vật của họ.

Sao Lửa dẫn đầu đội tuần tra đến bãi đá Hang Rắn, và chân Lá sớm nhận ra ông muốn nhìn nơi con quái vật đã đi qua khi rời khỏi đường Sấm Rền. Trước khi nhìn thấy, họ đã ngửi được mùi cay xè của quái vật và mùi của lớp đất bị cào xé. Khi cô lên tới đỉnh dốc bên cạnh đường Sấm Rền, cô dừng lại và nhìn xuyên qua bụi cây dương xỉ.

Ngay phía dưới cổ, một vùng cỏ bị bới tung dài như đường Sấm Rền. Mọi thứ đều im lặng; chân Lá không thể nghe thấy tiếng chim, hay tiếng con mồi rục rịch trong cỏ. Nhưng con quái vật đã đi, và khi há quai hàm để nếm không khí, mùi Hai Chân đã cũ. Thậm chí mùi con quái vật cũng bắt đầu mờ dần.

“Họ không có ở đây ngày hôm nay,” Văn Xám meo. “Có lẽ họ đã làm xong những gì họ muốn.”

“Tôi không tin vào điều đó đâu,” Sao Lửa trả lời cộc lốc.

“Thật... thật khủng khiếp.” Long Điều Hâu có vẻ bị choáng. Anh không có mặt trong đội tuần tra ngày hôm qua. “Tại sao họ lại phá hủy khu rừng, Sao Lửa?”

Chóp đuôi Sao Lửa giật tới giật lui. “Tại sao Hai Chân lại làm thế? Nếu chúng ta biết, cuộc sống của chúng ta đã dễ dàng hơn rất nhiều.”

Khu vực xung quanh đã bị nát, nên ông dẫn họ đi dọc theo đường Sấm Rền. Bụng chân Lá nôn nao khi nhìn thấy nhiều thân cây cũng bị đốn ngã trong lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối, và mặt đất còn bị bới tung nhiều hơn nữa.

Mỗi mào bộ tộc Sấm đều dừng lại để nhìn chăm chăm qua bề mặt đen cứng. Long Điều Hâu chuẩn bị sẵn sàng trong tư thế phóng thủ nếu như có bất kì sự tấn công nào nhằm vào anh, nhưng không có kẻ thù nào để chiến đấu cả.

“Nhìn kìa!” Văn Xám run lên sợ hãi. “Ngài đã đúng, Sao Lửa. Bộ tộc Bóng Tối cũng gặp những rắc rối như chúng ta.”

“Sẽ dễ dàng hơn để nói chuyện với Sao Đen.” Sao Lửa cố gắng tự tin, nhưng tai ông nằm bẹp xuống.

Da Xỉ Than nhìn thật lâu ở vùng đất bên kia trước khi quay trở lại, lắc đầu. Mặc dù cô không nói gì, nhưng đôi mắt màu xanh chứa đầy sự sợ hãi và hoang mang.

Một con quái vật gầm lên trên đường Sấm Rền, nhỏ hơn con đã ăn-cây ngày hôm qua nhưng vẫn ồn ào. Chân Lá co rúm người lại, nửa như chờ đợi nó sẽ chạy vào khu rừng nơi họ đang đứng. Nhưng nó vẫn ở trên đường Sấm Rền và gầm gừ cho đến khi biến mất sau mấy thân cây. Một con khải theo sau nó, sau đó vòng lại đi ngược hướng so với lúc nãy.

“Tôi không muốn băng qua đó đâu.” Văn Xám thì thầm, chớp chớp mắt.

Sao Lửa gật đầu. “Chúng ta sẽ băng qua dòng suối chỗ điểm Bốn Cây và đi xuyên qua đường hầm,” ông quyết định. “Chỉ hy vọng đừng gặp chiến binh bộ tộc Bóng Tối nào bên kia đường Sấm Rền.”

Khi tới chỗ dòng suối, Sao Lửa băng qua chỉ với hai bước nhảy vào bụi đá ở giữa. Chân Lã vẫn để mắt đến mào bảo trợ của mình, để chắc chắn bà sẽ băng qua an toàn mặc kệ vết thương cũ ở một chân trong vụ tai nạn trên đường Sấm Rền từ nhiều mùa trăng trước. Khi cô băng qua phía đối diện theo sau Sao Lửa.

Một làn gió nhẹ thổi về phía họ, mang theo mùi của bộ tộc Bóng Tối. Ở biên giới, Sao Lửa và Văn Xám làm mới các cột mùi, trước khi Sao Lửa dẫn họ chui qua đường hầm dưới đường Sấm Rền.

Chân Lá nhẹ nhõm khi không thấy dấu hiệu của mèo bộ tộc Bóng Tối ở dưới này. Những mèo già đã kể cho cô nghe về thời khắc đen tối trong lịch sử của bộ tộc họ, từ kẻ giết mèo Sao Gãy, mèo đã giết cả cha của mình, đến mối nguy hiểm Sao Cọp, mèo đã trở thành tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối sau khi bị trục xuất ra khỏi bộ tộc Sấm. Tộc trưởng hiện tại, Sao Đen, không gây bất kỳ rắc rối nào, nhưng chân Lá biết Sao Lửa thật sự không tin ông ta. Khi đi theo theo bố ở dưới đường hầm, cô đã rất ngưỡng mộ ông ấy vì lòng can đảm, cố gắng trở thành đồng minh với kẻ thù cũ vì lợi ích chung của khu rừng.

Chân Lá rung mình khi chứng kiến sự tĩnh lặng phía dưới đường Sấm Rền, chỉ bị phá vỡ bởi mấy giọt nước tí tách rơi và bàn chân của họ bước trên bùn ở giữa đường hầm. Ở rìa lãnh thổ, có mùi bộ tộc Bóng Tối mạnh hơn bao giờ hết. Mặt đất dưới chân chân Lá ẩm ướt và lầy lội, được phủ bởi một lớp cỏ mỏng. Ở đây chỉ có lau sậy bao quanh hồ, rất ít cây cao, không giống nơi trú ẩn của trại bộ tộc Sấm. Nó cảm giác như đang bước vào một thế giới khác.

“Trại bộ tộc Bóng Tối ở lối này,” Sao Lửa meo, hướng đầu vào bụi cây. “Chân Lá, Da Xỉ Than, đi sát theo ta. Văn Xám và Long Điều Hâu, giữ khoảng cách và tập trung quan sát. Và hãy nhớ rằng chúng ta không muốn có rắc rối.”

Chân Lá bước theo sau Sao Lửa khi họ đi sâu vào lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối. Cô ghét phải đặt chân vào trong đám bùn nhão. Cô không muốn đi nữa. Thật khó để tưởng tượng ra mèo của bộ tộc Bóng Tối phải đi trên cái đầm này mỗi ngày trong cuộc đời họ. Chắc chắn chân của họ phải to lắm? Các cơ trong chân cô bắt đầu căng thẳng cảnh giác; khi Long Điều Hâu nhảy dựng lên lo lắng rồi sau đó lại hy vọng không có mèo nào nhận ra.

“Sao Lửa, đến đây xem này,” Long Điều Hâu chỉ đuôi vào một thân cây mỏng, trơn với mấy nhánh cây tua tủa đều nhau, đang đứng thẳng trên mặt đất, cao cỡ một con mèo. Sao Lửa bước đến và nếm mùi nghi ngờ. “Đó là mùi hôi của Hai Chân,” ông meo.

“Có một cái ở đằng kia nữa,” chân Lá gọi, chỉ vào một khúc cây đánh dấu khác cách đó vài con cáo. “Và một – nguyên một đường thẳng dài! Họ đang làm cái gì...” Giọng nói của cô chết lặng. Khi từ phía sau bụi cây gỗ, có ba mèo bước ra. Cô nhanh chóng nhận ra Long Táo Nâu, cô mèo sẫm màu, thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Bóng Tối; và hai chiến binh khác, một tối xám và một bị rách tai, hoàn toàn xa lạ với cô.

Chân Lá cố nuốt nỗi lo.

Sao Lửa thực sự đã xâm nhập vào lãnh thổ của bà ấy. “Chào bà, Long Táo Nâu,” ông meo.

“Ông đã đột nhập vào lãnh thổ của chúng tôi,” thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Bóng Tối gầm gừ.

Với một cái phất đuôi, hai chiến binh tiến về phía trước. Chân Lá hầu như không có thời gian để né, khi ông mèo màu xám đậm nhảy bổ vào; cô cảm nhận được mấy móng vuốt đang cào vào hông mình khi lặn sang một bên và nhanh chóng đứng dậy, cố nhớ lại mấy tư thế di chuyển tấn công. Cô thoáng thấy Da Xỉ Than và Long Táo Nâu rình rập nhau; cách đó một cái đuôi, Văn Xám đang kẹp chặt con mèo màu xám; trong khi Long Điều Hâu và một chàng mèo khác lại gào rú vật lộn nhau.

Ngay lúc đó cô không thể nhìn thấy Sao Lửa. Nhanh chóng liếc ra nhìn xung quanh, cô thấy ông đã nhảy lên một thân cây ngã. Ông gào rú và phún phì phì gầm gừ.

“Dừng lại!”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 3



Ấy mèo cứ ở đây đi,” Purdy ra lệnh. “Hãy để ta giải quyết vụ này.”

Lông Bão nhìn theo mắt tinh thần khi ông mèo già bước về phía mấy con cáo, bộ lông của ông rồi bù và đuôi quật tới quật lui. Đông cứng lại vì sốc, những mèo khác đã để mặc cho Purdy đi khiêu chiến và bị xé xác nếu như Lông Bão không bước tới và đẩy ông sang một bên.

“Cái gì?” Purdy phản đối. “Hãy để chúng cho tôi. Tôi đã đuổi được nhiều cao hơn cả số chuột mà anh bắt được đấy, mèo trẻ ạ.”

“Và sau khi nghỉ ngơi, họ sẽ quay lại để tấn công chúng tôi,” Lông Bão dứt khoát vặn lại.

Hai con cáo đã bước đến bờ suối bên này, mắt chúng lướt qua từng mèo một. Quá trễ để Lông Bão nhận ra anh và bạn bè mình đã sai lầm khi cho rằng chúng không nguy hiểm.

Anh thấy chân Chim bước tới trước để che chắn Đuôi Phi Điểu, trong khi Vuốt Mâm Xôi cũng cố gắng làm vậy với chân Sóc. Nhưng lính nhỏ bộ tộc Sấm nhào ra khỏi nơi trú ẩn và đứng bên cạnh anh ta với tai vểnh lên cùng hai chân mở rộng ra đe dọa.

“Anh đang làm cái quái gì khi giẫm chân lên đuôi tôi vậy?” cô gầm gừ. “Tôi có thể tự bảo vệ mình!”

“Em đã nói là em có thể ăn một con cáo,” Da Hung gượng gạo chỉ ra. “Đây là cơ hội của em đó.”

Con cáo đã đến gần hơn. Lông Bão tự đấu tranh với chính mình, anh nhìn chăm chăm vào cái mõm hẹp và ánh mắt lạnh lùng, cố gắng đoán xem nơi nào họ sẽ tấn công trước tiên. Khi ở nhà, cáo không thường xuyên trở thành mối đe dọa của mèo. Chúng có thể tránh được họ, nhưng rõ ràng họ còn rất trẻ và sẽ chiến đấu hết mình để bảo vệ lãnh thổ. Lông Bão chắc chắn cả sáu

mèo có thể chạy thoát khỏi con cáo cuối cùng, nhưng không phải là không có vết thương nghiêm trọng. Và cuộc hành trình này còn có ý nghĩa gì nữa? Bộ tộc Sao cứu con! Anh cầu nguyện trong tuyệt vọng. Chân Chim, mèo gần với cáo nhất, đã hạ thấp mình chuẩn bị tấn công. Chỉ cách khoảng một cái đuôi giữa cậu ta với con cáo đứng đầu, sau đó Long Bao nghe có tiếng kì lạ ở phía sau, nửa như gầm gừ, nửa như sữa. Con cáo đứng đầu đột nhiên ngẩng đầu lên và vẫn đứng yên.

Long Bao liếc nhìn qua vai. Nửa Đêm lặc lè đi về phía trước, chen giữa Purdy và Đuôi Phi Điều cho đến khi cô đứng trước mặt bầy cáo. Cô nói gì đó nghe như tiếng sữa và tiếng gầm gừ. Mặc dù Long Bao không hiểu những gì mà cô nói, nhưng không có sự thù địch nào trên vai, hay sự đối đầu trong đôi mắt đen của cô.

Sau đó anh bị sốc khi nghe tiếng con cáo dẫn đầu sữa một tràng gì đó, rõ ràng là câu trả lời. “Tôi đã quên mất là Nửa Đêm đã nói với chúng ta, cô ấy có thể nói được ngôn ngữ của cáo,” anh thì thầm, liếc nhìn Vuốt Mâm Xôi. Chiến binh bộ tộc Sấm gập đầu mà không rời mắt khỏi con cáo.

“Họ bảo đây là chỗ của họ.” Nửa Đêm giải thích. “Hãy để con mời lại và đi đi.”

“Phân cáo thật!” Chân Chim bực tức. “Hãy nói là nếu họ dám làm gì, chúng tôi sẽ nhổ lông họ ra.”

Nửa Đêm lắc đầu. “Không, lính nhỏ à. Lông mèo cũng sẽ bị xé toạc thôi. Đợi chút.”

Chân Chim lùi lại một chút, vẫn đang tức giận, và Đuôi Phi Điều ấn mũi vào hông cậu. Nửa Đêm lại nói gì đó với con cáo. “Tôi nói với họ là mấy mèo chỉ đi ngang qua đây thôi,” cô giải thích với bầy meo khi nói xong. “Tôi bảo họ có rất nhiều mời trong rừng, con mời sẽ nhanh chóng đầy trở lại.”

Bây giờ con cáo dẫn đầu trông như bối rối, có lẽ vẫn đang ngạc nhiên khi nghe một con lửng nói được tiếng cáo, cũng có thể vì cô đã thỏa thuận một cách nghiêm túc. Nhưng con thứ hai – con cáo có cái mõm chó – vẫn đang lờm Nửa Đêm từ giữa nhóm mèo, răng nhe ra. Ông gầm gừ gì đó để đe dọa.

Nửa Đêm sữa một từ duy nhất. Bước tới một bước, cô đứng bằng hai chân sau, thân hình đồ sộ chuẩn bị tấn công. Mỗi sợi lông trên mình Long Bao cũng căng thẳng để chuẩn bị cho một trận chiến. Sau đó con cáo dẫn đầu lùi lại, gầm gừ với Nửa Đêm lời cuối cùng trước khi quay đi và biến mất vào bụi dương xỉ.

Nửa Đêm quay lại nhìn những con cáo khác, nhưng chúng cũng chỉ gầm gừ điều gì đó rồi quay đi theo con đầu tiên.

“Và đừng bao giờ quay trở lại nữa. Nếu mày biết điều gì tốt nhất cho bản thân!” chân Chim gào theo phía sau.

Long Bao thư giãn, cảm thấy bộ lông mình xẹp xuống trở lại. Chân Sóc xụi lơ với một tiếng thở dài. Tất cả mọi mèo, kể cả Purdy, cũng đang nhìn con lửng với sự tôn trọng mới. Vuốt Mâm Xôi

đến cạnh cô, cúi đầu. “Cảm ơn, Nửa Đêm,” anh meo. “Chuyện này thật khó chịu.”

“Chúng có thể giết chết chúng ta,” Đuôi Phi Điều thêm.

“Thật tệ nếu phải lao vào trận chiến này,” chân Chim thừa nhận.

Lông Bão thở dài khi nghe chân Chim nói. “Cùng giống như những mèo khác, tôi muốn biết tại sao cô không cảnh báo cho chúng tôi biết về con cáo. Cô nói cô có thể đọc được mọi thứ từ những vì sao, vậy tại sao cô không nói với chúng tôi là có cáo ở đây?”

Mặc dù không muốn hỏi câu hỏi này, nhưng Lông Bão vẫn nôn nóng chờ Nửa Đêm trả lời. Cô nói với chúng khu rừng đã thực sự bị đe dọa và chúng nên trở về nhà ngay lập tức để đưa các bộ tộc đến nơi an toàn. Nếu họ không tin tưởng cô, họ và những mèo đồng tộc khác sẽ bất lực khi đối mặt với thảm họa hủy diệt này. Cô có nên cảnh báo với họ về những con cáo không?

Cho đến khi hình ảnh lính nhỏ bộ tộc Gió lơ mờ hiện ra trong tầm nhìn, đôi mắt đen của cô tức giận. Chân Chim không thể che dấu sự cảnh giác trong đôi mắt mình, niềm tin của cậu đã không còn. Sau đó Nửa Đêm thoải mái. “Tôi không thể nói hết mọi thứ. Những thứ mà thật sự là bộ tộc Sao không muốn tôi nói. Đúng là tôi biết nhiều hơn thế, Hai Chân sẽ xé nát khu rừng và bỏ lại bầy mèo không nơi trú ẩn như thế nào. Nhưng nhiều câu trả lời đã nằm trong chính chúng ta. Đây không phải là điều cậu nên học sao?”

“Cũng có thể,” chân Chim lẩm bẩm.

Nửa Đêm quay đi. “Cáo đã nói là phải đi ngay bây giờ,” cô nói với bầy mèo. “Nếu mọi mèo vẫn còn ở đây vào lúc hoàng hôn, chúng sẽ tấn công. Con cáo chó bảo là ông ta đã được ăn thịt mèo một lần rồi, cảm thấy rất ngon.”

“Vậy đừng để ông ta được ăn thêm lần nào nữa,” Da Hung rùng mình.

“Dù sao thì chúng ta cũng phải đi,” Vuốt Mâm Xôi chỉ ra. “Và chúng ta không muốn có rắc rối với cáo. Đi thôi.”

Họ dành thêm chút thời gian nữa để ăn nốt phần mồi còn lại. Sau đó Nửa Đêm dẫn đầu, đưa họ sang phía bìa rừng bên kia. Mặt trời vẫn chưa lên cao, và nơi họ đứng vẫn còn nằm trong bóng tối. Ở trước mặt, Lông Bão nhìn thấy cánh đồng cỏ rộng thênh thang với một dãy núi ở phía xa; còn bên cạnh cánh đồng là một bức tường dài màu đỏ cứng của khu vực Hai Chân mà lần trước họ đã đi qua.

“Bây giờ đi hướng nào đây?” anh hỏi.

Nửa Đêm giơ một chân lên chỉ thẳng về phía trước. “Đó là con đường nhanh nhất, dẫn đến nơi mặt trời mọc.”

“Đó không phải là con đường mà chúng tôi đã đi,” Vuốt Mâm Xôi meo khó chịu. “Chúng tôi đã đi qua khu vực của Hai Chân.”

“Và tôi thì không muốn trở lại đó nữa đâu!” chân Chim chỉ ra. “Tôi sẽ leo qua tất cả các ngọn núi mà anh muốn trước khi phải đối mặt với Hai Chân lần nữa.”

“Tôi không chắc,” Đuôi Phi Điều meo. “Ít nhất là chúng ta đã biết cách đi qua khu vực của Hai Chân, và chúng ta có Purdy giúp đỡ.”

Chân Chim chỉ trả lời bằng cái khịt mũi khinh bỉ.

Lông Bão nửa muốn đồng ý với cậu; họ đã phải trải qua những ngày đáng sợ và đói khát khi lang thang trong khu vực Hai Chân, và Purdy dường như cũng lạc đường giống như họ. Nhưng những ngọn núi lại không quen thuộc; cho dù từ đây, Lông Bão có thể thấy sườn núi chứa đầy đá màu xám, với một vệt trắng dài, có lẽ những bông tuyết đầu tiên của mùa lá trụi đã xuất hiện. Nó cao hơn nhiều so với Dây Núi, và anh tự hỏi có bao nhiêu chỗ trú ẩn hoặc con mồi mà họ có thể tìm thấy ở đó.

“Tôi đồng ý với Đuôi Phi Điều,” cuối cùng anh meo. “Chúng ta đã đi qua khu vực của Hai Chân một lần, vì vậy chúng ta cũng có thể đi qua đó lần nữa.”

Vuốt Mâm Xôi liếc nhìn từng mèo một, chưa quyết định. “Chị nghĩ sao, Da Hung?”

Chị gái anh nhún vai. “Cứ làm bất cứ điều gì em muốn. Dù là con đường nào đi chăng nữa thì chúng ta cũng sẽ gặp những vấn đề cần phải vượt qua. Tất cả mọi mèo đều biết điều đó mà.”

Đúng vậy, Lông Bão nghĩ.

“Tôi nghĩ là...” chân Sóc bắt đầu, và thở hổn hển. Đôi mắt màu xanh của cô mở to kinh hãi; nhìn cố định vào nơi nào đó mà không mèo nào có thể thấy được

“Chân Sóc? Có chuyện gì vậy?” Vuốt Mâm Xôi meo khẩn trương.

“Tôi... tôi không biết.” Chân Sóc lắc mình. “Chỉ là suy nghĩ một chút thôi Vuốt Mâm Xôi à, chúng ta hãy đi đi. Tôi muốn đi theo con đường này, nếu đó là con đường nhanh nhất...” cô phẩy đuôi về ngọn núi ở phía xa. “Chúng ta sẽ lãng phí mất vài ngày nếu như đi qua khu vực của Hai Chân lần nữa.”

Ria của Lông Bão bắt đầu giật giật. Chân Sóc nói đúng. Họ đã biết những con đường trong khu vực của Hai Chân thật sự rất khó hiểu. Những nguy hiểm xảy ra trên núi còn có thể tồi tệ hơn chuột cống và quái vật mà họ đã gặp trong khu vực Hai Chân không? Nhưng trên hết, quan trọng nhất việc trở về khu rừng không thể trì hoãn thêm được nữa.

“Tôi nghĩ cô ấy đã chỉ ra được một điểm mới,” anh meo. “Tôi sẽ thay đổi quyết định của mình. Tôi nghĩ chúng ta nên đi qua dãy núi.”

Đuôi chân Sóc giật tới giật lui, và những móng vuốt của cô uốn cong trên cỏ. “Rồi sao đây?” cô lờm Vuốt Mâm Xôi. “Anh có quyết định hay không?”

Vuốt Mâm Xôi hít một hơi thật sâu. “Được rồi, chúng ta sẽ đi qua ngọn núi.”

“Hả? Cái gì?” Purdy đang gãi tai với một chân sau. Nhưng khi Vuốt Mâm Xôi đưa ra quyết định của mình, ông mèo già sững sờ, chớp chớp đôi mắt màu vàng. “Cậu không thể đi đường đó được. Nó rất nguy hiểm. Những gì về...”

“Nguy hiểm ở tất cả mọi nơi,” Nửa Đêm lên tiếng, bịt miệng Purdy lại bằng cái nhìn khắc nghiệt. “Bạn bè của ông sẽ cần lòng can đảm. Đường đi của họ đã được chỉ định trong những vì sao.”

Lông Bão bắn tia nhìn sắc sảo tới ông mèo già. Liệu Purdy có cố gắng nói tiếp khi Nửa Đêm đã bắt ông ngậm miệng như vậy? Ông ấy có biết những nguy hiểm ở trên núi không? Và nếu có, tại sao Nửa Đêm lại ngăn không để ông ta nói cho họ biết? Anh nghĩ anh có thể nhìn ra sự khôn ngoan, và cả chút tiếc nuối trên khuôn mặt cô. Cô có ý gì khi nói “con đường đã được chỉ định”?

“Lựa chọn khó khăn đấy, chiến binh trẻ tuổi.” Con lửng hạ thấp giọng nói với Vuốt Mâm Xôi. Lông Bão nhích lại gần hơn để có thể nghe được họ nói. “Con đường của anh ở phía trước, và sẽ có rất nhiều thách thức cần phải vượt qua để về nhà an toàn.”

Vuốt Mâm Xôi trao đổi ánh mắt với con lửng khá lâu trước khi bước chân vào cánh đồng cỏ. Cho dù có bất cứ thử thách nào ở phía trước, anh cũng đã sẵn sàng để đối mặt, và Lông Bão không thể không ngưỡng mộ lòng quyết tâm của anh ấy, mặc dù anh đến từ một bộ tộc đối thủ. Khi Purdy chạy theo họ, Nửa Đêm đã giữ ông ta lại.

Ông mèo già tức giận, đôi mắt màu hổ phách nhìn trừng trừng. “Tôi sẽ đi chung với họ,” ông thở hắt ra.

Nửa Đêm không dịch chuyển. “Ông không thể đi cùng họ được,” cô gầm gừ. “Đây là con đường dành riêng cho họ.” Đôi mắt màu đen của cô lấp lánh trong bóng tối. “Sức trẻ và sự liều lĩnh mà họ có, sẽ được kiểm tra trên con đường này. Can đảm là thứ họ cần, là bạn của ông cần, mà không phải là ông. Họ đã dựa vào ông quá nhiều rồi.”

Purdy chớp mắt. “À, nếu như cô đã nói thế thì...”

Đuôi Phi Điều lao tới và nhanh chóng liếm vào tai ông mèo. “Chúng tôi sẽ không bao giờ quên ông, Purdy à, và cả mọi thứ ông làm cho chúng tôi nữa.”

Ở ngay phía sau cô, chân Chim mở rộng quai hàm và nheo mắt lại, như thể định nói gì đó để cắt ngang.

Lông Bão lạnh lùng liếc nhìn cậu. Anh sợ cậu ta sẽ lại châm chọc mèo già một lần nữa, cho dù Purdy có mắc sai lầm thì ông ấy cũng đã đứng cạnh họ và mang họ an toàn đến gặp Nửa Đêm.

“Tạm biệt, Purdy. Và cảm ơn ông. Chúng tôi sẽ không bao giờ tìm được Nửa Đêm mà không có ông.” Vuốt Mâm Xôi lặp lại suy nghĩ của Lông Bão. “Cảm ơn cả cô nữa, Nửa Đêm.”

Con lửng nghiêng đầu. “Tạm biệt, bạn của ta. Bộ tộc Sao sẽ soi sáng coi đường của cậu.”

Những con mèo còn lại nói lời tạm biệt, và bắt đầu theo sau Vuốt Mâm Xôi đi vào cánh đồng hoang. Long Bão ở phía sau cùng. Liếc nhìn trở lại, anh thấy Nửa Đêm và Purdy đang ngồi cạnh nhau dưới tán cây, xem họ ra đi. Thật không dễ để chia tay. Cuối cùng Long Bão vẫy đuôi để từ biệt lần cuối, và biến mất về phía dãy núi.

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 4



hi Sao Lửa gào lên ra hiệu, Long Điều Hâu và chiến binh màu xám của bộ tộc Bóng Tối buông nhau ra. Vằn Xám không còn tấn công ông mèo mướp nữa, nhưng vẫn giữ chặt chân trên cổ ông ta.

"Để ông ta đi đi," Sao Lửa ra lệnh. "Chúng ta không ở đây để đánh nhau."

"Còn có thể làm gì khác khi họ nhảy bổ vào chúng ta như vậy chứ," Vằn Xám rít lên. Buông ông mèo ra, đứng thẳng trên bốn chân và lắc mạnh bộ lông mình.

Chân Lá băng qua mặt đất lầy lội để đến đứng cạnh Da Xỉ Than, nửa lo sợ Long Táo Nâu sẽ tiếp tục tấn công bà mèo lang y. Thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Bóng Tối tất nhiên không sẽ không phục tùng mệnh lệnh từ tộc trưởng của bộ tộc kẻ thù.

Long Táo Nâu phất đuôi của bà về phía cậu mèo xám đen.

"Tim Tuyết Tùng, trở về trại. Báo với Sao Đen là chúng ta đang bị xâm lược, và mang thêm nhiều chiến binh đến đây."

Chiến binh màu xám biến mất vào bụi cây.

"Không cần phải thế đâu," Sao Lửa chỉ ra, cố gắng meo thật nhẹ nhàng. "Chúng tôi không xâm chiếm lãnh thổ của bà, và chúng tôi cũng không ăn trộm mồi."

"Vậy chứ ông muốn làm gì?" Long Táo Nâu yêu cầu. "Chúng tôi có nghĩa vụ phải suy nghĩ kỹ mọi thứ khi ông xâm lược lãnh thổ của chúng tôi sao?"

"Tôi xin lỗi về điều đó." Sao Lửa nhảy xuống khỏi thân cây và đến gần bà mèo. "Tôi... tôi biết mình không nên ở đây. Chỉ là tôi cần phải nói chuyện với Sao Đen. Có điều gì đó đã xảy ra, điều

gì đó thật nguy cấp mà không thể đợi đến cuộc Tụ Hạp tiếp theo được.”

Lông Táo Nâu khịt khịt mũi có vẻ không tin, nhưng bà không thò móng vuốt của mình ra ngoài.

Chân Lá cảm thấy nhịp tim mình bắt đầu chậm lại. Thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Bóng Tối đã nhận ra lực lượng của mình quá mỏng để có thể phát động một cuộc tấn công, đặc biệt là sau khi bà cử cậu mèo xám, Tim Tuyết Tùng, quay trở về.

“Cái gì nguy cấp?” bà gầm gừ.

Sao Lửa phất đuôi của mình qua bụi cây thưa thớt, hướng về phía bãi đất đã bị cào nát bởi quái vật Hai Chân khi rời khỏi đường Sấm Rền. “Chùng đó thôi chưa đủ sao?” ông hỏi trong tuyệt vọng.

Lông Táo Nâu giữ im lặng với một tiếng rít lên giận dữ. “Nếu ông cho rằng bộ tộc Bóng Tối đang suy yếu...”

“Tôi không nói vậy,” Sao Lửa phản đối. “Nhưng bà phải thấy là chúng tôi cũng gặp những rắc rối giống thế này trên lãnh thổ của mình. Bây giờ, bà dẫn chúng tôi đi, hay để chúng tôi tự đi tìm Sao Đen nói chuyện?”

Lông Táo Nâu nheo mắt, sau đó gật đầu cộc lốc. “Được thôi. Đi theo tôi.”

Bà dẫn đường qua các bụi cây. Những mèo bộ tộc Sấm tập trung lại phía sau bà, chiến binh mèo mướp của bộ tộc Bóng Tối đi sau cùng với cái tai vểnh cao. Tim chân Lá bắt đầu đập mạnh trở lại khi mùi hương trên mảnh đất lạ xộc vào mũi cô.

Những đám mây màu đen, càng lúc càng nhiều trôi đến che khuất mặt trời, làm con đường của họ càng lúc càng mờ mịt. Cô cố gắng không nhảy dựng lên ở những nơi có âm thanh lạ, hay không nhìn chằm chằm vào những chỗ mà như thể có chiến binh bộ tộc Bóng Tối đang theo dõi họ từ phía sau bụi cây.

Ngay khi chân Lá nhận ra mùi mạnh của bộ tộc Bóng Tối ở phía trước. Lông Táo Nâu đã dẫn họ chui qua một bụi cây màu hạt dẻ; theo sau bà, chân Lá chết lặng trước một hàng mèo – những chiến binh gầy nhom có mùi sợ hãi và căng thẳng về một trận chiến hiện lên trong mắt họ. Ở phía sau đó là một bức tường rối bù từ những bụi gai.

“Đây là trại của bộ tộc Bóng Tối,” Da Xỉ Than thì thầm vào tai chân Lá. “Có vẻ Sao Đen sẽ không mời chúng ta vào.”

Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối đứng giữa hàng chiến binh của ông.

Ông là một mèo trắng to lớn với bốn bàn chân đen; lông đầy vết sẹo từ những trận đánh. Khi mấy mèo bộ tộc Sấm xuất hiện, ông bước về phía trước, nheo mắt đối mặt với Sao Lửa.

“Cái gì đây?” giọng ông ồm ồm. “Sao Lửa vĩ đại đang nghĩ là mình có thể đi tới bất cứ chỗ nào mình thích sao?”

Sao Lửa bỏ qua sự khinh miệt trong giọng điệu Sao Đen, chỉ gật đầu lịch sự chào một tộc trưởng khác. “Tôi phải đến đây để nói chuyện với ông về những gì Hai Chân đang làm,” ông bắt đầu. “Chúng ta phải quyết định xem mình nên làm gì.”

“Chúng ta? Chúng ta của ngài nghĩa là gì vậy? Bộ tộc Bóng Tối không thỏa hiệp với bộ tộc Sấm,” Sao Đen vặn lại. “Chúng tôi sẽ tự đưa quyết định của mình.”

“Nhưng khu rừng đang bị hủy diệt!” chân Lá cảm nhận được sự tức giận từ tộc trưởng của mình, và cô biết thật khó để Sao Lửa có thể giữ bình tĩnh khi tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối cứ khẳng khẳng đối xử với ông như kẻ thù.

Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối nhún mạnh vai. “Sao Lửa, ông đang bị hoảng loạn quá mức đây. Hai Chân là đồ điên. Cả một đứa con nít nhỏ nhất cũng biết điều đó. Đúng, họ đang phá hoại vài cái cây, nhưng bây giờ họ đã đi rồi. Cho dù họ có làm cái gì đi chăng nữa, thì cuối cùng họ cũng sẽ bỏ đi thôi.”

Chân Lá tự hỏi có thật là Sao Đen tin vào điều đó. Có đảm bảo được ông không phải là một kẻ ngốc? Hay đây chỉ đơn giản là vài câu nói thuyết phục Sao Lửa rằng bộ tộc Bóng Tối không có gì để lo lắng cả?

“Và nếu như họ không đi?” Sao Lửa bình tĩnh hỏi. “Nếu mọi thứ trở nên tồi tệ hơn nữa? Con mồi sẽ sợ hãi mà bỏ chạy hết ở những nơi thuộc về Hai Chân. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu móng vuốt của Hai Chân cắm trên lãnh thổ của chúng ta? Ông sẽ làm gì khi mùa lá trụi đến hả, Sao Đen, nếu ông không thể ăn chính bộ tộc của mình?”

Một hay hai mèo bộ tộc Bóng Tối trông khó chịu, nhưng tộc trưởng của họ vẫn ương bướng nhìn Sao Lửa. “Chúng tôi không có lí do gì phải sợ mùa lá trụi,” ông meo. “Chúng tôi lúc nào cũng có chuột cống từ Bãi tha ma để ăn.

Da Xỉ Than giật giật tai nhẩn nại. “Ông quên chuyện gì đã xảy ra rồi sao? Một nửa bộ tộc của ông đã bị chết vì bệnh?”

“Đó là sự thật.” Một ông mèo nhỏ, ở cuối hàng mạnh dạn lên tiếng. Chân Lá nhận ra Mây Còi, mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối. “Tôi cũng bị bệnh. Và đã phải chết nếu không có bà, Da Xỉ Than.”

“Im lặng, Mây Còi,” Sao Đen ra lệnh. “Bệnh dịch là sự trừng phạt từ bộ tộc Sao vì Sao Đêm không phải là lựa chọn đúng đắn cho vị trí tộc trưởng. Bây giờ đã không còn nguy hiểm trong thức ăn từ Bãi tha ma nữa rồi.”

“Sẽ còn nguy hiểm nếu một tộc trưởng bắt mèo lang y của mình im lặng,” Da Xỉ Than vặn lại. “Hoặc giờ vờ biết nhiều hơn những gì họ biết về ý muốn của bộ tộc Sao.”

Sao Đen nhìn chăm chăm vào bà, nhưng không nói gì.

“Nghe này,” Sao Lửa bắt đầu tuyệt vọng. “Tôi tin là rắc rối đang đến với khu rừng, rắc rối đó

nói rằng chúng ta chỉ có thể tồn tại nếu hòa chung làm một.”

“Phân chuột!” Sao Đen nhe gằm gằm gừ. “Đừng cố gắng chỉ cho ta biết ta cần phải làm gì, Sao Lửa. Ta không phải là một chiến binh của Ngài. Nếu ông có bất cứ điều gì cần nói, hãy làm như chúng ta vẫn thường làm, đó là mang nó đến cuộc Tụ Hạp tiếp theo ở điểm Bốn Cây.”

Một phần trong chân Lá nhận ra tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối nói đúng. Luật chiến binh đã quy định mọi chuyện trong khu rừng sẽ được giải quyết tại các cuộc Tụ Hạp. Không còn nơi nào khác để các mèo có thể gặp nhau dưới thỏa thuận ngừng chiến của bộ tộc Sao. Đồng thời, cô cũng biết Hai Chân sẽ không đợi cho đến sau khi mặt trăng tròn mới tiếp tục việc tàn phá khu rừng. Còn chuyện gì có thể xảy ra ở cuộc Tụ Hạp tiếp theo?

“Tốt thôi, Sao Đen.” Giọng Sao Lửa trống không với sự thất bại. *Nó sẽ xảy ra*, chân Lá suy nghĩ trong hoảng loạn. *Ông ta mà bỏ cuộc. Khu rừng sẽ bị phá hủy.* “Nếu đó là cách mà ông muốn. Nhưng Hai Chân mà có quay trở lại, ông sẽ có một lời hứa của tôi, về việc gửi một mèo đưa tin vào lãnh thổ bộ tộc Sấm, và chúng ta sẽ nói lại chuyện này.”

“Vẫn hào phóng như mọi khi há, Sao Lửa,” Sao Đen meo một cách khinh bỉ. “Nhưng sẽ không có chuyện gì xảy ra mà chúng tôi không tự xử lí được.”

“Ốc chuột thật!” Văn Xám rít lên.

Sao Lửa bắn ánh mắt cảnh cáo về phía Văn Xám, nhưng tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối không trả lời. Thay vào đó, ông quay phắt đuôi về phía Long Táo Nâu.

“Mang thêm vài chiến binh và hộ tống mấy mèo này ra khỏi lãnh thổ của chúng ta,” ông ra lệnh. “Và trong trường hợp ngài vẫn định thực hiện những chuyến thăm không được mời,” ông nói thêm với Sao Lửa, “chúng tôi sẽ tích cực tuần tra dọc biên giới. Bây giờ thì hãy đi đi.”

Không thể làm được gì khác ngoài việc tuân theo. Sao Lửa quay đi và ra hiệu cho mấy mèo đi theo ông. Long Táo Nâu và những chiến binh của bà tập trung xung quanh theo hình vòng cung đầy đe dọa, để họ đi nhưng vẫn giữ họ thành một nhóm tùm tùm lại với nhau.

Chân Lá vui mừng khi nhìn thấy đường hầm ở dưới đường Sấm Rền, chui qua nó và trở về với khu rừng của mình.

“Và đừng có trở lại nữa!” Long Táo Nâu phun phì phì khi họ băng qua biên giới.

“Không bao giờ chúng tôi trở lại nữa!” Văn Xám ném anh mắt qua vai. “Chúng tôi chỉ đang cố gắng giúp đỡ thôi, đồ lông khùng ạ.”

“Đi thôi, Văn Xám.” Bây giờ họ đã trở lại lãnh thổ của mình, Sao Lửa bộc lộ rõ sự thất vọng. Chân Lá cảm thấy đây như một cú đấm mạnh đối với ông, ông không có lỗi khi bộ tộc Bóng Tối không chịu lắng nghe.

“Có lẽ chúng ta nên cố gắng nói chuyện với bộ tộc Gió?” cô lặng lẽ đề nghị với Da Xỉ Than khi đội tuần tra trở về khu trại. “Có lẽ họ cũng đang gặp rắc rối. Đó chính là lí do vì sao họ lại ăn cắp

cá từ bộ tộc Sông.” Cô đang đề cập đến những lời buộc tội của Sương Điều Hâu, một chiến binh bộ tộc Sông, trong cuộc Tụ Họp lần trước.

“Nếu đúng là họ đang rắc rối. Họ sẽ không bao giờ nhận đâu.” Da Xỉ Than nhắc cô. “Như nhau cả thôi, chân Lá, chúng ta phải chỉ ra được điều đó. Chân Quạ đã nói là có nhiều Hai Chân hơn ở trên đường Sấm Rền.”

“Vì vậy nên Sao Lửa có thể nói chuyện với Sao Cao?”

“Ta không nghĩ Sao Lửa sẽ nói chuyện với các tộc trưởng thêm lần nào nữa trong thời gian tới đâu,” Da Xỉ Than meo, liếc ánh mắt cảm thông tới ông mèo có bộ lông màu lửa. “Thêm nữa, Sao Cao là một tộc trưởng đầy tự trọng. Ông ấy sẽ không bao giờ thừa nhận bộ tộc mình đang bị chết đói đâu.”

“Nhưng Sao Lửa phải làm gì đó!”

“Có lẽ Sao Đen nói đúng, ông ấy nên đợi đến cuộc Tụ Họp. Nhưng nếu có cơ hội” – Da Xỉ Than ngắt ngang lời phản đối của lính nhỏ - “ta sẽ nói vài lời với ông ấy.” Bà đưa mắt nhìn lên bầu trời. “Và hãy cầu nguyện rằng bộ tộc Sao sẽ thương xót chúng ta, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.”

“Đuôi Nai, chị có ở đó không?”

Chân Lá đứng ngoài hang chiến binh và cố gắng nhìn xuyên qua các nhánh cây. Còn quá sớm để ra ngoài; sương mù dày đặc xung quanh trại và phủ những giọt nước li ti trên lông.

“Đuôi Nai?” cô lặp đi lặp lại.

Có tiếng sột soạt ở trong hang, và Đuôi Nai chui ra, chớp chớp mắt.

“Chân Lá?” miệng cô há rộng ra với cái ngáp dài. “Có chuyện gì vậy? Mặt trời còn chưa lên mà. Chị đang có giấc mơ tuyệt vời về một con chuột...”

“Xin lỗi,” chân Lá meo. “Nhưng em muốn chị đi cùng với em đến chỗ này. Chị có phải ra ngoài với đội tuần tra bình minh không?”

“Không.” Đuôi Nai lách mình qua hai nhánh cây và liếm nhanh lên vai cô. “Có chuyện gì vậy?”

Chân Lá hít một hơi thật sâu. “Em muốn đến thăm bộ tộc Gió. Chị sẽ đi với em chứ?”

Mắt Đuôi Nai mở to, vòng đuôi quanh thân mình trong sự ngạc nhiên. “Chúng ta sẽ làm gì nếu gặp đội tuần tra bộ tộc Gió?”

“Sẽ ổn thôi mà – em là mèo lính nhỏ lang y, vì vậy em được phép đi vào phần lãnh thổ từ đây đến Dãy Núi. Xin đấy, Đuôi Nai! Em thật sự muốn biết bộ tộc Gió có gặp những rắc rối tương tự

hay không.” Mặc dù chân Lá không thể nói với Đuôi Nai là cô biết một mèo từ mỗi bộ tộc đã được chọn từ bộ tộc Sao để thực hiện chuyến đi. Do đó, cô nghi ngờ tất cả các bộ tộc sẽ cùng bị Hai Chân xâm chiếm, nhưng cô muốn chắc chắn.

Ánh sáng của sự phiêu lưu lấp lánh trong mắt Đuôi Nai. “Chị sẽ đi,” cô tuyên bố. “Chúng ta nên đi ngay đi, trước khi mèo nào đó bắt gặp và hỏi xem chúng ta đi đâu.”

Cô lập tức băng qua trắng trống và chui qua đường hầm.

Chân Lá theo sau, với cái nhìn cuối cùng vào khu trại yên bình vẫn còn đang ngủ ngon. Sương mù dày đặc trong khe núi, làm giảm tiếng động trong các bước chân của họ. Mọi thứ vẫn đang tối hù, và cho dù ánh sáng bình minh đã xuất hiện, vẫn chưa thấy mặt trời đâu. Mấy giọt nước bám trên nhánh cây dương xỉ thấm vào bộ lông hai mèo.

Đuôi Nai rùng mình. “Tại sao chị lại rời khỏi ổ của mình sớm như thế này nhỉ?” Cô phàn nàn, nửa đùa nửa thật. “Nhưng khi đến cánh đồng hoang, thì sương mù sẽ giúp chúng ta ẩn nấp.”

“Và che dấu mùi của chúng ta,” chân Lá đồng ý.

Nhưng trước khi cô và Đuôi Nai đến được điểm Bốn Cây, sương mù đã bắt đầu thưa dần. Lúc họ nhảy qua bờ sông đối diện, ánh nắng mặt trời đã làm tan hết tất cả. Chân Lá lắc mình rũ hết mấy giọt nước bám trên lông, nhưng vẫn còn quá ít nắng; cô phải chạy lên cánh đồng để làm mình ấm hơn.

Khi họ tới trung tâm thung lũng tại điểm Bốn Cây, chân Lá cảm nhận được luồng gió lạnh thổi đến từ cánh đồng. Cô và Đuôi Nai dừng trong chốc lát ở rìa thung lũng, bộ lông của họ bị thổi tung trở lại và quai hàm mở rộng nếm mùi không khí.

“Bộ tộc Gió,” Đuôi Nai meo, ngả đầu sang một bên, có vẻ không chắc chắn. “Mặc dù, có điều gì đó không ổn lắm.”

“Đúng rồi. Và không có bất kì dấu hiệu nào về sự tồn tại của thỏ,” chân Lá thêm. Cô do dự trong hai nhịp tim đập, sau đó dẫn đầu băng qua biên giới. Hai mèo phóng vào bụi cây kim tước kế tiếp, cánh đồng có rất ít chỗ để có thể trú ẩn. Lông của chân Lá dựng lên tua tủa; bộ lông màu vàng-trắng của cô sẽ hiện rõ trên đám cỏ. Ở trong trại bộ tộc Sấm, cô hoàn toàn có thể yên tâm rằng mèo lang y sẽ không gặp bất cứ mối nguy hại nào; còn bây giờ cô cảm thật mình thật nhỏ bé và dễ dàng bị tổn thương. Cô muốn tìm hiểu tất cả những gì mình có thể, sau đó nhanh chóng trở về an toàn trên lãnh thổ của mình.

Cô leo lên đỉnh của một ngọn đồi thấp để nhìn xuống đường Sấm Rền, nằm bẹp xuống dưới cỏ. Ngay bên cạnh, Đuôi Nai bật một tiếng rít dài.

“Không còn gì để nghi ngờ nữa rồi,” cô meo.

Từ đó đến đường Sấm Rền, cỏ đã bị xới tung. Cũng có những cây cọc ngắn dùng để đánh dấu như trên lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối mà chân Lá đã nhìn thấy ngày hôm qua. Dải đất bị khoét sâu từ đó đến tận chân đồi, nơi cô và Đuôi Nai đang cúi đầu nhìn. Một con quái vật ngồi yên trong

im lặng. Chân Lá thở hỗn hển khi tưởng tượng cảnh nó quét qua cánh đồng, sẵn sàng nhảy bổ vào bất kì con mồi nào của nó với một tiếng thét gầm.

“Hai Chân của nó đang ở đây?” Đuôi Nai thì thầm.

Chân Lá liếc nhìn xung quanh, nhưng mọi thứ vẫn yên tĩnh; mùi đe dọa ẩn sâu trong lớp sương mù. Ở đây cũng không có mùi thỏ - chúng đã thực sự chạy trốn, chân Lá tự hỏi, hay Hai Chân đã mang chúng đi? Có lẽ chúng đã di chuyển đến nơi khác của vùng đất khi con quái vật bới hết hang của chúng lên.

“Chết tiệt!” Đuôi Nai đột ngột la lên. “Em có ngửi thấy mùi gì không?”

Khi cô ấy nói, chân Lá cũng nếm không khí, một mùi cay xè không giống với bất kì mùi nào mà cô đã từng ngửi thấy trước đây. Theo bản năng, dạ dày của cô nhộn nhạo và môi cong lên. “Cái gì vậy?”

“Có lẽ là một thứ gì đó mà Hai Chân đã làm,” Đuôi Nai meo.

Một tiếng gào ngắt lời cô. Chân Lá đứng bật giật và thấy ba chiến binh bộ tộc Gió trước mặt họ.

“À - ờ,” Đuôi Nai lẩm bẩm.

Trước khi chân Lá có thể quyết định xem mình nên chạy hay nên ở lại nói chuyện, mấy mèo bộ tộc Gió đã bao vây họ. Với một nhịp tim đập, chân Lá nhận ra thủ lĩnh trợ tá Vuốt Bùn, với chiến binh Tai Rách và một anh mèo khác mà chân Lá không chưa biết đến. Cô vẫn muốn mình bị xử lí bởi tộc trưởng của bộ tộc, Sao Cao, hay bạn của Sao Lửa – Ria Độc Nhất hơn, cả hai đều có thể sẽ nghe cô giải thích.

“Tại sao ngươi dám xâm phạm lãnh thổ của chúng ta?” thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió tra hỏi.

“Tôi là mèo lính nhỏ lang y,” chân Lá chỉ ra, cúi đầu thành khẩn. “Tôi đến để...”

“Để làm gián điệp!” Đó là Tai Rách, mắt ông bừng lên giận dữ. “Đừng nghĩ chúng tôi không biết cô đến đây vì cái gì!”

Bây giờ những chiến binh bộ tộc Gió đã tới gần hơn, chân Lá có thể thấy họ gầy đi như thế nào. Bộ da xơ xác gần như chỉ còn bọc xương. Mùi sợ hãi dường như đã bị lấn át trong cơn giận dữ của họ. Họ đang bị thiếu thức ăn, nhưng điều đó không giải thích được lí do vì sao họ trở nên thù địch hơn so với bộ tộc Bóng Tối.

“Tôi xin lỗi, chúng tôi chỉ...” cô bắt đầu.

Vuốt Bùn cắt ngang với một tiếng thét điên cuồng. “Tấn công!”

Tai Rách ném mình vào chân Lá. Mèo bộ tộc Sấm bị áp đảo về số lượng; thêm nữa là cô và Đuôi Nai không đến đây để đánh nhau.

“Chạy đi,” chân Lá gào.

Cô lách mình né móng vuốt của Tai Rách. Quay trở lại, chạy trốn về phía đường biên giới, bụng cô chà sát xuống mặt đất và đuôi buông lỏng ở phía sau. Đuôi Nai chạy bên cạnh cô. Chân Lá không dám nhìn qua vai, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng hét của những con mèo đang đuổi theo ở phía sau.

Đường biên giới đã hiện ra trong tầm nhìn, nhưng cô hầu như không có thời gian để nhận ra họ đã đi quá xa về phía dòng sông, nơi mùi của bộ tộc Sông và bộ tộc Gió pha trộn lại với nhau.

“Ô, không!” cô la lên. “Bây giờ chúng ta đang ở trên lãnh thổ của bộ tộc Sông.”

“Chạy tiếp đi,” Đuôi Nai gọi. “Phần lãnh thổ đó rất hẹp nằm giữa đây và lãnh thổ bộ tộc Sấm.”

Chân Lá liếc nhìn lại đội tuần tra bộ tộc Gió vẫn đang đuổi theo họ. Họ - họ thực sự tức giận như vậy vì không nhìn thấy đường biên giới, hay thậm chí không quan tâm.

“Họ sắp đuổi kịp chúng ta rồi!” cô thở hổn hển. “Chúng ta sẽ phải chiến đấu. Không thể dẫn họ vào lãnh thổ của mình được.”

Cô và Đuôi Nai xoay lại đối mặt với kẻ tấn công, chuẩn bị sẵn tinh thần, tuyệt vọng cầu mong mình chưa bao giờ vào lãnh thổ bộ tộc Gió, đặc biệt là đừng mang Đuôi Nai vào nguy hiểm chung với cô.

Khi Vuốt Bùn nhảy vào mình cô, chân Lá thấy một vệt vàng bắn ra từ trong bụi cây gần đấy. Đó là Cánh Bướm Đêm, mèo lính nhỏ lang y từ bộ tộc Sông. Sau khi Vuốt Bùn rơi ra khỏi cơ thể, cô đã lăn vòng trên mặt đất, loay hoay đối phó với hàng loạt các vết cào. Cô cố gắng cắm răng vào cổ ông, nhưng có một sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể gầy gò của vị thủ lĩnh trợ tá làm cô bất lực như một con mồi. Chân Lá cảm thấy mấy móng vuốt đang cào vào bên hông, và ngập trong vai cô. Cô phải nỗ lực rất lớn để lắc ông ra và cố gắng đưa bàn chân sau lên tấn công vào bụng ông.

Đột nhiên sức nặng biến mất và Vuốt Bùn văng ra bên cạnh cô. Chân Lá loạng choạng đứng dậy và nhìn thấy Cánh Bướm Đêm đứng trên mình ông, giữ cả hai tai. “Cút ra khỏi lãnh thổ của tôi!” cô phun phì phì. “Và cả mấy mèo bạn ghê của ông nữa.”

Vuốt Bùn nhắm một đòn cuối cùng vào cô ấy, nhưng ông thật sự đã sẵn sàng để bỏ đi. Đuôi Nai đứng thẳng dậy từ nơi đang ghì chặt Tai Rách và cắn vào đuôi ông ta, trước khi để ông bỏ đi. Ông ta chạy trốn, gào thét phía sau thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc; chiến binh mèo mướp khác cũng sẵn sàng để biến mất.

Cánh Bướm Đêm quay trở lại chỗ mấy mèo bộ tộc Sấm. Bộ lông màu vàng của cô hầu như không bị xù và đôi mắt màu hổ phách lấp lánh hài lòng. “Có vấn đề gì thế?” cô thì thầm.

Chân Lá cố gắng thở và lắc mấy thứ cở khô ra khỏi lông mình. “Cảm ơn, Cánh Bướm Đêm,” cô trả lời. “Em không biết mình phải làm gì nếu không có chị.” Quay qua bạn mình, cô thêm, “Đuôi Nai, chị đã gặp Cánh Bướm Đêm chưa? Cô ấy là lính nhỏ của Lòng Bùn, nhưng cô ấy đã hoàn

thành xong khóa huấn luyện để trở thành chiến binh trước đó rồi.”
“Điều đó tốt cho cô ấy,” Đuôi Nai meo, với một cái gật đầu cảm ơn mèo bộ tộc Sông. “Chúng tôi chắc hẳn đã bị cắn nhiều hơn thế này.”

“Em xin lỗi, vì đã ở trên lãnh thổ của chị,” Chân Lá nói tiếp. “Tụi em đi ngay bây giờ đây.”

“Ồ, đừng vội.” Cánh Bướm Đêm không cố gắng hỏi họ lí do tại sao lại ở đây, hay họ đã làm phiền gì đến bộ tộc Gió. “Trông em không ổn cho lắm. Nghỉ ngơi một chút đi và chị sẽ đi tìm giúp em vài loại thảo dược.”

Cô biến mất giữa bụi cây, để chân Lá và Đuôi Nai ở lại, chẳng để làm gì ngoài việc chờ đợi cô ấy.

“Cô ấy luôn cầu thả với luật chiến binh như vậy à?” Đuôi Nai lẩm bẩm. “Cô ấy dường như không hiểu là chúng ta không nên ở đây.”

“Em nghĩ đó là do em cũng là một mèo lính nhỏ lang y.”

“Ngay cả mèo lang y thì cũng phải tuân thủ luật lệ chiến binh,” Đuôi Nai meo. “Và chị không thấy Da Xỉ Than được chào đón ở những bộ tộc khác! Tất nhiên, mẹ của Cánh Bướm Đêm là một kẻ lừa đảo, đúng không? Điều đó có thể giải thích cho việc này.”

“Cánh Bướm Đêm là mèo trung thành với bộ tộc Sông!” chân Lá nhảy dựng lên bảo vệ bạn mình. “Mẹ chị ấy là ai không quan trọng.”

“Chị không nói thế,” Đuôi Nai xoa dịu cô, chạm vào vai chân Lá bằng chóp đuôi. “Nhưng điều đó có thể giải thích tại sao cô ấy thoải mái hơn với ranh giới của bộ tộc mình.”

Cánh Bướm Đêm quay lại sau chốc lát với một nhúm thảo dược trong quai hàm. Lính nhỏ bộ tộc Sấm nhận ra mùi cỏ xạ hương; cô nhớ Da Xỉ Than đã nói nó thích hợp để làm dịu những mối lo âu.

“Đây rồi,” Cánh Bướm Đêm meo. “Ăn một ít đi rồi em sẽ thất tốt hơn.”

Chân Lá và Đuôi Nai cúi đầu và nhai đám lá. Chân Lá tưởng tượng mớ thảo dược đang ngấm vào trong từng thớ thịt của cơ thể, chữa lành cú sốc của họ khi ở trong lãnh thổ bộ tộc Gió.

“Có đau ở đâu không?” Cánh Bướm Đêm hỏi. “Chị có thể đi lấy một ít mạng nhện.”

“Không cần đâu, cảm ơn,” chân Lá đảm bảo với cô. Cả cô và Đuôi Nai đều có những vết trầy xước, nhưng họ không bị chảy máu nên không cần đến mạng nhện. “Tụi em phải đi đây.”

“Vậy có chuyện gì đã xảy ra thế?” Cánh Bướm Đêm hỏi, khi chân Lá và Đuôi Nai đã nuốt xong miếng thảo dược cuối cùng. Cô ấy không thể giả vờ như không quan tâm xem mèo bộ tộc Sấm đang nghĩ gì. “Em đã làm gì trên lãnh thổ bộ tộc Gió?”

“Tụi em đi xem coi Hai Chân đã làm gì,” chân Lá giải thích. Khi Cánh Bướm Đêm vẫn nhìn cô

bối rối, cô đã mô tả cho cô ấy thấy những gì quái vật đã làm trong rừng từ hai ngày trước, cào xé mặt đất, và sau đó nhận ra bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Gió cũng đang bị phá hủy như thế. Cô nhận ra ánh mắt nghi ngờ của Đuôi Nai, chiến binh trẻ tuổi thật sự không vui khi vấn đề của bộ tộc Sấm lại được kể cho một mèo đến từ bộ tộc thù địch. Chân Lá lắc đầu sốt ruột, có lẽ sẽ không có hại gì khi nói cho một mèo lang y khác biết trong sự tự tin của mình.

“Sao Lửa muốn hỏi các bộ tộc khác xem họ đang nghĩ gì,” cô kết thúc. “Nhưng bộ tộc Bóng Tối không thừa nhận những suy yếu, và – tốt thôi, chị đã thấy cách bộ tộc Gió phản ứng rồi đấy.”

“Em còn có thể mong chờ điều gì nữa chứ?” Đuôi Nai cắt ngang. Cô đưa lưỡi liếm quanh miệng mình như thể cô ấy không thích mùi thảo dược này cho lắm. “Không có bộ tộc nào lại ngay lập tức nói với chúng ta là họ đang suy yếu và mất lãnh thổ vào Hai Chân.”

“Bọn chị không thấy bất cứ quái vật nào trong bộ tộc Sông,” Cánh Bướm Đêm meo. “Mọi thứ đều ổn. Nhưng có một điều...” Đôi mắt màu hổ phách của cô mở to. “Chị đã nhìn thấy sự hoảng loạn trong lãnh thổ bộ tộc Gió. Mùi đánh dấu của họ ở biên giới đầy sự sợ hãi.”

“Tôi không ngạc nhiên đâu,” Đuôi Nai meo. “Họ trông đã gầy hơn rất nhiều, và không có mùi thỏ ở đâu cả.”

“Mọi thứ đang thay đổi,” chân Lá thì thầm.

“Và khi các bộ tộc đang ổn. Một con mèo tham vọng có thể mất cơ hội...” Cánh Bướm Đêm nói khẩn trương, và sau đó lúng túng.

“Ý chị là gì?” Chân Lá thắc mắc.

“Ồ... không... chị không biết.” Giọng Cánh Bướm Đêm nhỏ dần và nhìn sang hướng khác.

Chân Lá nhìn chằm chằm vào cô mèo, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra bên trong cái đầu màu vàng xinh đẹp này. Cô ấy còn quá trẻ để biết đến Sao Cọp, con mèo khát máu với tham vọng trở thành tộc trưởng bộ tộc Sấm. Khi kế hoạch của ông thất bại, ông đã chuẩn bị để phá hủy tất cả các bộ tộc nhằm trả thù. Cô rừng mình. Cánh Bướm Đêm có biết về mèo nào khác cũng có tham vọng như thế? Có chắc là khu rừng sẽ không bao giờ có một Sao Cọp thứ hai?

Suy nghĩ của cô bị cắt ngang khi Cánh Bướm Đêm đứng bật dậy, hướng đầu về phía dòng sông. “Một đội tuần tra đang đến!” cô thông báo. “Đi ngay đi – nhanh lên!”

Cô chui vào giữa hai bụi cây; chân Lá và Đuôi Nai đi theo sau. Một lát sau họ chui ra và thấy mình đang ở trên con dốc dẫn vào biên giới bộ tộc Sấm.

“Nếu bộ tộc của em bị khan hiếm mồi, hãy đến đây và gặp chị nhé,” Cánh Bướm Đêm meo. “Tụi chị luôn luôn có một vài con cá. Bây giờ thì chạy đi!”

Chân Lá và Đuôi Nai phóng lên con dốc và chui vào bụi cây. Mặc dù chân Lá đã chuẩn bị tinh thần nghe thấy tiếng gầm gừ từ phía sau, nhưng họ đã đến được biên giới an toàn.

“Đa tạ bộ tộc Sao!” Đuôi Nai kêu lên khi họ tiến sâu vào lãnh thổ của mình.

Chân Lá nhìn trở lại thông qua các nhánh cây. Cánh Bướm Đêm đang đứng nơi họ để cô lại; một lúc sau bụi cây tách ra để lộ một chiến binh mèo mướp lông dày to lớn. Chân Lá nhận ra anh trai Cánh Bướm Đêm, Sương Điều Hâu; có hai chiến binh khác theo sau anh ta. Sương Điều Hâu dừng lại nói chuyện với em gái, nhưng không liếc nhìn lại hướng đi của mấy mèo bộ tộc Sấm nữa.

Nhìn vào bờ vai lực lưỡng với những cơ bắp cuồn cuộn của chàng chiến binh, chân Lá cảm thấy nhẹ nhõm vì đã không bị bắt gặp đang xâm phạm lãnh thổ của họ. Không giống như Cánh Bướm Đêm, ông ấy luôn luôn tuân thủ luật chiến binh, và sẽ không nghe bất kì lời giải thích nào. Đây không phải là lần đầu tiên, anh nhắc cho chân Lá nhớ về một mèo khác, nhưng cô không thể nhớ ra đó là ai.

“Đi thôi,” Đuôi Nai meo. “Em cứ nhìn những chiến binh bộ tộc Sông cả ngày à? Đã đến lúc chúng ta trở về rồi, và sau đó sẽ quyết định xem nên nói với Sao Lửa như thế nào.”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 5

Lông Bao đặt bàn chân của mình lên mặt đá màu xám. Nhảy vọt lên đỉnh tảng đá, anh quay lại nhìn xuống bạn bè mình, bộ lông bị vùi dập bởi cơn gió lạnh. “Đi thôi,” anh meo. “Không quá tệ cho một bước nhảy vọt đâu.” Đi theo nơi mặt trời mọc, anh và những mèo khác đã để lại cánh đồng hoang ở phía sau, bắt đầu leo lên núi. Bây giờ, khi mặt trời đã xuất hiện lần thứ hai trong chuyến hành trình, dãy núi kéo dài trước mặt to lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, những sườn dốc đen và dựng đứng, với những đám mây trôi bồng bềnh xung quanh. Dưới bàn chân mèo là lớp đất sỏi thô cứng với một vài ngọn cỏ thưa thớt và vài cây gai bụi. Con đường phía trước không rõ ràng; họ đã đi qua những khe đá và thường phải quay trở lại khi đi đến một vách đá dựng đứng không lối đi tiếp. Suy nghĩ buồn chán về dòng sông sâu và ngọn cỏ non xanh ở nhà, Long Bao nửa muốn quay trở lại và đi trên con đường qua khu vực Hai Chân.

Chân Sóc dồn lực ở hai chân sau, và nhảy vọt lên, ngay phía sau Long Bao trên tảng đá ngáng đường. “Phân chuột thật!” cô thở hổn hển khi không nhảy được tới đỉnh tảng đá và bắt đầu trượt xuống trở lại. Long Bao cúi xuống và cắn răng của anh vào lông cổ cô, giữ chặt cho đến khi cô có thể ổn định được chỗ ngồi bên cạnh anh.

“Cảm ơn!” Đôi mắt cô bừng sáng nhìn anh. “Tôi biết tên của tôi là chân Sóc, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ mình ước mình sẽ *trở thành* một con sóc!”

Long Bao rừ rừ cười. “Tất cả chúng ta đều ước mình sẽ là một con sóc nếu muốn qua chỗ này nhanh hơn.”

“Này!” giọng chân Chim vang vọng từ bên dưới. “Lùi lại, được không? Làm thế nào mà tôi có thể nhảy lên đó khi có hai cục lông ngáng đường chứ?”

Lông Bão và chân Sóc bước lùi lại, và ngay sau đó chân Chim nhảy tới chỗ họ, dễ dàng với mấy cái chân dài. Bỏ mặc những mèo khác, cậu ta quay lại giúp Đuôi Phi Điểu, mèo đang quờ quạng chân với tiếng lằm bằm nguyên rủa khi một trong mấy cái móng vuốt của mình trượt trên đá.

Lông Bão lo vết chuột cống cắt trên vai Da Hung sẽ làm cô không thể leo lên tảng đá, và tự hỏi không biết họ có phải tìm kiếm một con đường khác quanh đây không, nhưng anh thở phào nhẹ nhõm khi cô nhảy gần tới đỉnh tảng đá, nơi chân Chim đang túm gáy để lôi cô lên.

Vuốt Mâm Xôi nhảy lên sau cùng, lắc mạnh bộ lông khi anh đứng trên đỉnh tảng đá và nhìn xung ra xung quanh. Ở đây không thấy được mặt trời, một vài cái bóng mờ có thể chỉ cho họ đi đúng hướng, nhưng không thể nào biết được ở phía trước có gì đang chờ đợi họ.

“Tôi nghĩ là chúng ta sẽ đi theo hướng này,” anh meo, phất đuôi tới mỏm đá hẹp dẫn lên mặt đá. “Anh nghĩ sao?” anh hỏi Lông Bão.

Lông Bão thấy sồn gai ốc khi nhìn vào mỏm đá. Một vài cây bụi lộn xộn mọc ra từ mấy vết nứt, nhưng gần như chỉ là mặt đá trần trụi, họ sẽ trèo qua như thế nào nếu không có thứ gì giữ họ lại cho khỏi trượt.

“Chúng ta có thể cố gắng,” anh meo nghi ngờ, chứ không phải ngạc nhiên khi Vuốt Mâm Xôi hỏi ý kiến mình. “Sẽ không còn con đường nào khác, nếu chúng ta không quay trở lại.”

Vuốt Mâm Xôi gật đầu. “Anh đi sau cùng, được chứ?” anh hỏi. “Chúng ta không biết có gì đang chờ đợi mình ở phía trước, và chúng ta cần một mèo mạnh mẽ quát sát từ phía sau.”

Lông Bão thì thầm đồng ý, cảm thấy cơn gió ấm áp thổi từ đầu tới chóp đuôi mình khi được mèo bộ tộc Sấm khen ngợi. Vuốt Mâm Xôi không phải là một tộc trưởng vĩ đại như mèo bảo trợ của anh, nhưng Lông Bão không thể không cảm thấy ngưỡng mộ anh mèo trẻ dũng cảm về cách anh dẫn dắt mọi mèo trên hành trình khó khăn này.

“Tôi thay đổi suy nghĩ rồi,” chân Sóc thông báo khi Vuốt Mâm Xôi đi dọc theo bờ đá. “Tôi không muốn làm một con sóc nữa. Tôi muốn làm một con chim!”

Lông Bão đi sau cùng như Vuốt Mâm Xôi yêu cầu, tai anh vểnh cao khi cố che dấu sự lo lắng của mình về sườn dốc, nơi mà anh có thể sẽ bị rơi tự do. Anh ôm chặt mặt đá, từng bước chân thận trọng và sử dụng đuôi để giữ thăng bằng. Một lúc sau, từng cơn gió thổi mạnh hơn, và tâm trí Lông Bão tràn ngập những hình ảnh đáng sợ của mình hoặc của những người bạn khi bị thổi bay ra khỏi tảng đá và rơi xuống phía dưới. Sau khi leo qua gờ đá được một đoạn ngắn bị che khuất tầm nhìn. Trước khi Lông Bão có thể đến nơi, Da Hung, mèo ở trước mặt anh đột ngột dừng lại, và từ xa có tiếng Đuôi Phi Điểu la lên. “Ồ, không!”

“Chuyện gì vậy?” Lông Bão hỏi.

Da Hung chậm chạp nhích về phía trước, và Lông Bão có thể bám theo để nhìn thấy những gì ở trước mặt. Bụng anh lão đảo, một khoảng trống mở ra giữa mép đá với một mặt đá khác; trở thành cái vực sâu hun hút chóng mặt, mà dưới đáy là một dòng suối chảy trông mỏng như một cái đuôi chuột.

“Chúng ta phải quay lại à?” anh gọi Vuốt Mâm Xôi.

“Đợi một phút,” chiến binh bộ tộc Sấm trả lời. “Có thể có một con đường khác. Nhìn qua đó đi.”

Lông Bao nhìn theo hướng cái đuôi đang chỉ: trên sườn núi ở phía xa mặt đá bị vỡ, có một cái khe hẹp giữa hai con dốc. Bụi cây đại mộc ở đó, với một hay hai cây nhỏ. Một con suối chảy bên cạnh, quanh mấy bụi cây.

“Chỗ đó có vẻ dễ qua hơn ở đây,” Đuôi Phi Điều meo. “Nhưng chúng ta có thể băng qua được không?”

Chân Sóc ngẩng đầu lên và nếm không khí. “Tôi có thể ngửi thấy mùi cỏ,” cô meo vẻ đói khát.

Lông Bao thử đo khoảng trống. Nó có vẻ rộng hơn anh nghĩ, đặc biệt là phải nhảy mà không lấy đà. Anh nghĩ anh có thể làm được, nhưng Da Hung thì sao? Chiến binh bộ tộc Bóng Tối đã bắt đầu khập khiễng trở lại khi họ leo núi, và cho dù cô không nói gì cả, thì rõ ràng vết thương vẫn chưa lành hẳn.

Trước khi anh có thể nói lên suy nghĩ của mình, chân Chim đã meo, “Chúng ta còn chờ đợi cái gì nữa? Đứng đây cho đến khi mọc cánh để bay à?”

Lính nhỏ bộ tộc Gió không có sự lựa chọn nào khác là nhảy qua vực sâu đó. Trong một nhịp tim đập, cơ thể màu đen bay lên không trung; sau đó đáp xuống nhẹ nhàng trên mấy tảng đá ở bên phía kia. “Đi đi,” cậu gọi. “Thật sự là quá dễ.”

Bắt gặp ánh mắt của Vuốt Mâm Xôi, Lông Bao biết chiến binh mèo mướp đang cảm thấy lo lắng khi lính nhỏ hành động mà không được sự đồng ý của những mèo còn lại. Bây giờ tất cả phải cùng nhau cố gắng để nhảy qua, cho dù họ có muốn hay không, vì chân Chim không bao giờ nhảy qua vực sâu một lần nữa, và họ cũng không thể bỏ cậu ta lại được. Anh thậm chí có chút hài lòng khi Đuôi Phi Điều hạ thấp mình ở rìa tảng đá với bộ lông tung bay trong gió. Chân Chim đã sẵn sàng đợi cô ở phía bên kia, và cô cũng vẫy đuôi vui mừng khi thực hiện xong một cách an toàn.

Những mèo còn lại tụ tập trên tảng đá. Lông Bao cảm thấy sợ hãi khi gió mỗi lúc một mạnh.

“Được rồi, tiếp theo ai sẽ nhảy?” Vuốt Mâm Xôi hỏi.

“Tôi sẽ nhảy,” chân Sóc meo. “Hẹn gặp lại mấy mèo ở đó.”

Cô quăng mình lên tảng đá bằng một bước nhảy vọt rất lớn, và hạ cánh an toàn cách bờ vực phía bên kia khoảng một cái đuôi.

“Khá lắm,” Vuốt Mâm Xôi lẩm bẩm, sau đó bối rối, như thể không nói ra được suy nghĩ của mình.

“Đến lượt cô nhé,” Lông Bao đề nghị.

“Da Hung, chị sẵn sàng chưa?” Vuốt Mâm Xôi quay lại hỏi. “Vai chị ổn chưa?”

“Chị sẽ ổn thôi,” Da Hung meo dứt khoát.

Cô đo khoảng cách với một cái liếc mắt và quăng mình lên không trung. Trong một khoảng khắc khủng khiếp, Long Bão nghĩ rằng cô nhảy hơi ngắn. Cơ thể cô đâm sầm vào mép đá và hai chân trước cào trong điên loạn. Một nhịp tim đập sau Đuôi Phi Điều ở bên cạnh cô, cùng chân Sóc ở phía còn lại, cắn răng vào cổ và kéo cô lên.

“Tốt lắm!” Vuốt Mâm Xôi gọi, giọng anh the thé lo lắng.

Da Hung không trả lời. Đuôi của cô xù lên sợ hãi; Long Bão nhìn Đuôi Phi Điều dịu cô tới dòng suối mà uống chút nước.

“Anh sẽ là mèo tiếp theo chứ?” Vuốt Mâm Xôi hỏi Long Bão.

“Anh đi trước đi, tôi không sao.”

Nhưng khi chứng kiến cú nhảy vọt của chiến minh mèo mướp, Long Bão đã ước mình không phải là mèo cuối cùng. Anh chỉ nhảy khi nghe tiếng chân Sóc rít lên, “Long Bão! Coi chừng!”

Ngay lập tức, một bóng đen đổ xuống và anh nghe thấy tiếng vỗ của một đôi cánh trong không trung. Không thể dừng lại để kiểm tra xem chuyện gì đang xảy ra, anh quăng mình qua khoảng trống, bắt gặp ánh mắt của bạn bè ở phía bên kia.

Anh lúng túng rơi xuống, ngã sang một bên, và cơ thể như đóng băng hoảng hốt khi thấy một con chim khổng lồ sắp sà xuống chỗ anh, với móng vuốt mở rộng. Một mèo nào đó gào rú tên anh. Lăn vòng để tránh móng vuốt của con chim và anh ngửi thấy mùi thối rữa. Anh nhận ra Vuốt Mâm Xôi và Đuôi Phi Điều nhảy về phía mình, rít lên và phun phì. Con chim bay lạc sang một bên; Long Bão có hai nhịp tim đập để né mấy móng vuốt. Con chim lớn sà xuống mặt đất, rồi bay vụt lên bụi cây, rít lên thất vọng. Đôi cánh của nó đập mạnh mẽ, quay xuống truy tìm một lần nữa. Cả ba mèo phóng vào bụi cây để trú ẩn, nơi chân Sóc và Da Hung đang đợi.

“Bộ tộc Sao gọi nó là gì vậy?” Long Bão thở hổn hển, nhìn con chim đang càng lúc càng bay lên cao cho đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ trên bầu trời. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con chim lớn đến như vậy.”

“Một con đại bàng.” Chân Chim giải thích từ dưới bụi cây. “Thỉnh thoảng chúng tôi vẫn thấy nó trên lãnh thổ bộ tộc Gió. Con mồi của chúng là cừu con, nhưng những mèo già bảo chúng cũng đã từng bắt mèo.”

“Chỉ cần chậm một nhịp tim đập nữa là nó đã bắt được tôi rồi,” Long Bão lẩm bầm. “Cảm ơn, cả hai mèo,” anh thêm với Vuốt Mâm Xôi và Đuôi Phi Điều.

Đuôi Phi Điều rùng mình. “Hãy tưởng tượng những gì có thể xảy ra khi nó phát hiện ra chúng

ta sớm chút nữa, khi chúng ta vẫn còn đang mắc kẹt trên tảng đá!”

“Em không *muốn* tưởng tượng như thế đâu!” chân Sóc vặn lại.

“Tôi nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi chút đã,” Vuốt Mâm Xôi meo. “Có lẽ sẽ tìm thấy vài con mồi ở quanh đây? Tôi ngửi thấy mùi của mấy con thỏ chạy ra ngoài.”

“Tôi đi cho,” chân Chim đề nghị. “*Tôi* không cần phải nghỉ ngơi. Đi không, Đuôi Phi Điểu?”

Lông Bao định mở miệng ra phản đối khi em gái mình đi theo sau chân Chim. Nhưng rồi cuộc, tất cả những gì mà anh nói lại là, “Nhìn con đại bàng xem!”

Khi họ đi rồi, Da Hung nhắm nghiền mắt kiệt sức và thở dài trong hai nhịp tim đập trước khi cô đi vào giấc ngủ. Lông Bao cuộn tròn mình bên cạnh cô, nhưng anh không thể ngủ được. Anh nghe Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc thì thầm với nhau trong im lặng, và anh cố gắng làm ngơ trước những gì họ nói, đây không phải lần đầu tiên anh ước mèo ở cùng tộc với chân Sóc là anh, chứ không phải Vuốt Mâm Xôi. Anh lo là em gái mình cũng thế, đang ra ngoài một mình với cậu lính nhỏ đó. Chúng cần phải liên tục di chuyển khi có thể; nếu trì hoãn quá lâu, trời sẽ tốt và họ sẽ phải qua đêm ở đây.

Cuối cùng anh cũng ngủ được một chút. Một bàn chân thúc vào xương sườn làm anh tỉnh giấc. Anh nheo mắt nhìn vào đôi mắt màu xanh lá của chân Sóc và mũi anh ngập tràn mùi thỏ.

“Đi thôi,” chân Sóc meo. “Và chúng ta sẽ mang đủ mồi tươi cho tất cả. Tất nhiên,” cô thêm, đôi mắt lấp lánh ánh nhìn thích thú, “Tôi có thể ăn cả anh nếu anh không muốn mang mồi theo.”

“Em không dám!” Lông Bao gầm gừ, phất đuôi vào tai cô khi anh lồm cồm bò dậy.

Cúi xuống con thỏ của mình, anh thấy Đuôi Phi Điểu và chân Chim ngồi cạnh nhau khi ăn. Anh bị đàn áp bởi một tiếng gầm gừ khi tự hỏi có thể nào Đuôi Phi Điểu đã quên kết cục của những con mèo đến từ các bộ tộc khác nhau lại cố gắng ở cạnh nhau.

Một lần nữa, những con mèo trong chuyến hành trình được thoải mái với cái bụng no nê. Anh tới chỗ em gái mình đang nghỉ ngơi. “Nghe này, Đuôi Phi Điểu, em và chân Chim...” anh thì thầm.

“Chân Chim làm sao?” Đôi mắt màu xanh của Đuôi Phi Điểu và giọng nói sắc lạnh khác hẳn mọi khi. “Anh và những mèo khác đối xử không công bằng với cậu ấy!”

Lông Bao muốn chỉ ra cho mèo trẻ thấy rắc rối mà cô có thể gặp phải, nhưng anh đã không nói vậy với Đuôi Phi Điểu. “Không phải vậy,” anh meo. “Chỉ là chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta trở về nhà? Chân Chim ở trong một bộ tộc khác.”

“Chúng ta còn chưa biết các bộ tộc có còn tồn tại hay không cơ mà,” Đuôi Phi Điểu chỉ ra. “Chúng ta sẽ rời khỏi rừng, nhớ không?”

Lông Bao khịt mũi. “Em nghĩ ranh giới giữa các bộ tộc sẽ biến mất, chỉ vì chúng ta rời khỏi

rừng sau? Anh không nghĩ thế đâu.”

Anh ngạc nhiên khi thấy Đuôi Phi Điều dừng dừng tức giận. “Anh thật sự đã quên hết những lời Nửa Đêm nói đúng không?” Cô rít lên. “Các bộ tộc sẽ không thể *tồn tại* nếu không hòa với nhau làm một.”

“Và em cũng thật sự quên những gì đã xảy ra với những mèo đến từ các bộ tộc khác nhau cứ cố gắng sống cùng nhau?” Lông Bão gầm gừ. “Hãy nhìn xem bố của chúng ta đã bị giăng xé như thế nào giữa hai bộ tộc. Em và anh cũng suýt *chết* vì mang trong mình hai dòng máu! Sao Cọp đã kịp giết chết chúng ta nếu mèo bộ tộc Sấm không tìm thấy chúng ta trước.”

“Nhưng bây giờ Sao Cọp đã không còn nữa,” Đuôi Phi Điều bướng bình meo. “Sẽ không còn mèo nào khác giống như vậy ở trong rừng. Và Nửa Đêm đã nói tất cả các bộ tộc phải tìm một nơi khác để sống. Mọi thứ rồi sẽ đổi khác.”

“Nhưng em và chân Chim...”

“Em không muốn nói chuyện về mình và chân Chim nữa.” Đuôi Phi Điều tức giận cắt ngang. “Em xin lỗi, Lông Bão, nhưng em không thể làm tất cả mọi thứ cùng anh.”

Lông Bão cảm thấy sự chua chát trong câu trả lời, sau đó nhận ra cô nói đúng. Lúng túng, anh vuốt ve bờ vai cô bằng chóp đuôi của mình. “Tất cả chỉ là vì anh rất lo cho em.”

Đuôi Phi Điều nhanh chóng liếm tai anh. “Em biết. Nhưng không cần phải thế đâu. Thật đấy.”

Mặc dù không đồng ý với cô, Lông Bão cũng không nói gì. Cô ấy là em gái anh và sẽ làm mọi thứ để em mình được hạnh phúc. Anh ước chân Chim cũng sẽ làm con bé hạnh phúc, như những gì Đuôi Phi Điều muốn, nhưng anh không thể tin sự cạnh tranh giữa các bộ tộc sẽ biến mất, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Khi mấy mèo chui ra từ dưới bụi cây để tiếp tục cuộc hành trình, bầu trời đã nhá nhem tối. Gió đã thưa bớt, nhưng không khí lạnh hơn và những đám mây trắng lững lờ trôi trên dãy núi, che dấu mặt trời.

“Sẽ có mưa trên đường đi đấy,” Da Hung đoán. “Đó là tất cả những gì chúng ta cần.”

“Chúng ta sẽ trú mưa khi có thể,” Vuốt Mâm Xôi meo. Chúng men theo vết nứt ở rìa dãy núi, cố gắng đi sát vào mấy bụi cây phòng khi con đại bàng quay trở lại. Lông Bão nhìn lên bầu trời; một lần nữa, anh thấy một chấm nhỏ, trôi uể oải trên sườn núi, và anh biết con chim hung ác vẫn còn muốn truy tìm chúng.

Lông Bão dừng lại ở một khe nước nhỏ, chảy ra từ khoảng trống giữa hai hòn đá, cúi xuống để uống chút nước trước khi đi tiếp. Lông Bão nhìn lên con dốc trước mặt, lướt nhìn quanh để tìm nơi nào đó có vẻ sẽ cho anh thức ăn hoặc nơi trú ẩn, nhưng anh chẳng thấy gì ngoại trừ mấy tảng đá màu xám thiếu sức sống.

Những thung lũng hẹp với dải cỏ màu xanh khá khan hiếm. Lông Bão cảm thấy không thoải

mái khi đặt chân lên đó, nhưng con đại bàng đã không quay trở lại. Khi hoàng hôn vừa tắt, một cơn mưa rào lạnh lẽo bắt đầu rơi. Lòng của mấy mèo ướt sũng và không có chỗ nào có thể ẩn nấp.

“Chúng ta phải dừng lại thôi,” chân Sóc lớn tiếng thông báo. “Chân tôi sắp rụng rồi.”

“Nhưng chúng ta không thể dừng ở đây,” Vuốt Mâm Xôi meo cái kính. “Chúng ta cần đi qua đoạn mưa rồi này đã.”

“Không, chân Sóc nói đúng,” Lòng Bão phản đối, đối mặt với chiến binh bộ tộc Sấm. “Chúng ta không thể đi trong bóng tối, sẽ bị ngã xuống dưới đất.”

Lòng cổ Vuốt Mâm Xôi dựng lên và nhìn Lòng Bão tức giận. Ở phía sau, Lòng Bão nghe thấy tiếng kêu cứu nhỏ từ Đuôi Phi Điều. Anh chợt nhận ra, thiếu chút nữa họ đã lao vào một trận chiến. Anh muốn nhận được sự tôn trọng từ mèo bộ tộc Sấm hơn là một trận chiến, nhưng anh không thể nhún nhường để Vuốt Mâm Xôi dẫn họ leo lên vách đá trong đêm tối.

Lòng Vuốt Mâm Xôi bắt đầu xếp xuống như hiểu được mối lo của Lòng Bão. “Anh nói đúng, Lòng Bão. Chúng ta hãy núp dưới tảng đá đằng kia. Còn tốt hơn là không có gì.”

Anh dẫn đường đến chỗ một tảng đá nhô ra, mưa và gió vẫn gào thét bên cạnh khi mấy mèo đứng co ro vào nhau để giữ cho bộ lông mình khô và ấm.

“Nơi ẩn nấp ư?” chân Chim lẩm bẩm. “Nếu đây là nơi ẩn nấp, thì tôi sẽ là một cái hàng rào!”

Cậu chỉ là một cái gai thôi, Lòng Bão nghĩ, nhưng không nói ra.

Đêm nay anh ngủ rất ít, hay bị giật mình, và mỗi khi thức giấc, anh lại cảm nhận được bàn bè mình cũng đang nằm khó chịu ở xung quanh. Khi bóng tối cuối cùng biến mất, anh nhồm dậy, cảm thấy đôi mắt cứng đờ và mơ màng; xung quanh chỉ có một màn sương dày đặc, trắng xóa.

“Chúng ta đang ở trong mây,” Vuốt Mâm Xôi thì thầm. “Tôi mong sẽ sớm có nắng.”

“Anh có nghĩ chúng ta có nên đi ngay bây giờ không?” Lòng Bão ngập ngừng hỏi, muốn tránh một cuộc đối đầu với mèo bộ tộc Sấm. “Nếu chúng ta không thể nhìn thấy gì để đi. Chúng ta có thể đi thẳng trên vách đá.”

“Sương mù bắt đầu từ đây đến tận cánh đồng hoang,” chân Chim vừa nói vừa ngáp khi loạng choạng bước tới. Sau đó anh nghi ngờ meo tiếp. “Nhưng chúng ta biết rõ khu vực này nhờ mùi hương và ánh sáng.”

“Vậy mùi tươi ở đâu?” chân Sóc meo. “Không có mùi thỏ ở đây. Tôi đang chết đói này!”

Lòng Bão cố gắng lơ đi cái bụng đang hét ầm vì đói trong khi Vuốt Mâm Xôi mạo hiểm ra khỏi nơi trú ẩn và đứng nhìn lên phía trên. “Tôi có thể nhìn thấy mọi thứ trong khoảng vài cái đuôi cáo trở lại,” anh báo cáo. Khe nứt này cứ đi lên, đi lên nữa. Tôi nghĩ chúng ta sẽ an toàn khi đi theo nó.

Anh liếc nhìn Long Bão khi nói, một câu hỏi đặt ra trong đôi mắt anh, như thể anh đang hối hận với những quyết định gần đây và muốn chắc chắn rằng chiến binh bộ tộc Sông cũng đồng ý với mình.

Long Bão bước tới cạnh anh, rùng mình khi sương bắt đầu ngấm vào lông mình. “Được rồi,” anh meo.” Dẫn đường đi. Có lẽ là không còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu.”

Những mèo khác miễn cưỡng đi theo sau Vuốt Mâm Xôi vào màn sương lạnh và ẩm ướt. Long Bão để ý thấy Da Hung bước đi khập khiễng nhiều hơn hôm qua, như thể cái chân cô bị cứng đờ cả đêm qua. Gốc cây ngưu bàng của Nửa Đêm đã chữa khỏi bệnh này, nhưng Long Bão nghi ngờ cơ bắp trong chân cô đã bị hỏng. Cô cần một mèo lang y để chăm sóc nó, nhưng đó là điều không thể khi ở đây.

Ánh sáng ban ngày dần mạnh hơn, soi rọi vào màn sương làm chúng tan ra, như thể mặt trời đã mọc ở đâu đó trên đầu chúng. Khe nứt càng lúc càng hẹp hơn và những bức tường đá dần bị thu hẹp lại từ phía dưới.

“Hy vọng không bị cụt đường,” Đuôi Phi Điểu meo. “Chúng ta không thể quay lại được.”

Cô gần như không thể thốt nên lời khi sương mù bắt đầu tan và những mèo khác có thể nhìn ra xa hơn. Long Bão nhìn chăm chăm vào mặt đá kéo dài từ đó tới tận bên kia thung lũng. Đường như không có cách nào để leo lên được, trừ phi họ mọc cánh và bay qua. Bộ lông của anh bị dán sát vào cơ thể do sương ngấm vào thân mình và anh cảm thấy đói.

“Cái gì vậy?” Da Hung meo, đánh bại chút ý chí của cùng của Long Bão.

Sáu mèo đứng im và nhìn lên phía trên. Nước mưa ngày hôm qua đang trôi đi xung quanh họ khi những giọt nước đọng lại trên tán lá bị gió thổi tung, rơi xuống. Long Bão rùng mình với nỗi tuyệt vọng. Tất cả những thứ này sẽ dẫn họ đến đâu? Ngay khi họ về được đến nhà, thì khu rừng đã bị phá hủy mất rồi. Hy vọng giúp đỡ các bộ tộc của họ theo lời của một con lửng – sinh vật mà loài mèo luôn coi là kẻ thù - đang mắc kẹt ở đây, giữa những tảng đá ướt nhẹp nước mưa, thật khó để nhớ ra họ đã tin vào sự khôn ngoan của Nửa Đêm như thế nào. Và nếu Long Bão nghi ngờ cô ta, những mèo đồng tộc với anh sẽ nói gì khi anh cố gắng truyền đi thông điệp của cô? Họ sẽ không bao giờ tin vào anh hay Đuôi Phi Điểu vì dòng máu lai chảy trong cơ thể anh, vậy tại sao bây giờ họ lại tin?

Sau đó Long Bão nhận ra tiếng ầm ầm quen thuộc. Nó nhắc anh nhớ về dòng sông đổ xuống khe núi trên lãnh thổ ở nhà.

“Đó là cái gì thế,” anh meo, ngẩng đầu. “Anh có nghe thấy gì không.”

“Qua đây đi,” Vuốt Mâm Xôi gọi.

Long Bão đi theo anh đến góc nhọn của thung lũng, và phát hiện ra khoảng trống giữa tảng đá nhô cao, chỉ đủ rộng để từng mèo một chui vào. Vuốt Mâm Xôi dẫn đường đến đó, ra hiệu bằng đuôi cho những mèo khác đi theo. Long Bão đợi để đi sau cùng, lông cổ của anh cọ vào mép đá,

không vui với suy nghĩ thoáng qua trong đầu, chuyện gì sẽ xảy ra nếu con đường bị thu hẹp đến mức chúng bị mắc kẹt lại trong đó.

Tiếng gào thét mỗi lúc một to, và sau thời gian ngắn, con đường được mở ra ở rìa mỏm đá. Những tảng đá vỡ nằm ngay trước mặt họ, nhô cao hơn mặt đất. Một dòng suối chảy từ nơi họ đứng cho đến khi mất hút phía sau tảng đá.

“Này, cuối cùng thì chúng ta cũng có nước để uống!” chân Sóc meo.

“Cẩn thận,” Vuốt Mâm Xôi cảnh báo cô. “Chỉ cần trượt một cú, em sẽ trở thành thịt quạ.”

Chân Sóc bắn ánh mắt về phía anh, nhưng không nói gì. Cô bò thận trọng đến mép đá và cúi xuống uống. Long Bao cùng những mèo khác theo phía sau cô. Nước ở đây lạnh và trong lành cho Long Bao thêm nguồn năng lượng mới. Có lẽ họ sẽ sớm vượt qua được ngọn núi này.

Đứng thẳng dậy, anh liếc nhìn xuống dòng suối và đông cứng vì sốc. Ngay phía dưới chỗ mấy mèo uống nước, những tảng đá đã rớt xuống vực sâu. Thận trọng bước tới, Long Bao vươn dài cổ qua mép đá và nhìn thấy dòng suối đang đổ xuống thành một thác nước cho đến khi nó rơi vào một cái hồ ở phía dưới, cách đó vài cái đuôi. Tiếng thác nước chảy ầm ầm trong tai anh, làm anh chóng mặt, theo bản năng anh cố gắng cắm sâu mấy móng vuốt vào tảng đá ướt đẫm nước mưa.

Mấy mèo khác tụ tập xung quanh anh, mắt mở to kinh hãi.

“Tuyệt vời!” chân Sóc thì thầm. Nhìn xuống, cô nói thêm, “Con mồi ở hết dưới đó, tôi cá đấy.”

Xuyên qua màn sương phía trên mặt hồ, Long Bao thoáng thấy một thung lũng khác, giống nơi họ vừa đi qua, ở đó cỏ mọc lên từ giữa mấy tảng đá và cây bụi mọc dọc những bức tường. Chân Sóc nói đúng – nếu có sinh vật nào khác sống ở đây, chúng sẽ xuống dưới đó.

“Nhưng chúng ta cần phải đi lên,” Vuốt Mâm Xôi búng tai chỉ về một nơi ở phía xa trên đầu họ. “Có vẻ không qua khó để leo lên đâu. Nếu chúng ta đi xuống, có thể chúng ta sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa.”

“Sẽ có ý tưởng lớn hay ho, nếu như chúng ta được ăn chút gì đó,” chân Sóc thì thầm, nhưng Long Bao tự hỏi, liệu mèo đồng tộc của cô có chịu nghe.

Với Vuốt Mâm Xôi dẫn đầu, họ lại tiếp tục leo lên phía trên. Tất cả đều đã kiệt sức, mấy cục lông bị ngâm trong nước trở nên vụng về. Đặc biệt Da Hung lại càng khó khăn, cô cố lết mình trên mấy tảng đá như thể cô không còn chút sức lực nào.

Dòng suối hiện ra bên cạnh họ, bắn tung tóe lên những hòn đá trơn trượt và ẩm ướt. Long Bao để mắt đến dòng suối, nửa ước nó tràn lên và nhấn chìm hết mấy hòn đá. Anh quay trở lại nhóm mèo, cố gắng để mắt đến từng mèo một, nhận thức được rằng họ có thể bị trượt xuống hồ nước phía dưới.

Vừa nghĩ xong, anh đã nhìn thấy Đuôi Phi Điều bị trượt chân. Cô băng ngang qua dòng suối,

nước văng lên xung quanh khi cô bám được một chân vào hòn đá, quai hàm há rộng ra, câm lặng vì sốc.

Ngay lập tức, Long Bảo chạy về phía em gái mình, đẩy Da Hung qua một bên, nhưng trước khi anh đến chỗ cô, chân Chim đã ở ngay mép nước, cắm răng vào gáy Đuôi Phi Điều và kéo cô lên trở lại.

“Cảm ơn, chân Chim,” cô thở hổn hển. Long Bảo thấy khó chịu khi trong mắt cô lấp lánh sự biết ơn – và một cái gì đó nhiều hơn thế.

“Cô nên cẩn thận hơn,” chân Chim cộc cằn meo. “Cô nghĩ cô là một tộc trưởng bộ tộc, và đang sống với chín mạng à? Tôi đã cứu cô một lần rồi – đừng nghĩ tôi sẽ cứu cô lần nữa.”

“Sẽ không thế nữa.” Đuôi Phi Điều chớp mắt và ấn mũi mình vào mõm chân Chim. “Tôi xin lỗi đã không quan sát cẩn thận.”

“Em phải cẩn thận,” Long Bảo ngắt lời, không biết mình đang khó chịu vì sự bất cẩn của em gái hay vì mèo cứu cô là chân Chim. Anh thế chỗ lính nhỏ để kiểm tra Đuôi Phi Điều cẩn thận hơn. “Em ổn chứ?”

“Em ổn mà,” Đuôi Phi Điều trả lời, cố gắng rũ hết nước từ bộ lông.

Tiếng ầm ầm từ phía xa ở trên núi ngắt lời cô, thiếu chút nữa cô đã chết đuối trong thác nước phía dưới.

Long Bảo ngược nhìn lên, và đóng băng trong nỗi kinh hoàng khi thấy một bức tường đầy bùn, nhánh cây và nước đổ ập xuống chỗ họ. Dòng suối trên núi đã bị lụt. Chân Sóc hét ầm lên hoảng loạn và Vuốt Mâm Xôi ở ngay bên cạnh cô.

Nhưng nước ập xuống trước khi chúng có thể làm bất cứ điều gì. Nó đánh một đòn vào Long Bảo, cuốn chân của anh đi. Chân anh trôi tuột theo nước lũ, anh cố gắng bám chặt vào tảng đá trước khi lũ cuốn trôi anh thêm lần nữa. Miệng anh ngập nước và một chân của anh đau đớn khi đập vào tảng đá. Không có gì bên dưới anh cả, và anh biết mình đang trôi theo thác nước.

Có một khoảng khắc tiếng xô đẩy của nước bị ngắt ngang bởi sự im lặng kì lạ. Sau đó tiếng gào thét quay trở lại, chờ đợi để nhấn chìm anh xuống dưới hồ. Cả cơ thể mình bị xoay vòng trong dòng nước lạnh giá, anh thoáng nhìn thấy chân Chim đang nỗ lực để bơi trước khi bám sát phía trên đầu anh. Nước rơi xuống nhiều thêm nữa, nhấn chìm anh xuống dưới và mọi giác quan chỉ cảm nhận được bọt tung trắng xóa, tiếng gầm thét chói tai, và chẳng còn gì nữa.

Tôi xin lỗi, bộ tộc Sao, Long Bảo suy nghĩ trong tuyệt vọng khi mọi giác quan của anh bị lu mờ. Tôi biết đây không phải là nhiệm vụ của tôi, nhưng tôi đã rất cố gắng. Xin hãy chăm sóc các bộ tộc của chúng tôi...

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN

Chương 6



Chân Lá bật lên khỏi mặt nước, thở hỗn hển trong không khí khi cố gắng tìm mặt đất ở xung quanh. Đứng trên gò đất giữa lòng sông, cô lắc mạnh thân mình để những giọt nước lạnh giá rơi hết ra từ bộ lông. Bờ sông chỉ còn cách khoảng hai cái đuôi. Cô rùng mình trong ánh mắt trời nhợt nhạt của mùa lá rụng, khi nhìn lên cô thấy Cánh Bướm Đêm đang nhìn xuống từ một tảng đá nhô ra.

Đôi mắt màu hung của chiến binh bộ tộc Sông nhô ra thích thú. “Em không thể bắt cá bằng cách nhảy xuống sông đâu,” cô chỉ ra.

“Em biết,” chân Lá cúi kính vắn lại. “Em chỉ bị trượt chân thôi.”

“Chị tin em,” Cánh Bướm Đêm rừ rừ, liếm nhanh vào nhúm lông vàng trên ngực mình. “Bây giờ thì lên đây, và chúng ta sẽ tới chỗ khác. Chị sẽ dạy em cách bắt cá như là việc cuối cùng mà chị có thể làm.”

“Em vẫn không chắc là chúng ta có nên làm thế này không,” chân Lá meo khi cô trở lại được bờ sông.

“Tất nhiên là chúng ta nên làm rồi. Những con thỏ và sóc đang dần biến mất, nhờ ơn của Hai Chân, nhưng vẫn còn rất nhiều cá cho mọi mèo.”

“Nhưng em phải đi vào lãnh thổ của bộ tộc Sông đấy,” chân Lá lo lắng chỉ ra. “Sao Báo Đốm sẽ nói gì khi bà ấy biết điều này?”

Cánh Bướm Đêm chớp mắt. “Cả hai chúng ta đều là mèo lang y, vì vậy ranh giới giữa các bộ tộc không quan trọng với chúng ta như những mèo khác.”

Chân Lá không nghĩ rằng luật chiến binh cho phép điều đó. Bạn của cô cũng đã nói như vậy từ hai ngày trước, khi cô ấy cứu chân Lá và Đuôi Nai thoát khỏi cuộc truy đuổi của các chiến binh bộ tộc Gió. Sáng nay cô ấy đã gọi chân Lá trong khi cô thu thập thảo dược ở gần gò đá Thái Dương, và dạy cho cô cách bắt cá. Chân Lá thật sự thấy lo lắng khi vượt qua biên giới bộ tộc, nhưng bây giờ cô đói và con mồi càng lúc càng khan hiếm trong lãnh thổ bộ tộc Sấm. Ngay lúc đó, cả tai và mũi của cô đều cảnh báo những dấu hiệu đầu tiên của một đội tuần tra bộ tộc Sông.

“Được rồi,” Cánh Bướm Đêm nói tiếp, “hạ thấp mình xuống bên cạnh chị, rồi nhìn xuống dưới nước. Khi thấy một con cá, hãy móc nó lên bằng chân của em. Rất dễ mà.”

Một vài con cá lấp lánh trên bờ sông minh chứng cho sự dễ dàng mà Cánh Bướm Đêm đã nói. Chân Lá nhìn chúng đầy thèm muốn, tự hỏi liệu rằng cô có bao giờ học được không.

“Em muốn không?” Cánh Bướm Đêm hỏi, nhìn theo ánh mắt của cô. Chân Lá cảm thấy tội lỗi khi được ăn đầy đủ trong khi bộ tộc của cô đang đói. Nhưng cô đã không ăn từ đêm hôm trước, và cô cũng chỉ có một con chuột đồng gầy xơ xác. “Em không thể...” cô thì thầm, cố gắng thuyết phục bản thân nếu cô bị bỏ đói, cô sẽ không giúp đỡ gì được cho bộ tộc của mình.

“Tất nhiên là em có thể. Có thiệt hại gì đâu chứ?”

Chân Lá không thể đợi được đến lần đề nghị tiếp theo. Cô cúi đầu trước một con cá, giữ chặt bằng một chân, và cắn hàm răng sắc nhọn vào thức ăn mát lạnh. “Tuyệt vời,” cô thì thầm.

Cánh Bướm Đêm có vẻ hài lòng. “Hãy học đi, và em có thể bắt được nhiều hơn cho bộ tộc của em.” Cô hít một hơi thật sâu, như thể cô đã ăn no căng bụng và không cần ăn thêm chút gì nữa.

Nuốt ực phần cá còn lại, chân Lá tự nhủ mình sẽ tự tìm thức ăn cho bộ tộc bằng cách này. Ngay khi ăn xong, cô ngồi xuống tảng đá cạnh Cánh Bướm Đêm và chỉ tập trung vào mặt nước phía dưới, chờ đợi một con cá của riêng mình.

Một mùi lạ dâng lên trong cổ cô ngay khi Cánh Bướm Đêm rút lên, “Sương Điều Hâu!” chân Lá cảm nhận được mù cú đá vào mạn sườn, cô nghiêng sang một bên và rơi khỏi tảng đá, rớt xuống sông. Cô suy nghĩ trong khung hoảng, tại sao Cánh Bướm Đêm lại nhấn nhím cô. Sau đó, khi ngoi lên khỏi mặt nước, cô thấy thân hình to lớn của Sương Điều Hâu xuất hiện trên bờ sông, và nhận ra Cánh Bướm Đêm đã làm cách duy nhất có thể để giúp cô trốn đi nhanh chóng.

Bàn chân nhẹ nhàng quẫy đạp, giữ cho mũi luôn nổi trên mặt nước, chân Lá để mình trôi trên dòng sông cỡ vài cái đuôi cho đến khi cô tới một bụi lau sậy, nơi cô có thể ngay lập tức vào được biên giới bộ tộc Sấm từ dòng sông và ẩn nấp.

Sương Điều Hâu đã dừng lại để nói chuyện với em gái, và chân Lá nhận ra bạn mình đang phải cúi đầu run rẩy, cho đến khi anh ấy quay đi và cô chui ra khỏi nơi ẩn nấp, xuất hiện trở lại trên lãnh thổ bộ tộc Sấm.

“...để mắt đến bộ tộc Gió,” cô nghe tiếng meo của Sương Điều Hâu khu hướng về mặt nước. “Anh biết là có rất nhiều cá đã bị ăn trộm, và một ngày nào đó anh sẽ bắt sạch chúng.”

“Không phải ở đây mà, đúng không?” Cánh Bướm Đêm ngây thơ trả lời. “Nếu bộ tộc Gió bắt cá, họ sẽ bắt ở gần điểm Bốn Cây.”

“Bộ tộc Gió và bộ tộc Sấm,” Sương Điều Hâu rút lên. Anh thêm, “Anh có thể ngửi thấy mùi bộ tộc Sấm còn rất mới ở quanh đây.”

Chân Lá rùng mình và tiếp tục chui vào đám lau sậy.

“Vậy sao? Nó có thể bay đến từ bên kia bia giới mà,” Cánh Bướm Đêm chỉ ra. “Thật là kì lạ nếu anh *không* ngửi thấy mùi bộ tộc Sấm.”

Sương Điều Hâu cầu nhàu. “Có điều gì đó không đúng ở trong rừng. Nhiều mèo đã mất tích từ tất cả các bộ tộc, mỗi bộ tộc một con. Em vẫn nhớ những gì các tộc trưởng nói ở cuộc Tụ Họp lần trước chứ? Có nhiều hơn bốn mèo, bên cạnh Long Bảo và Đuôi Phi Điều. Anh không biết họ đã đi đâu, nhưng anh sẽ tìm ra.”

Chân Lá căng thẳng. Cô đã nói với Cánh Bướm Đêm về những con quái vật của Hai Chân, nhưng rõ ràng là Cánh Bướm Đêm không chia sẻ tin đó với bộ tộc của cô. Giọng Sương Điều Hâu như run lên vì đói, chân Lá cầu nguyện với bộ tộc Sao rằng cô ấy đừng nói gì về việc đó vào lúc này. Nhẹ nhõm, bạn cô vẫn im lặng. “Không có gì thay đổi trong bộ tộc Sông cả, vậy tại sao chúng ta phải quan tâm chứ?”

“Em có ong trong não à?” Sương Điều Hâu cộc cằn. “Đây có thể là cơ hội rất tốt cho bộ tộc Sông. Nếu các bộ tộc khác suy yếu, chúng ta có thể thống trị cả khu rừng.”

“*Cái gì?*” Cánh Bướm Đêm hoảng hốt. “Anh mới đang có một con ong trong não đó. Anh nghĩ anh là ai – Sao Cọp à?”

“Còn có nhiều mèo tồi tệ hơn để bắt chước,” Sương Điều Hâu meo.

Con rừng mình sợ hãi chạy khắp chân Lá. Sao Cọp đã chuẩn bị để giết bất kì mèo nào dám chống lại ông ta trên con đường thực hiện tham vọng quyền lực của ông ấy. Và bây giờ có một mèo khác cũng đang đi theo con đường đó.

Một suy nghĩ khác lóe lên trong tâm trí cô. Đây có phải là những gì Cánh Bướm Đêm muốn nói khi cô nói về những con mèo tham vọng, trong cái ngày cô ấy cứu chân Là và Đuôi Nai. Cô ấy đang lo lắng cho anh trai của mình! Một vài ngày trước, chân Lá đã chắc chắn rằng trong rừng sẽ không có thêm một Sao Cọp nào khác; bây giờ cô chỉ có thể căng tai, kinh hoàng trước những gì Sương Điều Hâu nói.

“Anh đã quên những gì xảy ra với Sao Cọp rồi sao?” Cánh Bướm Đêm meo khô khốc. “Ông ta đã thất bại, và bây giờ ông ta chỉ là cái tên đủ hù trẻ con thôi.”

“Anh sẽ học hỏi từ những sai lầm của ông ấy.” Giọng Sương Điều Hâu ầm ầm trong lồng ngực. “Mẹ của chúng ta đã nói mọi thứ về ông ấy. Ông ta không tuân thủ luật chiến binh, và ông ta xứng đáng phải nhận thất bại. Anh sẽ làm tốt hơn.”

Chân Lá nhìn chăm chăm vào cây lau sậy trước mặt cô, bối rối.

Mẹ của Cánh Bướm Đêm, Sasha, mèo giả mạo đã nói gì với họ về Sao Cọp? Làm thế nào mà cô ta biết được? Chân Lá chưa bao giờ gặp Sasha – con mèo ngoài tộc – đã ở trong bộ tộc Sông một thời gian, đủ dài để quyết định những đứa con của cô sẽ lớn lên như một phần của bộ tộc. Không mèo nào biết được trước kia cô đã ở đâu.

Trong cơn hoang mang, chân Lá không nhận ra hướng gió đã thay đổi, một làn gió thổi xuống thượng nguồn đã mang theo mùi hương của cô.

“Anh *có thể* ngửi thấy mùi bộ tộc Sấm,” Sương Điều Hâu bất ngờ tuyên bố. Tim chân Lá gần như rơi ra khỏi lồng ngực. “Mùi còn mới quá. Nếu có một trong những chiến binh của họ ở trên lãnh thổ của chúng ta, anh sẽ cào nát nó ra.”

Phía trên đầu, chân Lá nghe Cánh Bướm Đêm cào cào bàn chân. “Anh nói đúng,” cô la lên. “Hướng này này. Đi thôi!”

Chân Lá nghe thấy tiếng bạn mình khi cô ấy đi về hướng ngược lại. “Ốc chuột!” Sương Điều Hâu bực bội. “Phải là ở *hạ lưu*...”

Chân Lá không thể đợi để nghe gì thêm nữa. Trong khi anh ta đi theo Cánh Bướm Đêm, cô chui ra bụi lau sậy và chạy dọc bờ sông về biên giới bộ tộc Sấm. Cô thật may mắn khi chui được ngay vào bụi dương xỉ ở cạnh biên giới bộ tộc Sấm.

Quay lại nhìn một lần nữa, cô thấy Sương Điều Hâu đang băng băng xuống hạ lưu dòng sông, dừng lại trước bụi cây lau sậy mà cô vừa ẩn nấp trước khi Cánh Bướm Đêm gào lên thất vọng. Một lần nữa, chân Lá bị ấn tượng bởi vẻ mạnh mẽ của anh mèo rất giống với một mèo khác; nhưng cô không thể nhớ ra được đó là ai.

Cô đã ở quá xa để có thể nghe được hai mèo bộ tộc Sông nói gì với nhau, nhưng chỉ sau chốc lát, cả hai đã tiếp tục di chuyển xuống hạ nguồn để nhảy lên những hòn đá kê chân, sang phía bên này dòng sông. Khi họ biến mất sau đám lau sậy, chân Lá hít một hơi nhẹ nhõm và bắt đầu chạy nước kiệu về trại.

Cảm giác tội lỗi về cái bụng no đầy gần như đã bị lãng quên khi mấy sợ lông dựng đứng khó chịu nhớ về những gì Cánh Bướm Đêm đã nói. Sương Điều Hâu có những tham vọng giống hệt Sao Cọp – và không có chỗ để cho rằng khu rừng đang đứng trên bờ vực của sự diệt vong.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua những đám mây và trải dài trên nền đất rừng như một vệt máu. Chân Lá đoán Da Xỉ Than sẽ hỏi mình đi đâu, nhưng cô cần thời gian để tìm hiểu xem Cánh Bướm Đêm và Sương Điều Hâu đã biết về Sao Cọp như thế nào. Cô ngồi xuống và bắt đầu chải khô bộ lông của mình.

Sasha là một mèo cô đơn lang thang ở trong rừng, cho đến khi tới bộ tộc Sông cùng những đứa trẻ và ở đó một thời gian ngắn. Cô ta chắc hẳn đã ghé thăm bộ tộc Bóng Tối khi Sao Cọp làm tộc trưởng. Nó có thể...

Chân Lá rùng mình. Cô chợt nhớ ra một mèo trông rất giống Sương Điều Hâu. Vuốt Mâm Xôi! Và mọi mèo đều biết cha của Vuốt Mâm Xôi là ai. Có khả năng *Sao Cọp* cũng là cha của Sương Điều Hâu và Cánh Bướm Đêm không? Nếu đúng, thì Sương Điều Hâu và Vuốt Mâm Xôi chính là anh em.

Cô nhìn chăm chăm vào thân cây như thể cô có thể thấy câu trả lời của mình ở trên đó. Suy nghĩ của cô bị gián đoạn bởi tiếng đập liên hồi của một đôi cánh. Cô nhìn lên và thấy một

nhánh cây trên đầu rung lên. Ngay lập tức có tiếng ca thán. “Phân chuột thật!”

Bụi cây trước mặt cô rung lên và Văn Xám xuất hiện, liếc nhìn lên cành cây với sự thất vọng trong đôi mắt màu vang. “Mình đã bỏ lỡ nó,” ông lẩm bẩm. “Ta không biết là có vấn đề gì với mình không nữa.”

Chân Lá nhồm dậy khi thủ lĩnh trợ tá tới gần, cô cúi đầu trân trọng và phát ra tiếng rừ rừ. Cô hy vọng bộ lông của mình đã đủ khô để Văn Xám không nhận ra là cô vừa bơi xong.

“Chào, chân Lá,” ông meo. “Xin lỗi nếu ta làm cháu bị giật mình. Thật sự là, ta không biết mình đang bị gì nữa,” ông tiếp, chót đuôi giật giật khó chịu. “Ta không thể đuổi được hình ảnh của Long Bão và Đuôi Phi Điểu ra khỏi đầu mình. Ta ước ta có thể biết chúng đang ở đâu. Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc cũng vậy.”

Cảm giác về một tội lỗi khác lại nhói lên trong chân Lá. Cô có thể giúp Văn Xám thoát khỏi lo lắng nếu cô nói cho ông biết về lời tiên tri, nhưng cô đã hứa sẽ giữ im lặng với những mèo tham gia cuộc hành trình.

“Cháu cảm giác được là họ vẫn an toàn,” cô mạo hiểm, “Và họ sẽ sớm trở về với chúng ta thôi.”

Văn Xám ngược lên trời với tia hy vọng trong ánh mắt. “Bộ tộc Sao đã nói với cháu như thế phải không?”

“Không hẳn, nhưng mà...”

“Ta không thể lí giải được những việc Hai Chân làm,” Văn Xám cắt ngang. “Những mèo bị mất tích – Hai Chân xâm nhập vào lãnh thổ của chúng ta...” Chân ông cào cào trên mặt đất, xới tung lớp cỏ bằng móng vuốt.

“Văn Xám, cháu có thể hỏi một vài điều không?” Chân lá meo, tuyệt vọng thay đổi chủ đề.

“Chắc chắn rồi, cháu hỏi đi.”

“Ông đã gặp Sasha – mẹ của Cánh Bướm Đêm và Sương Điều Hâu chưa?”

Văn Xám ngạc nhiên nhìn cô. “Một lần. Tại cuộc Tụ Họp.”

“Cô ấy trông như thế nào?” chân Lá tò mò hỏi.

“Đủ tốt,” Văn Xám nói với cô. “Trầm tĩnh và khá thân thiện. Có chút giống Cánh Bướm Đêm. Nhưng rõ ràng có rất nhiều mèo hoảng sợ khi nhìn thấy cô ấy. Ta không ngạc nhiên khi cô ấy rời khỏi rừng ngay khi Cánh Bướm Đêm và Sương Điều Hâu đủ lớn để không cần cô ấy nữa.”

“Có mèo nào biết cha họ là ai không?”

Thủ lĩnh trợ tá lắc đầu. “Không. Ta luôn cho rằng đó chỉ là một chiêu lừa đảo khác.”

“Lừa đảo?” Có tiếng bước chân ở phía sau họ, chân Lá quang sang xung quanh và thấy Sao Lửa xuất hiện từ hướng gần trại.

“Anh đã thấy những chiêu lừa đảo đó chưa?” ông nhắc lại, căng thẳng rõ ràng hiện lên trong từng sợi lông màu lửa. “Vì bộ tộc Sao, đó là điều cuối cùng chúng ta cần bây giờ.”

“Không, không, không phải thế.” Văn Xám meo nhanh. “Chỉ là chân Lá hỏi tôi về Sasha, và cha của của Cánh Bướm Đêm với Sương Điều Hâu.”

Sao Lửa quay sang chân Lá, mắt ông bối rối. “Tại sao con lại muốn biết?”

Chân Lá do dự. Cô không muốn thừa nhận mình đã dành thời gian cho Cánh Bướm Đêm ở trong lãnh thổ bộ tộc Sông. “À, chỉ là con thấy Sương Điều Hâu,” cô meo. Anh ấy đang tuần tra biên giới lãnh thổ.” Hay lắm, cô tự an ủi mình, đó không hoàn toàn là lời nói dối. Không có cách nào để cô có thể đề cập đến những nghi ngờ của mình về việc Sao Cọp chính là cha của Cánh Bướm Đêm và Sương Điều Hâu, không thể khi ông ta và Sao Lửa đã có thời gian là kẻ thù.

Sao Lửa gật đầu. “Được thôi, bố không có ý kiến. Sasha có thể đã nói co vài mẻo bộ tộc Sông biết, bố nghĩ vậy.”

Ông tiến tới để chạm mũi với người bạn cũ, Văn Xám như thể ông đoán được những phiền muộn trong suy nghĩ của ông meo. Cả hai meo đều đã mất con trong sau meo biến mất mất khỏi khu rừng. Họ giương mắt nhìn lên cây, nơi một cơn gió lạnh thổi qua nhánh cây cho đến khi sà xuống thổi tung đám lá khô trên nền đất rừng.

“Có lẽ chúng đang bị lạnh, và không có nơi trú ẩn mỗi đêm,” Văn Xám thì thầm.

“Ít nhất là chúng cũng đang ở cùng nhau,” Văn Xám meo, ép mình vào hông Văn Xám một lần nữa.

Trong chốc lát, cả hai meo đều im lặng; sau đó Sao Lửa quay trở lại con gái mình. “Chân Lá, thỉnh thoảng con vẫn biết những gì chân Sóc nghĩ, đúng không? Con có nói với chúng ta là con bé đi cùng với những meo bộ tộc Sông. Con có biết chút gì về nơi ở hiện tại của chúng không?”

Chân Lá chớp mắt. Cô không thể phủ nhận với cha là cô có cơ hội để biết chân Sóc có còn sống hay không – và cô chỉ biết được khi tập trung hết sức. Cô nhắm tịt mắt lại và tập trung vào mối quan hệ với em gái. Tâm trí cô trống rỗng, tập trung quyết liệt. Cô thở hổn hển để cảm nhận con sóng lạnh và ẩm ướt, rừng mình khi một luồng gió băng giá luồn vào bộ lông khô của mình. Nhưng không có dấu hiệu của chân Sóc ở bất cứ đâu – chỉ có nước, không khí bùng nổ, và những bãi đá vô tận.

Mở mắt ra, chân Lá chớp chớp mắt bối rối khi nhận ra lông mình vẫn khô, và khu rừng vẫn vậy. Cô thật sự đã kết nối được với em gái mình.

“Chị ấy vẫn sống,” cô thì thầm. Bên cạnh cô, mắt Sao Lửa sáng lên. “Và ở nơi nào đó, chị ấy đang mắc mưa...”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 7

Lông Bao mở mắt và chớp chớp trong ánh sáng sắc nét như một định luật. Anh thở trong cổ họng và mỗi cơ bắp đau nhói, quá mệt mỏi để động dậy.

Trong tầm nhìn trống rỗng, anh thấy mình đang nằm trên một tảng đá ướt, ở bên cạnh một cái hồ nước đục đen. Tai anh ù đi; khi ngẩng đầu lên một cách yếu ớt, anh nhìn thấy một thác nước đổ ầm ầm xuống mặt hồ đầy bọt, và nhận ra những gì anh có thể nghe được là tiếng gầm rú ở nơi dòng nước rơi xuống.

Cùng lúc anh nhớ ra dòng lũ đã cuốn anh từ tảng đá trôi xuống hồ. Anh đã sống sót như thế nào? Anh nhớ lại tiếng gầm, bọt nước, bóng tối... Nỗi lo về bạn bè xuyên thấu anh.

“Đuôi Phi Điểu? Chân Sóc?” anh meo khàn khàn.

“Ở đây.”

Tiếng trả lời mờ nhạt, gần như mất hẳn trong tiếng thác đổ. Long Bao quay đầu lại nhìn chân Sóc nằm dài bên cạnh anh, bộ lông màu cam ướt sũng.

“Ngủ đi...” cô thì thầm, nhắm mắt lại.

Phía bên kia chân Sóc, Long Bao có thể nhìn thấy Vuốt Mâm Xôi, mệt mỏi hướng đầu về phía anh. Chiến binh bộ tộc Sấm đang nhìn chăm chăm lên bầu trời, hơi thở của anh nhanh và ngắn. Chân Chim ở phía bên kia của Long Bao; với cảm giác kinh hoàng, anh nghĩ lính nhỏ bộ tộc Gió đã chết cho đến khi anh thấy hông cậu mèo khẽ nhịp nhàng lên xuống.

Còn Đuôi Phi Điểu và Da Hung đâu? Bắt đầu hoảng loạn, Long Bao cố gắng ngồi dậy. Đầu tiên anh không thể nhìn thấy cả em gái mình và cô mèo màu nâu. Sau đó, ở phía xa hơn, gần thác nước, anh thấy Đuôi Phi Điểu đang giúp Da Hung nhảy ra khỏi hòn đá. Chiến binh bộ tộc Bóng

Tối đứng không vững trên ba chân, và ngay khi tiến tới bãi đá sỏi, cô nằm bẹp xuống, bất động. Đuôi Phi Điều tiến đến phía sau cô, bộ lông màu xám dán chặt vào một bên đám lông màu nâu. Cô ngồi xuống cạnh Da Hung và liếm vài cái yếu ớt vào vai cô.

“Đa tạ bộ tộc Sao!” Lông Bão thở hỗn hển. “Tất cả chúng tôi vẫn ổn.”

Anh mơ hồ nhận ra họ cần phải tìm nơi ẩn nấp, nếu cứ tiếp tục ở đây họ sẽ bị những động vật săn mồi như đại bàng bắt đi, nhưng anh đã quá mệt mỏi để di chuyển. Chỉ liếm vài cái vào lông, anh cũng phải nỗ lực rất nhiều. Anh vẫn nằm yên, ánh mắt trôi về phía tảng đá bên kia hồ.

Khi các giác quan bắt đầu quay trở lại anh mới nhận ra họ đang nằm trên một tảng đá lớn cong vồng, mà ở một bên là dòng suối chảy từ hồ nước xuống thung lũng. Tảng đá bao phủ mặt đất ở cả hai bên bờ suối, một vài cái cây khẳng khiu mọc ra từ hai bên bờ. Ánh sáng lấp lóa trên mặt nước, mưa đã hết và mấy đám mây thưa dần đi. Trên đầu Lông Bão, một cái cầu vồng nháy ra từ thác nước. Một chùm ánh sáng mặt trời nhạt nhòa rơi trên tảng đá, cách chỗ anh nằm cỡ một cái đuôi; anh lết thân mình đến đó và thoải mái khi bộ lông mình ấm dần lên.

Sau vài nhịp tim đập, anh nghĩ mình vừa nhìn thấy có gì đó di chuyển trong chớp nhoáng. Anh nheo mắt tập trung, căng thẳng nhìn cho kĩ. Sau một lúc yên tĩnh, anh bắt gặp chút nhấp nháy từ phía bên kia mặt hồ. Lông anh dựng đứng hết cả lên. Họ đang bị theo dõi!

Lông Bão nheo mắt, khó khăn khi nhìn mấy tảng đá ở gần thác nước. “Vuốt Mâm Xôi,” anh thì thầm. “Nhìn sang bên kia đi.”

“Cái gì?” Chiến binh bộ tộc Sấm ngừng đầu lên, chăm chú nhìn xung quanh, rồi lại nằm xuống. “Chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Có mà!” Lông Bão rít lên khi nhận ra thứ đó lại di chuyển thêm lần nữa, lần này là di chuyển gần cả một cái đuôi. Anh giật giật móng vuốt, biết làm như thế nào khi anh và bạn bè đang gần như bất lực để có thể tự bảo vệ mình. Sau đó, một hình dáng màu nâu xám chui ra, bước tới bờ hồ. Đó là một con mèo! Trước khi Lông Bão có thể dịch chuyển, những con khác cũng đã xuất hiện, toàn bộ đoàn mèo bước ra từ phía sau tảng đá, một sự nguy trang hoàn hảo, như thể chúng được khắc từ đá ra. Họ ngồi bên cạnh hồ, nhìn chăm chăm vào những vị khách mém nữa là đã chết đuối.

Lông Bão nuốt nước bọt. Những mèo này không giống với bất kì mèo nào anh đã gặp trước đây, tất cả chúng đều có màu xám nâu ngu si, với bộ lông phẳng. Một con trong số chúng di chuyển dưới ánh mặt trời và anh nhận ra lông chúng được bao phủ bằng một lớp bùn dày, giúp họ ẩn nấp trong những tảng đá có màu sắc y hệt bộ lông của họ.

Lông Bão ngồi dậy, cơ bắp hét lên biểu tình. Anh thúc chân Sốc bằng một chân và khàn khàn thì thầm, “Ngồi dậy thật chậm thôi. Và cho dù em làm gì thì cũng đừng nói thành tiếng.”

Chân Sốc ngừng đầu lên, sau đó quan sát bầy mèo, cố gắng báo động bằng ánh mắt. Sự dịch chuyển của cô làm xáo động Vuốt Mâm Xôi, anh nháy lên gần như cùng lúc. Lông Bão đến đứng

cạnh anh, thầm cảm ơn vì có chiến binh mạnh mẽ của bộ tộc Sấm cùng anh đối mặt với hiểm nguy.

Vuốt Mâm Xôi liếc nhìn những mèo còn lại. “Đuôi Phi Điều, Da Hung – đến đây, ngay bây giờ.” Có chút chỉ huy trong giọng nói, mặc dù cú sốc đã vắt kiệt sức anh. “Cả cậu nữa, chân Chim.”

Chân Chim đuổi thẳng mình, một lần nữa không tranh cãi, và đến giúp Đuôi Phi Điều. Da Hung dựa vào vai cô, hầu như không thể di chuyển. Cả ba mèo khập khiễng xung quanh hồ cho đến khi họ tới được chỗ Long Bao và những mèo còn lại, mặt họ mở to và sợ hãi khi nhìn thấy những mèo lạ.

Long Bao biết họ đã quá mệt và kiệt sức để có thể tự bảo vệ mình. Nhưng sự tò mò che lấp nỗi sợ hãi. Anh muốn biết thêm về những mèo xa lạ, trông họ rất khác so với những mèo mà anh biết. Trong đầu anh thoáng qua suy nghĩ họ có thể giúp đỡ anh tìm thức ăn và nơi trú ẩn – sau đó anh tự nhắc nhở mình rằng anh và bạn bè sẽ không được chào đón sau khi xâm nhập vào lãnh thổ của những mèo lạ, và điều tốt nhất mà họ có thể mong chờ là mấy mèo đó chỉ đuổi chúng đi.

Anh gần như không dám thở khi con mèo đầu tiên tiếp cận và xem xét chúng kĩ lưỡng. Đến gần Long Bao, ông nhìn anh đặc biệt lâu, gần như không liếc nhìn những mèo bên cạnh. Long Bao cố gắng nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu vàng, tự hỏi ông ta có biết anh tò mò như thế nào về mèo phủ đầy bùn.

“Đây có phải là một không?” một con mèo háo hức bước về phía trước. Cô nói cùng loại ngôn ngữ với những mèo trong bộ tộc, nhưng nghe khá lạ tai, và câu hỏi còn khó hiểu hơn nữa. Anh nhìn cô đến gần hơn, cơ thể uyển chuyển cân đối, dễ dàng di chuyển trên những tảng đá ở rìa bờ hồ. “Đây là những gì chúng ta đang hy vọng đúng không?”, cô nói tiếp, tiến đến đứng bên cạnh mèo đồng tộc của cô.

Con mèo đầu tiên quay đầu sang xung quanh và nhìn chăm chăm vào mèo vừa nói. “Im lặng! Khe suối!” Quay trở lại Long Bao, ông hỏi gì đó đại khái, “Cậu là ai? Cậu đã đi bao xa vậy?”

Long Bao nghe Da Hung lầm bầm, “Những chiến binh-bùn này làm gì vậy? Chúng ta có nhiều việc phải làm hơn là đánh nhau với họ,” và cảm thấy phẫn khích trước sự can đảm của mèo bộ tộc Bóng Tối.

“Vâng, chúng tôi đã đi một chặng đường dài,” chân Sóc trả lời. “Ông có thể giúp chúng tôi được không?”

“Cẩn thận.” Vuốt Mâm Xôi cắt ngang với cái nhìn cảnh cáo. Quay sang còn ông mèo lạ, anh nói tiếp. “Chúng tôi là những du khách đang cố gắng băng qua ngọn núi này. Chúng tôi không muốn có rắc rối, nhưng nếu ông là kẻ thù, chúng ta có thể phải đánh nhau.”

Ông mèo nheo mắt. “Chúng tôi không muốn đánh nhau. Cuộc hành trình đã mang cậu đến với Bộ lạc Nước Đổ.”

“Mọi mèo sẽ được chào đón nếu đến trong tình bằng hữu,” cô mèo thêm vào, ánh mắt màu hổ

phách rục sáng khi nhìn Long Bão.

Long Bão nhớ ra con lửng Nửa Đêm đã nói có những mèo sống trong bộ lạc thay vì bộ tộc. Đây có thể là những con mèo đó, nhưng cô ấy không nói gì về việc đề nghị những mèo trong bộ tộc sẽ gặp chúng trên hành trình trở về nhà.

Chắc chắn cô phải biết họ sẽ gặp bộ lạc trên đường trở về nhà khi băng qua dãy núi. Long Bão tự nhắc nhở mình rằng anh phải tin vào bản năng của Nửa Đêm, nếu bộ lạc có nguy hiểm, cô đã cảnh báo hoặc nói họ đi theo con đường khác. Thay vào đó, cô đã ngụ ý tuyến đường này được đặt ra là để dành cho họ. Điều đó có nghĩa là cô nghĩ rằng họ cần phải gặp các bộ lạc?

Khi những mèo khác nói, con còn lại trong số mèo xa lạ chỉ đến gần và nhìn chăm chăm vào Long Bão.

“Đi thôi, Vách Đá,” anh meo với mèo đầu tiên. “Chúng ta nên đưa họ đến chỗ Đá Nứt đi.”

“Cái gì?” Vuốt Mâm Xôi bước tới đối diện với Vách Đá, trong khi Long Bão căng thẳng chuẩn bị cho một cuộc chiến. “Ông đang nói về anh ta về nơi nào đó mà không có chúng tôi. Chúng tôi muốn nói chuyện với tộc trưởng của ông.” Khi Vách Đá phất đuôi tức giận với anh mèo kia, chiến binh bộ tộc Sấm mới thư giãn một chút. “Chúng tôi chỉ muốn đi qua đây trong hòa bình,” anh tiếp. “Tôi là Vuốt Mâm Xôi của bộ tộc Sấm.”

Vách Đá cúi đầu trong khi chân trước sải dài ra, có chút kì quặc nhưng lịch sự. “Tôi là Vách Đá của bộ lạc Nước Đổ.” Ông thông báo.

“Và tôi là Khe Suối ở Hồ Cá Nhỏ,” cô mèo thêm, chân trước sải dài ra và làm y chang Vách Đá.

Vách Đá nhìn cô không hài lòng, như thể ông không vui khi cô tiến về phía trước. Anh mắt anh lướt qua Vuốt Mâm Xôi và dừng lại ở Long Bão. “Còn tên của cậu là gì?”

“Tôi là Long Bão.” Anh cố gắng bỏ cảm giác khó chịu khi nhìn mấy con mèo kia. “Tôi đến từ bộ tộc Sông.”

“Long Bão,” Vách Đá lặp lại.

“Tôi là chân Sóc,” mùi căng thẳng bị phá vỡ khi lính nhỏ bộ tộc Bóng Tối lên tiếng.

“Còn tôi là chân Chim.”

“Tôi là Đuôi Phi Điểu, và đây là Da Hung.” Em gái Long Bão nhìn cố định vào Vách Đá. “Xin lỗi, ông có thể giúp cô ấy được không? Vai cô ấy bị thương nặng lắm.”

Vuốt Mâm Xôi trừng mắt nhìn Đuôi Phi Điểu phản đối; đây không phải là lúc thừa nhận sự yếu ớt. Ngay lập tức chân Chim bước tới, “Cô ấy nói đúng,” cậu bảo vệ Đuôi Phi Điểu. “Bộ tộc có thể có mèo lang y để giúp đỡ.”

“Ngôn ngữ của cậu xa lạ với chúng tôi,” Vách Đá trả lời. “Nhưng chúng tôi sẽ giúp. Bây giờ hãy

đi với chúng tôi và tộc trưởng của chúng tôi sẽ nói chuyện với cậu.”

“Chờ một chút,” chân Chim meo. Cậu vẫn còn run rẩy trên mấy cái chân, nhưng rõ ràng đang cố gắng điều chỉnh giọng nói để bảo vệ mình. “Chúng tôi phải đi bao xa?”

“Không xa đâu,” Khe Suối meo.

Lông Bão liếc nhìn những mèo ở xung quanh hồ. “Chúng ta còn có thể làm gì, ngoại trừ việc đi theo họ?” anh thì thầm với Vuốt Mâm Xôi. “Chúng ta cần nghỉ ngơi.”

Anh không nói gì về mối nghi ngại với ánh mắt sắc của Vách Đá. Dù sao thì, nếu là anh, anh cũng sẽ nhìn chăm chăm khi phát hiện ra sáu con mèo mém chết đuối trên lãnh thổ của mình.

Vuốt Mâm Xôi gật đầu. “Được rồi,” anh meo với Vách Đá. “Chúng ta đi thôi.”

“Tốt.” Vách Đá dẫn đường dọc theo bờ hồ, nhảy lên những tảng đá đầu tiên cạnh thác nước, và sau đó biến mất sau tấm bọt nước.

Lông Bão nhìn chăm chăm ngạc nhiên, nửa hy vọng mấy con mèo lạ sẽ bay xuống hồ một lần nữa từ trong thác nước.

Sau đó Khe Suối bước tới, ra hiệu với cái đuôi của cô. “Đây là đường đến chỗ Nước Đổ. Đi thôi – an toàn mà.”

Những mèo còn lại tiến đến và nhìn ra xung quanh; Lông Bão cảm thấy không thoải mái khi anh và bạn bè mình giống như là tù nhân của Vách Đá. Nhưng anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo những mèo đầy bùn và nhảy lên những tảng đá. Thật khó để leo lên sau khi họ đã ngã xuống hồ, đặc biệt là Da Hung, mèo đang khập khiễng từng bước một. Ở lưng chừng, cô gần như rơi xuống hồ cho đến khi Khe Suối lao tới để giữ cô lại.

Chiến binh bộ tộc Bóng Tối nhăn nhó nhìn cô. “Tôi tự lo được,” cô gầm gừ.

Khi Lông Bão tiến tới nơi Vách Đá đã biến mất, anh thấy cả mèo của bộ lạc đang chờ anh ở khe hẹp trong tảng đá, giữa hai bức tường. Một hốc đen dẫn đến đó.

“Tôi không đến đó đâu!” chân Sóc phàn nàn.

“Em sẽ ổn thôi.” Vuốt Mâm Xôi trấn an phía sau cô.

“Không có gì nguy hiểm đâu,” Vách Đá meo, ông bước tới tự tin và đứng ở ngay miệng hốc đá.

Lông Bão nuốt nức. Họ phải tin những mèo này – không còn con đường nào khác để đi qua ngọn núi mà có thức ăn và chỗ nghỉ ngơi. “Đi thôi.”

Dẫn đầu, anh đi theo rìa con đường, ép mình vào sát vách đá để tránh xa con thác đổ. Nó ở cách

anh chùng một cái đuôi, phun sương lên lông anh, ở dưới chân đá lạnh và trơn. Quá căng thẳng để quay trở lại, anh không thể chắc được những mèo khác có đi theo mình anh không. Anh cảm giác như thể đang phải đi một mình vào nơi tối tăm vô tận. Nhưng lỗ hổng dẫn vào một hang động với những vách đá dựng đứng, kéo dài tới đỉnh thác nước. Lông Bao dừng lại ở cửa, chăm chú nhìn Vách Đá ở bức tường cao vút bằng nước. Có nhiều hơn mùi của những mèo xa lạ, ẩn trong bóng tối ở sâu trong hang động

“Cái gì ở trong đó?” Đuôi Phi Điều lo lắng thì thầm, cố nhìn vào bên trong. Cô rùng mình, ép sát lông vào chân Chim.

Chân Chim chạm vào hông cô, “Cho dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng sẽ đối mặt cùng nhau,” cậu thì thầm.

Lông Bao nghi ngờ khi phải nghe điều đó; anh cố gắng ngăn không để mình nhỏ nước bọt vào chân Chim; hay nổi giận với em gái. Có nhiều thứ phải suy nghĩ hơn vào lúc này.

Vách Đá vẫy đuôi một lần nữa và đi vào trong hang động, quay trở lại để kiểm tra những mèo khác phía sau ông.

“Tôi không thích thế này,” chân Sóc thì thầm. “Làm thế nào chúng ta biết được mình phải đối mặt với cái gì?”

“Chúng ta không biết,” Vuốt Mâm Xôi trả lời. “Nhưng chúng ta phải đối mặt. Mọi thứ xảy ra trong cuộc hành trình đều có nguyên nhân. Chúng ta phải cho bộ tộc Sao thấy mình vượt qua nó như thế nào.”

“Chúng ta chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng,” Lông Bao đồng ý, cố gắng thoát khỏi những suy nghĩ về việc thoát ra khỏi hang động này.”

“Tốt thôi, nếu chúng ta phải làm gì đó, chúng ta sẽ làm cùng nhau.” Chân Chim bước lên phía trước.

Lông Bao theo sau, và những mèo khác cũng theo phía sau anh. Khi anh nhìn xung quanh, anh nghe Da Hung thì thầm trong im lặng, như để trấn an với chính bản thân mình và cả những mèo còn lại. “Bộ tộc Sao sẽ ở cùng chúng ta, ngay tại đây.”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 8

Nếu một mèo nhảy vào trò, hãy cuộn lưng lại,” Da Xỉ Than hướng dẫn. “Sau đó tấn công dưới bụng bằng móng vuốt. Thử đi.”

Chân Lá đợi cho mèo bảo trợ của mình cúi xuống ở trước mặt và nhảy vào không khí. Cuộn lưng lại như Da Xỉ Than nói, cô cào bàn chân vào bụng mèo lang y và ném bà sang một bên.

“Tốt,” Da Xỉ Than meo. “Đứng dậy, lúng túng với cái chân bị liệt. “Đủ rồi đấy.”

Hai mèo đã tập luyện cả sáng nay ở hõm cát huấn luyện, mặc dù những đám mây xám dày trải đầy bầu trời, bụng chân Lá vẫn réo ầm ầm như thể đứng dưới ánh nắng mặt trời. Cpp rất thích tập luyện với mèo bảo trợ của mình. Thực hiện tốt những bài tập sẽ giúp cô đỡ lo lắng về bộ tộc và Hai Chân, phân tâm với vấn đề của chân Sóc và những con mèo trên chuyến hành trình của chị ấy.

Cô đi theo Da Xỉ Than xuống khe núi. Trước khi họ chui qua đường hầm kim tước, chân lá nghe tiếng đội tuần tra trở về từ phía sau. Quay lại, cô nhìn thấy Sao Lửa, DaBụi, và Đuôi Nai. Sao Lửa trông lo lắng hơn bao giờ hết, trong khi bộ lông màu nâu của Da Bụi dựng lên tua tủa và đuôi quất dữ dội từ bên này sang bên kia.

Da Xỉ Than đến gặp Sao Lửa, trong khi chân Lá lo lắng đến cạnh Đuôi Nai. “Tên của bộ tộc Sao đã bị gì vậy?”

“Bộ tộc Gió,” Đuôi Nai meo, liếc nhìn những chiến binh khác. “Họ ăn trộm mồi của chúng ta.”

Chân Lá nhớ lại những con mèo gầy trơ xương, tuyệt vọng đã đuổi cô ra khỏi lãnh thổ của họ, và không hề ngạc nhiên khi nghe tin này.

“Bọn chị đã tìm thấy lông và xương thỏ ở gần điểm Bốn Cây,” Đuôi Nai tiếp. “Chúng mang mùi của bộ tộc Gió.”

“Đó là vì thỏ của họ đã biến mất,” chân Lá meo. Cô cố gắng thoát khỏi cảm giác tội lỗi về kí ức đã bắt cá từ bộ tộc Sông như thế nào.

“Nhưng vẫn còn luật chiến binh,” Đuôi Phai Chỉ ra. “Da Bụi rất tức giận.”

“Em thấy rồi,” chân Lá meo.

Cô theo bạn mình chui qua đường hầm kim tước để tìm Sao Lửa và Da Bụi đang đứng cạnh đồng mối tươi. Bụng lão đảo khi thấy đồng mối cạn kiệt.

“Nhìn đi!” Da Bụi phát đuôi. “Còn bao nhiêu thức ăn cho bộ tộc chúng ta? Ngài phải làm gì đó với bộ tộc Gió đi, Sao Lửa.”

Sao Lửa lắc đầu. “Tất cả chúng ta đều biết Sao Cao sẽ không để chiến binh của mình đi ăn trộm mối nếu họ không thực sự gặp khó khăn.”

“Có thể Sao Cao không biết chuyện gì đang xảy ra. Vả lại, *bộ tộc Sấm* cũng đang gặp rắc rối. Chúng ta không có dư mối.”

“Ta biết,” Sao Lửa thở dài.

“Tôi lo lắng cho Mây Dương Xỉ,” chiến binh màu nâu thêm. “Cô ấy đã gầy đi rất nhiều, và vẫn còn ba đứa trẻ cần phải cho ăn.”

“Nếu vậy, tôi sẽ bắt đầu phân chia,” Sao Lửa quyết định. Nhưng chúng ta cũng sẽ làm gì đó với bộ tộc Gió, ta hứa đấy.”

Quay lại, ông băng qua trắng trống và nhảy lên đỉnh Bục đá. Khi anh gào lên triệu tập, bộ tộc của ngay lập tức xuất hiện. Chân Lá sốc khi thấy họ gầy đến thế nào, cô chưa bao giờ thật sự chú ý những thay đổi của mọi mào trước sự khan hiếm con mối từ ngày này sang ngày khác. Nhưng bây giờ trông những chiến binh sinh ra trong rừng của bộ tộc Sấm vẫn mạnh mẽ hơn những chiến binh gầy còm của bộ tộc Gió. Da Bụi nói đúng, Mây Dương Xỉ trông thật sự hốc hác và mệt mỏi; những đứa con của cô cũng gầy hơn, và leo đẹo theo sau mẹ chúng như thể chúng không còn chút sức lực để chơi đùa. Tất cả các bộ tộc – ngoại trừ bộ tộc Sông – sẽ từ từ chết đói?

Chân Lá lo lắng nghe khi Sao Lửa nói với những mào còn lại về những gì đội tuần tra tìm thấy. Tiếng kêu la ai oán bùng nổ khi nghe tin mào bộ tộc Gió xâm lăng lãnh thổ của họ và ăn cắp mối.

“Bộ tộc Gió cần phải được dạy cho một bài học,” Đuôi Mây nói lớn. “Tôi đã không đánh hơi thấy thỏ nhiều ngày nay.”

“Chúng ta nên tấn công ngay bây giờ,” Lông Chuột chỉ ra, bộ lông màu nâu của cô xù lên.

“Không,” Sao Lửa kiên định meo. “Mọi thứ đã quá tệ rồi, chúng ta không cần một trận chiến nữa.”

Lông Chuột không tranh cãi, nhưng cô lẩm bẩm điều gì đó trong hơi thở, và Đuôi Mây quất đuôi mình. Chân Lá thấy Tim Sáng meo một vài lời với anh ấy, giữ anh bình tĩnh ngồi xuống.

“Chúng ta phải làm gì?” Đuôi Chấm nói lớn từ lối vào hang mèo già. “Đến và yêu cầu họ không được ăn cắp mồi nữa? Ngài nghĩ họ sẽ thêm mà bận tâm đến à?”

Nhiều tiếng meo phản đối cất lên, với hơn một mèo hưởng ứng ý kiến tấn công của Lông Chuột.

“Không,” Sao Lửa lặp lại. “Tôi sẽ đi nói chuyện với Sao Cao. Ông ấy là một mèo cao quý và đáng tin cậy; có thể ông ấy không biết những chiến binh của mình đã ăn trộm mồi.”

“Và sẽ nói chuyện tốt đẹp gì?” Đuôi Mây khịt mũi. “Sao Đen đã không nghe khi ngài đến nói chuyện với *ông* ấy.”

“Nếu ngài hỏi tôi,” giọng Đuôi Chấm khàn khàn, “thì ngài đã đi quá xa giới hạn giữa các bộ tộc. Mèo cuối cùng phớt lờ ranh giới đó là Sao Cọp.”

Chân Lá nhăn mặt khi mèo già bảo tộc trưởng của họ là đang làm những thứ giống kẻ giết mèo Sao Cọp từng làm. Không chỉ cô bị sốc. Một số mèo khác cũng quay sang nhìn Đuôi Chấm, rít lên dữ dội, nhưng khi Sao Lửa trả lời, giọng ông bình tĩnh. “Sao Cọp muốn thỏa mãn lòng tham cho quyền lực của ông ta. Tất cả những gì tôi muốn chỉ là hòa bình. Và như với Sao Đen,” anh thêm với Đuôi Mây, “Sao Cao luôn luôn là mèo sáng suốt hơn.”

“Đúng vậy,” Văn Xám đồng ý với tộc trưởng từ nơi ông ngồi dưới chân Bục Đá. “Còn nhớ khi Sao Xanh muốn đánh nhau với bộ tộc Gió chứ? Sao đó Sao Cao vẫn thật sự muốn được hòa bình.”

“Nhưng lúc đó không có việc thiếu hụt con mồi,” Vuốt Gai nhắc anh.

“Phải,” đuôi Lông Chuột phất lên một lần nữa. “Vài con mèo sẽ làm *bất cứ điều gì* có thể với một cái bụng rỗng.”

Chân Lá lắng nghe trong hoảng loạn khi tiếng ngao vang lên xung quanh cô, đồng ý với Lông Chuột. Cô phát hiện ra mẹ mình, Bão Cát, trao đổi cái nhìn lo lắng với Văn Xám.

Sao Lửa phất đuôi ra hiệu im lặng. “Đủ rồi! Ta đã có suy nghĩ của riêng mình. Bây giờ tất cả các bộ tộc đều gặp rắc rối. Đây không phải là thời gian để chúng ta gây chiến với nhau.”

“Cẩn thận, Sao Lửa,” Đuôi Nai cảnh cáo ông, khi tiếng ngao biết mất thành tiếng bắt mồi lầm bầm. “Ông có thể đến trong hòa bình, nhưng các bộ tộc khác chưa chắc đã thấy điều đó đâu.” Cô liếc nhìn chân Lá, nheo mắt nhắc cô về cuộc rượt đuổi từ bộ tộc Gió vài ngày trước.”

Sao Lửa gật đầu. “Bộ tộc Gió sẽ có đội tuần tra đủ mạnh để chiến đấu,” ông meo. “Tôi sẽ làm cho mọi thứ rõ ràng để Sao Cao biết ông ấy sẽ nhận lấy những rắc rối gì khi không kiểm soát được các chiến binh của mình và giữ họ ở trong biên giới. Nhưng chúng ta không muốn đánh nhau. Với sự giúp đỡ của bộ tộc Sao, chúng ta có thể tránh được điều đó.”

Tấm trí chân Lá tràn ngập hình ảnh của thảo nguyên mênh mông bị cào xé lỗ chỗ khi cô ghé thăm bộ tộc Gió, và sự tuyệt vọng của các chiến binh đuổi theo cô. Mỗi sợi lông như run rẩy trước suy nghĩ sẽ khiêu chiến với bộ tộc Gió và làm họ tồi tệ hơn.

“Đây là khoảng thời gian đen tối với tất cả chúng ta,” cô ngập ngừng bắt đầu. “Chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau. Tại sao chúng ta không cùng chia sẻ cá ở dòng sông? Vẫn có đủ cá cho tất cả.”

“Điều đó phải do bộ tộc Sông nói, chứ không phải chúng ta,” Văn Xám chỉ ra, trong khi Long Tần Bì thêm vào, “Bắt cá thật sự rất khó khăn.”

“Không, không đâu,” chân Lá phản đối. “Bây giờ chúng ta có thể học.” Cô để ý thấy một vài mèo đang “nhìn cô nghi ngờ, như thể họ đang hỏi tại sao cô lại biết bắt cá. Xấu hổ, cô cào cào chân lên mặt đất. “Đó chỉ là một ý tưởng,” cô thì thầm.

“Nhưng không ai trong chúng ta làm được cả,” Sao Lửa meo dứt khoát.

Mong mọi người không chú ý đến mình nữa, chân Lá cúi đầu, ngồi nhìn đôi chân trong khi Sao Lửa chọn mèo cho đội tuần tra tiến vào bộ tộc Gió.

“Văn Xám, tất nhiên,” ông bắt đầu. “Long Bão, Da Bụi, Vuốt Gai. Và cô, Da Xỉ Than. Sao Cao sẽ nghe một mèo lang y nói nếu ông ấy không muốn nghe tôi.”

Chân Lá nhận ra ông không chọn mèo nào trong số những mèo muốn tấn công ngay lập tức, mặc dù ông có một vài chiến binh tinh khôn. Đội tuần tra này không cần chạy!

Cô vẫn ở chỗ cũ khi cuộc họp kết thúc. Với đôi mắt nhìn chăm chăm xuống mặt đất, cô vẫn nhận ra Sao Lửa đã nhảy xuống Bục Đá và tiến về phía cô.

“Này, chân Lá,” ông bắt đầu. Khi ngẩng đầu lên, cô nhẹ nhõm khi nhìn thấy ánh mắt ấm áp của bố mình. “Tất cả mọi thứ về bắt cá có nghĩa là gì vậy?”

Chân Lá biết cô phải nói hết sự thật. “Cánh Bướm Đêm đã dạy con cách bắt cá như thế nào,” cô giải thích. “Cô ấy nói mọi chuyện sẽ ổn, bởi vì cả hai chúng con đều là mèo lang y...”

“Con mới chỉ là mèo lang y *lính nhỏ*,” Sao Lửa meo. “Và cả hai con đều còn rất nhiều điều phải học. Con nên biết việc đó chống lại luật chiến binh về việc bắt mồi từ bộ tộc khác. Mèo lang y lại càng phải tôn trọng điều đó.”

“Con biết.” Cảm giác tội lỗi dâng lên trong chân Lá một lần nữa, làm cô cảm thấy mình giống như một đứa trẻ nghịch ngợm. Cô chỉ hy vọng bộ tộc Sông không tìm ra những gì Cánh Bướm Đêm đã làm, và trừng phạt vì sự hào phóng của cô ấy. “Con xin lỗi.”

“Bố phải trừng phạt con, con có biết không?” Sao Lửa tiếp. Chóp đuôi của ông chạm nhẹ vào vai con gái khi nói thêm, “Bố không thể nói với bất kì mèo nào là bố ủng hộ con vì con là con gái bố.”

“Ôi, thôi nào, Sao Lửa.” Da Xỉ Than khập khiễng bước đến chỗ họ, và nhìn tộc trưởng bộ tộc bằng con mắt thích thú. “Tôi nhớ có hai mèo đã từng bắt mồi của bộ tộc Sấm mang qua bên kia dòng sông, khi Hai Chân làm cạn nguồn cá. Chắc ngài chưa quên chứ?”

“Chưa. Vần Xám và tôi đã bị trừng phạt vì điều đó,” Sao Lửa vắn lại. Sau đó ông thở dài. “Chân Lá, bố biết thật khó để chứng kiến những mèo khác đói bụng mà không làm gì. Nhưng chúng ta phải tuân thủ luật chiến binh. Nếu mèo nào phá vỡ nó, bộ tộc Sao sẽ cảm thấy như thế nào, họ sẽ bỏ rơi chúng ta? Chuyện gì đó sẽ xảy ra trong khu rừng – bây giờ đang có chuyện xảy ra – chúng ta không được quên những gì chúng ta phải tin tưởng.”

“Con xin lỗi bố, Sao Lửa,” chân Lá lặp lại. Cố gắng nhìn thẳng vào mắt bố mình.

“Hãy để con bé đi với đội tuần tra đến bộ tộc Gió,” Da Xỉ Than meo trước khi Sao Lửa có thể nói. “Điều nay sẽ mang lại kinh nghiệm quý báu cho nó.”

Chân Lá nhìn tộc trưởng bộ tộc hy vọng.

“Thành thật mà nói, Da Xỉ Than.” Sao Lửa có vẻ bức tức. “Sẽ có một vài mèo cho rằng đó là một *phần thưởng*, chứ không phải một hình phạt. Thôi được rồi,” ông thêm. “Chúng ta phải đi ngay bây giờ. Tôi sẽ chỉ đi cùng những mèo đã chỉ định thôi.”

Ông chạm vào vai chân Lá một lần nước trước khi nhống đuôi lên cao và bước đi.

“Cảm ơn, Da Xỉ Than.” Chân lá meo. “Con biết con thật ngu ngốc. Chỉ là... khi Cánh Bướm Đêm nói về điều đó, chuyện bắt cá có vẻ chẳng quan trọng mấy.”

Da Xỉ Than khịt mũi. “Như Sao Lửa đã nói, cả hai con đều cần phải học thêm nhiều thứ nữa.”

“Con không biết tại sao lại *không bao giờ* được làm thế!” chân Lá bật ra. “Đó là nguyên tắc của chiến binh, và nguyên tắc của mèo lang y, tất cả đều khó hiểu!”

“Đó không chỉ là nguyên tắc,” Da Xỉ Than thì thầm, chạm mũi vào mõm chân Lá. “Sự thông cảm của trò với bộ tộc khác, và sẵn sàng nhìn nhận rằng đôi khi những nguyên tắc nên được bỏ qua sẽ giúp con trở thành một mèo lang y vĩ đại.”

Chân Lá mở to mắt. “Thật sao?”

“Thật. ‘Mèo lang y’ có nghĩa là không có tên riêng của mình, không phải hiểu là trò nên làm gì – đó không phải là việc đầu tiên mà trò nghĩ. Còn nhớ những gì ta đã nói với con về Nanh Vàng không? Bà ấy không bao giờ đi theo những nguyên tắc, nhưng bà ấy là một trong những mèo lang y tốt nhất khu rừng mà ta từng thấy.”

“Con ước gì con cũng được biết bà ấy,” chân Lá thì thầm.

“Ta không thể giúp con điều đó. Nhưng ta có thể truyền đạt lại cho con những gì bà ấy đã dạy ta. Để thực sự *trở thành* một mèo lang y từ trong trái tim và trong cả năm giác quan. Con phải dũng cảm hơn chiến binh, khôn ngoan hơn một tộc trưởng bộ tộc, khiêm tốn hơn những đứa con nít tí nị, và sẵn sàng làm bất cứ việc gì hơn tất cả những lính nhỏ...”

Chân Lá nhìn trân trân vào mèo bảo trợ. “Con không chắc con có thể làm được tất cả,” cô thì thầm.

“Nhưng ta *thì* chắc.” Giọng Da Xỉ Than nhẹ vang, nghiêm túc

“Chúng ta không cần phải chứng minh điều đó, vì sức mạnh của bộ tộc Sao nằm trong chính chúng ta.” Đột nhiên sự nghiêm túc được thay thế cho sự hài hước trong mắt Da Xỉ Than. Cô quất chân Lá bằng đuôi của mình. “Đi thôi. Sao Lửa sẽ không bao giờ tha thứ nếu chúng ta đặt những việc khác quan trọng hơn việc tuần tra.”

Mặt trời đã lên cao và những đám mây vỡ ra khi Sao Lửa dẫn đội tuần tra đến điểm Bốn Cây. Trước khi họ đi xa khỏi trại, chân Lá có thể nghe thấy tiếng gầm rú của quái vật Hai Chân từ phía xa khi chúng đi theo cách của chúng vào lãnh thổ bộ tộc Sấm. Ngược lại, âm thanh trong khu rừng – tiếng rả rích của chim chóc, tiếng sột soạt của con mồi dưới bụi cây – đã không còn nữa. Mặc dù mùa lá trụi thật sự đã đến, chân Lá biết phải có nhiều con mồi hơn vào lúc này. Những con vật bé nhỏ mà bầy mèo phụ thuộc vào để sống đã biết mất, là do sợ hãi Hai Chân hay do nhà của họ trong khu rừng đã bị quái vật xé nát.

Khi họ tới gần điểm Bốn Cây, tiếng gầm rú của quái vật đã không còn, và chân Lá đã có thể lờ mờ nhận ra con mồi dưới bụi cây, nhưng vẫn còn ít hơn rất nhiều so với bình thường. Cô nuốt lo lắng khi tưởng tượng đến sự khắc nghiệt và cơn đói trong mùa lá trụi.

Tiếng gào từ Vuốt Gai ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô. “Nhìn kia!”

Có sự chuyển động dưới bụi cây dày bên cạnh dòng suối. Hai mèo – một cậu mèo nâu sậm và một mèo khoang – nhảy qua dòng suối, băng lên con dốc dẫn tới điểm Bốn Cây. Một trong số chúng có một miếng mồi tươi, một con chuột đồng hay một con chuột, nằm trong miệng.

“Mèo bộ tộc Gió!” Lông Bão meo, bộ lông dựng lên tua tủa. “Đó là Vuốt Bùn và Tai Rách, tôi chắc chắn đấy.”

Da Bụi và Lông Tần Bì bám theo những chiến binh chạy trốn, nhưng Sao Lửa gọi họ quay trở lại. “Chúng ta không thể nhìn như đang tấn công bộ tộc Gió,” ông nói với họ. “Ta đến trong hòa bình, không giận giữ, để nói chuyện với Sao Cao.”

“Có nghĩa là ngài để cho họ đi?” Lông Tần Bì hỏi như không thể tin được. “Vớ mồi tươi trong miệng họ?”

“Đó là bằng chứng cho thấy họ ăn cắp mồi,” Sao Lửa chỉ ra. “Sao Cao không thể bỏ qua những gì

mà chúng ta định nói với ông ấy ngay bây giờ.”

“Nhưng họ sẽ cảnh báo với Sao Cao,” Da Bụi phản đối. “Bộ tộc Gió có thể phục kích trước khi chúng ta tới gần trại của họ.”

“Không. Sao Cao sẽ không làm vậy. Nếu ông ấy chiến đấu với chúng ta, ông ấy sẽ công khai khiêu chiến.”

Hai chiến binh trao đổi ánh mắt mờ đục ở sau Sao Lửa. Chân Lá có thể thấy Da Bụi vẫn còn tức giận, nhưng ông không thể làm gì hơn ngoài cái giật đuôi cáu kỉnh.

Đội tuần tra vượt qua con suối, nước vẫn còn vẫn đục từ dấu chân các chiến binh bộ tộc Gió, và tăng tốc lên con dốc tới điểm Bốn Cây. Tim của chân Lá bắt đầu đập không thoải mái khi Sao Lửa dẫn họ vào sâu trong thung lũng.

Nhớ lại chuyến thăm định mệnh với Đuôi Nai, cô tự hỏi liệu rằng họ có thể nói chuyện với Sao Cao.

Khi họ tới đường biên giới, cơn gió mang theo mùi của nhiều mèo tới. Chân Lá vươn ra xa ngoài bãi cỏ để nhìn một nhóm mèo rách rưới của bộ tộc Gió ở trên đỉnh thảo nguyên. Cô nhận ra mèo dẫn đầu là tộc trưởng bộ tộc, Sao Cao, với bộ lông màu đen trắng và cái đuôi dài. Ông đã phát hiện ra đội tuần tra bộ tộc Sấm, nên ông giảm tốc độ lại và ra hiệu bằng đuôi. Chiến binh của ông đi chậm và tản rộng ra đối diện với những mèo bộ tộc Sấm.

“Thấy chưa?” Da Bụi rít lên. “Họ đã sẵn sàng chờ chúng ta.”

Từ một hiệu lệnh vô hình, những mèo bộ tộc Gió rà tới đường biên giới và cách đội tuần tra bộ tộc Sấm vài cái đuôi. Họ thậm chí còn gầy hơn chân Lá nhớ, mấy cái xương sườn lộ rõ dưới da. Vẻ thù địch đốt cháy trong đôi mắt họ, rõ ràng là họ không muốn những vị khách bộ tộc Sấm ghé thăm lãnh thổ của mình.

“Gì đây, Sao Lửa?” Sao Cao gầm gừ. “Ngài muốn gì ở chúng tôi vào lúc này?”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 9

Lông Bao nhìn chăm chăm trong sự ngạc nhiên. Hang động này rộng nhiều so với nhìn từ bên ngoài, và kéo dài tới tận sườn núi, cho đến khi mất hút vào trong bóng tối. Anh chỉ có thể chui vào thông qua khe hẹp giữa hai rìa bức tường đối diện với thác nước. Trần hang, xa tít tắp phía trên đầu anh, mờ ảo; ở đó và ở đây, những tảng đá như những chiếc răng nanh kéo dài xuống từ trần hang.

Chỉ có một tia sáng duy nhất chiếu xuyên qua thác nước, mờ ảo và dao động, giống như họ đang ở dưới sâu của đáy hồ. Khi bày mèo đi xa hơn vào phía trong hang động, Long Bao nghe có tiếng nước chảy, và anh thấy một dòng nước nhỏ chảy trên tảng đá rêu và trôi xuống một hồ nước tối trên sàn hang động. Hai hay ba mèo – một mèo già gầy và một cặp mèo trẻ đã đủ tuổi làm lính nhỏ – cúi xuống ngay bên cạnh để uống nước. Tất cả bọn họ đều cảnh giác với mèo mới đến, như thể chúng trông nguy hiểm.

Chỉ cần bước qua hồ nước là đến chỗ đông mồi tươi, khi Long Bao quan sát, nhiều hơn hai mèo núi đến và ngủ đông mồi. Đây là lần đầu tiên anh thấy mọi thứ thật quen thuộc, và bụng anh gầm gừ vì đôi khi nhìn thấy thịt thỏ.

“Anh có nghĩ là họ sẽ cho chúng ta ăn không?” Chân Sóc thì thầm vào tai anh. “Tôi đói lắm!”

“Như cô biết đấy, họ nghĩ *chúng ta* là mồi tươi,” chân Chim rít lên từ phía bên kia của chân Sóc.

“Họ chắc sẽ không làm hại chúng ta đâu,” Vuốt Mâm Xôi lên tiếng.

Long Bao cố gắng chia sẻ sự lạc quan của mình, nhưng Vách Đá và Khe Suối đã biến mất, và trong một lát. Thay vào đó, những mèo đang uống nước rón rén tự bảo vệ mình, mèo già thì thầm điều gì đó, và tất cả bọn họ đều đang liếc nhìn anh. Hai lính nhỏ hào hứng thì thầm với nhau. Tiếng gầm của thác nước như chết lặng dưới tiếng nói của họ, mặc dù Long Bao nhận ra những con mèo núi không cố gắng để lắng nghe nhau.

Cố gắng bỏ qua tiếng thì thầm – mà hầu hết đều hướng vào anh, mặc dù anh tự hỏi với bản thân rằng hãy ngừng hoang tưởng – Long Bao nhìn thấy một chỗ trông giống chỗ ngủ ở cạnh bức tường của hang động: những hõm đất nông được lót bằng rêu và lông vũ. Một nhóm mèo đang ngủ ở gần đó với hai mèo khác ở phía xa hơn, đối diện với phía bên kia hang động. Anh tự hỏi đó có phải là một chiến binh, một lính nhỏ và một mèo già. Thấp thoáng có bóng dáng một vài đứa trẻ ở lối vào một đường hầm nhỏ, anh đoán nó dẫn đến nhà trẻ. Đột nhiên đầu óc anh tối sầm, náo động khi nghĩ về hang động theo một hướng khác: Đây là một khu trại! Các bộ lạc sinh sống với nhau như các bộ tộc trong khu rừng; Long Bao bắt đầu cảm thấy hy vọng sẽ nhận được thức ăn và nơi trú ẩn, và giúp cả Da Hung, mèo đang nằm run rẩy trên nền hang.

Khi Vách Đá xuất hiện một lần nữa từ phía xa, băng qua nền hang đến chỗ nhóm mèo rừng đang túm tụm lại với nhau. Theo sau ông là những con mèo khác, thân dài và gầy như chiến binh bộ tộc Gió. Với rất nhiều bùn trát lên bộ lông họ mà Long Bao không thể nhìn ra màu lông thực sự ở bên dưới, nhưng mắt của ông ấy có màu xanh và sâu, vài sợi lông màu trắng xung quanh mõm cho thấy ông là mèo già nhất từ trước đến nay mà họ có thể gặp.

“Xin chào,” giọng ông trầm và vang vọng khắp hang động. Ông cũng thực hiện những cử chỉ kì lạ khi duỗi dài chân trước như Vách Đá và Khe Suối từng làm. “Tên của tôi là Vết Nứt Của Hòn Đá Sắc Nhọn, nhưng cậu có thể gọi ta ngắn gọn hơn là Đá Nứt. Ta là Đấng chữa lành của Bộ lạc Nước Đổ.”

“Đấng chữa lành?” Vuốt Mâm Xôi trao đổi ánh mắt nghi hoặc với bạn bè mình. “Có nghĩa ông là mèo lang y đúng không? Mà tộc trưởng của bộ tộc ông ở đâu – ý tôi là bộ lạc?”

Đá Nứt do dự một lúc. “Ta không hiểu lắm về mèo lang y mà cậu nói, và cũng không có tộc trưởng trong bộ lạc. Ta đã giải nghĩa những dấu hiệu trên đá, lá và nước, và thấy rằng bộ lạc sẽ nhận được sự giúp đỡ của Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng.”

Long Bao hiểu được vài ý trong lời nói của Đá Nứt. “Đó là mèo lang y và tộc trưởng của ông ấy,” anh thì thầm với Vuốt Mâm Xôi. “Đó là sức mạnh đặc biệt!”

Trước khi trả lời, Vuốt Mâm Xôi gật đầu lịch sự. “Chúng tôi đến từ một khu rừng rất xa nơi này,” anh bắt đầu, lặp lại tên mình và tên của bạn bè. “Chúng tôi có một cuộc hành trình dài đầy khó khăn ở phía trước, chúng tôi cần thức ăn và nơi trú ẩn trước khi chúng tôi có thể đi tiếp.”

Nhiều mèo trong bộ lạc xích lại gần hơn khi anh nói, công khai tò mò. Long Bao nhận ra vài đứa trẻ và lính nhỏ dựa vào kích thích của chúng, và nhận ra những chiến binh dường như tách ra làm hai nhóm, một nhóm với bờ vai rộng và cơ bắp mạnh mẽ, nhóm khác với thân hình mảnh mai và sức dẻo dai trong bốn chân. Anh nhận ra trông họ lo lắng đến thế nào, như thể họ đang đấu tranh để sẵn sàng chạy trốn.

Một cô mèo màu nâu, chăm chú nhìn về phía Long Bao, thì thầm. “Đúng rồi! Đây là một – đúng là như thế!”

Long Bao bối rối. Khe Suối đã nói điều tương tự như vậy, khi họ gặp nhau lần đầu tiên ở bờ hồ. Anh mở miệng định hỏi xem ý cô là gì, nhưng Đấng chữa lành của bộ lạc đã quay sang cô mèo

trẻ. “Im lặng!” ông rít lên. Trở lại nói tiếp với những mèo bộ tộc, “Các bạn được chào đón đến hang động của chúng tôi. Ở đây có rất nhiều mồi.” Ông phất đuôi về đồng mồi tươi. “Hãy ăn nhiều vào, và nghỉ ngơi đi. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Vuốt Mâm Xôi nhìn những mèo bộ tộc khác. “Chúng ta có thể ăn,” anh lặng lẽ meo. “Tôi không nghĩ họ sẽ làm hại chúng ta ngay bây giờ.”

Khi Long Bao theo sau anh tới đồng mồi, một lần nữa anh cảm nhận có hàng chục đôi mắt đang thiêu đốt bộ lông mình. Không thể tưởng tượng được – họ đang quan sát anh nhiều hơn hẳn những mèo khác. Bộ lông của anh dựng đứng từ mũi lên tới chóp đuôi khi ngồi ăn.

Khi anh nuốt miếng thịt thỏ mà anh chọn, anh nghe một tiếng thở hỗn hển và giọng thì thầm như sốc ở phía sau, “Họ không chia sẻ!”

Ngước lên, anh thấy một mèo trẻ tuổi màu nâu tặng anh cái nhìn thù địch, trong khi một mèo già hơn cúi xuống thì thầm với anh ta. “Suýt! Đó không phải lỗi của họ nếu họ chưa được dạy bảo đúng cách.”

Long Bao không hiểu họ đang nói gì. Sau đó anh phát hiện ra hai mèo của bộ lạc đang ăn cạnh nhau; chúng cắn miếng mồi tươi của mình, sau đó trao đổi cho nhau trước khi ngồi xuống để ăn. Anh bối rối nhận ra mình và bạn bè đã thô lỗ như thế nào khi nhìn bầy mèo của bộ lạc.

“Chúng tôi không làm như vậy,” anh nói với con mèo trẻ lúc nãy. “Nhưng chúng tôi có chia sẻ.” Anh phất đuôi về phía Đuôi Phi Điều, mèo đang dỗ Da Hung ăn một con chuột. “Không ai trong chúng tôi để bạn bè của mình bị đói, và đội săn bắt luôn luôn tìm đủ thức ăn cho bộ tộc trước khi tìm thức ăn cho mình.”

Con mèo màu xám lùi lại một hai bước, trông bối rối như thể anh không muốn những vì khách nghe thấy ý kiến của mình. Cô mèo khoanh gập đầu thân thiện với anh. “Cách của anh hoàn toàn xa lạ với chúng tôi,” cô meo. “Có lẽ chúng ta nên học hỏi lẫn nhau.”

“Có lẽ,” Long Bao đồng ý.

Anh bắt đầu ăn tiếp con thỏ. Một lát sau, vài đứa trẻ đã mạnh bạo đến chỗ nhóm mèo bộ tộc, thúc giục nhau. “Cô đến từ đâu vậy?” thằng nhóc hỏi.

“Từ một nơi rất xa,” chân Sóc lấm bầm với cái miệng đầy thức ăn. Nuốt hết miếng mồi vừa cắn, cô nói rõ ràng hơn. “Phải băng qua dãy núi này, rồi qua nhiều cánh đồng, sau đó đến một khu rừng.”

Đứa con nít chớp chớp mắt. “Cánh đồng là cái gì?” Trước khi chân Sóc có thể trả lời, thằng nhóc nói thêm. “Con sẽ trở thành một bảo hộ.”

“Tuyệt đấy,” Đuôi Phi Điều meo.

“Tất nhiên, con đã là một tập sự rồi.”

“Tập sự? Tập sự là cái gì?” chân Chim hỏi

Lông Bão cố dấu sự thích thú khi đưa trẻ khinh bỉ nhìn lính nhỏ bộ tộc Gió. “Để trở thành một bảo hộ, tất nhiên. Anh biết đấy, huấn luyện và những thứ khác. Không phải những mèo mới đến không biết *gì cả* đấy chứ?”

“Có nghĩa nó là lính nhỏ,” Lông Bão giải thích, không nén được thêm vào. “Giống cậu.”

Chân Chim bạnh môi khi đưa trẻ nhìn chằm chằm vào cậu và la lên, “Anh mới chỉ là một tập sự? Anh lớn lắm rồi mà!”

“Nghe có vẻ như họ có một số tập tục giống chúng ta,” Da Hung thì thầm.

“Tôi tự hỏi họ có tin vào bộ tộc Sao không?” chân Sóc tự hỏi.

“Quá xa để đến hang Miệng Mẹ,” Lông Bão meo, “Và chưa mèo nào thấy họ ở đó.”

“Đá Nút đã đề cập đến bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng,” Đuôi Phi Điều nhớ lại. “Có lẽ đó là cách họ gọi bộ tộc Sao.” Đôi mắt màu xanh của cô mở to và giọng nói có vẻ không thoải mái khi thêm vào, “Hoặc anh có nghĩ rằng họ có một chiến binh tổ tiên khác?”

“Tôi không biết,” Vuốt Mâm Xôi trả lời. “Nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ tìm ra.”

Khi ăn xong, Lông Bão cảm thấy không hoàn toàn thoải mái như khi họ rời khỏi rừng gỗ, nơi họ nói tạm biệt với Nửa Đêm và Purdy. Anh muốn ngủ, nhưng khi nuốt miếng mồi cuối cùng và quét lưỡi quanh mõm, anh phát hiện ra Đá Nút đang đến chỗ anh cùng ba mèo khác. Một trong số họ là Vách Đá; hai cô mèo khác mà không phải là Khe Suối. Lông Bão có chút thất vọng. Cô mèo trẻ đã thể hiện lòng can đảm và thân thiện khi lần đầu gặp chúng, và anh nhìn ra xa ở phía trước để nhìn cô một lần nữa.

“Ăn ngon chứ?” Đá Nút hỏi khi ông tới gần.

“Rất ngon, cảm ơn,” Vuốt Mâm Xôi trả lời. “Ông thật tốt khi chia sẻ con mồi cho chúng tôi.”

“Tại sao không chứ?” Đá Nút kêu lên ngạc nhiên. “Con mồi không thuộc về chúng ta – nó là của những tảng đá và núi.” Ông ngồi xuống trước bầy mèo rừng, quăn đuôi gọn gàng quanh các chân. Ba con mèo khác tập trung ở xung quanh, nhưng vẫn đứng. Vuốt Mâm Xôi nhìn thấy sự hy vọng trong họ.

“Vách Đá mà anh đã biết,” Đá Nút meo, giới thiệu bạn đồng hành của ông. “Ông ấy là tộc trưởng của đội bảo hộ, những mèo bảo vệ nơi này,” ông thêm, khi những mèo bộ tộc đang bối rối. “Đây” – ông phất đuôi về phía cô mèo trẻ hơn trong hai mèo – “là Sương Mờ Ở Nơi Mặt Trời Chiếu Sáng. Cô ấy là một trong những thợ săn tốt nhất của chúng tôi.”

Sương Mờ gật đầu và chớp mắt thân thiện với mèo rừng.

“Và đây,” Đá Nút tiếp, giới thiệu cô mèo còn lại, “là Vì Sao Trên Mặt Nước. Bây giờ cô ấy là mẹ của những đứa trẻ, nhưng khi những đứa trẻ lớn lên, cô ấy sẽ trở lại làm bảo hộ.”

“Tất cả mọi mèo có một nhiệm vụ khác nhau sao? Da Hung hỏi, khi những mèo rừng khác thì thầm chào hỏi.

“Đúng vậy,” Đá Nút trả lời.

“Ông chọn những mèo chiến đấu tốt nhất để làm bảo hộ, và những mèo nhanh nhất để săn mồi sao?” Long Bao hỏi, mặc kệ sự cảnh giác.

Đá Nút giật giật ria không đồng ý. “Không. Tất cả những mèo được sinh ra trong bộ lạc của tôi là để làm nhiệm vụ. Đó là cách của chúng tôi. Hãy nói cho chúng tôi biết về các bạn,” ông tiếp tục, khi chân Sóc định hỏi gì đó. “Tại sao mấy mèo lại thực hiện chuyến đi này? Chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy mèo nào như thế này trước đây cả.”

Vuốt Mâm Xôi quay sang nháy mắt với Long Bao và thì thầm, “Anh nghĩ gì? Chúng ta có nên nói với họ không?”

“Tôi nghĩ chúng ta phải nói với họ là chúng ta được gửi đến từ bộ tộc Sao.” Long Bao thở dài khi trả lời vào tai chiến binh nâu đậm, cách làm thế nào để nghe được tiếng của mèo núi. “Nếu không họ nghĩ chúng ta ở ngoài những luật lệ. Nhưng đừng nói với họ lí do tại sao chúng ta đến nơi này đầu tiên,” anh thêm. “Chúng ta không muốn bị nhìn với vẻ suy yếu.”

Vuốt Mâm Xôi gật đầu. Hắng giọng giải thích về giấc mơ của bốn mèo được chọn từ bộ tộc Sao, và các dấu hiệu trên đường dẫn đến nơi mặt trời chìm để gặp Nửa Đêm.

“Đừng lo,” Vuốt Mâm Xôi nói khi anh ngừng kể câu chuyện của họ. “Bộ tộc Sao không gửi chúng tôi đến đây để đánh nhau. Thực tế họ chẳng nói gì với chúng tôi về việc gặp các vị.”

“Bộ tộc Sao?” Sương Mờ lặp lại, liếc nhìn Đá Nút trong hoang mang. “Bộ tộc Sao là gì?”

Long Bao nghe Da Hung kiềm chế tiếng than ngạc nhiên.

Có lẽ Đuôi Phi Điều đã đúng, nhưng mèo này không được dẫn dắt bởi bộ tộc Sao. Anh rừng mình khi nghĩ rằng bộ tộc Sao không quan sát anh và bạn bè ở nơi xa lạ này.

“Đừng lo,” Đá Nút meo, chạm vào vai Sương Mờ bằng chóp đuôi để trấn an cô.

“Không phải mèo nào cũng tin vào những điều giống chúng ta, và chúng ta phải tôn trọng những thứ mình chưa biết. Sự thiếu hiểu biết không có gì đáng sợ. Xin mời,” – ông ra hiệu với Vuốt Mâm Xôi bằng một chân – “tiếp tục.”

“Vì vậy chúng tôi đã đến nơi mặt trời chìm dưới nước và phát hiện ra Nửa Đêm là một con lửng,” Vuốt Mâm Xôi giải thích. “Cô ấy nói ý nghĩa về lời tiên tri của bộ tộc Sao, và bây giờ chúng tôi đang trên đường để trở về nhà của mình.”

“Một lời tiên tri?” Đá Nút meo. Ánh mắt ông nhìn trân trân vào Long Bão kì lạ. “Cậu cũng có những hình ảnh bí ẩn.”

“Vâng, đôi khi chúng tôi có những giấc mơ,” Da Hung giải thích. “Nhưng hầu hết là mèo lang y sẽ giải thích ý nghĩa cho chúng tôi – trong những đám mây, trong đường chim bay, trong những chiếc lá rụng...”

“Chúng tôi cũng thế,” Đá Nút meo. Ông dừng lại khi một nhóm mèo xuất hiện ở lối vào hang. Đứng dậy, ông thì thầm. “Thứ lỗi cho tôi. Đây là mèo bảo hộ, trở về từ đội tuần tra. Tôi phải nói chuyện với họ đã.” Cúi đầu, ông bỏ đi để gặp mèo dẫn đầu.

Sương Mờ và Vì Sao ở lại với bầy mèo rừng. Long Bão rừng mình lần nữa khi thấy những mèo bộ lạc có vẻ lo lắng, và nhận ra đến bây giờ anh vẫn chưa nhận thấy những hình ảnh quen thuộc mà anh thích: không có lính nhỏ chơi trận giả, không có chiến binh chia lười, hay những mèo già tụ tập để chia sẻ tin đồn và những câu chuyện. Cả Bộ lạc như đang sống trong sự sợ hãi của áp bức.

“Chị ổn chứ?” Da Hung meo với Sương Mờ, lặp lại những suy nghĩ của Long Bão. “Trông chị có vẻ lo lắng. Có chuyện gì à?”

“Mọi mèo đang bị bộ lạc khác tấn công à?” chân Sóc thêm.

“Không, không có mèo nào tấn công chúng tôi,” Vì Sao trả lời. “Không còn mèo nào khác ở trong dãy núi mà chúng tôi biết nữa. Bộ lạc khác thể làm gì khi chúng tôi được bảo vệ bằng một hang động đầy những đá nhọn?”

“Cái gì? Chân Chim meo.

Câu hỏi của cậu bị bỏ qua.

Sương Mờ nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Vì Sao và thì thầm. “Chúng ta có nên nói cho họ không?” Long Bão bắt được câu nói đó và nhận ra anh không được nghe chúng.

Tiếng rít lên từ một trong những mèo bộ lạc đang đến gần để lắng nghe câu chuyện. Nhiều mèo trong số họ nhìn Sương Mờ tức giận.

“Cô sợ điều gì vậy?” Long Bão hoang mang, bộ lông anh bắt đầu dựng lên tua tủa với sự sợ hãi không rõ ràng.

“Không có gì,” Vì Sao trả lời. “Hoặc không có gì để chúng ta nói với nhau.” Cô đứng dậy, gật đầu và bước đi, ra hiệu bằng đuôi cho Sương Mờ đi theo. Sương Mờ liếc nhìn bầy mèo rừng bằng đôi mắt sợ hãi, trước khi cô biến mất vào phía sau hang động.

Những con mèo khác cũng đi theo. Hoang Mang, Long Bão quay lại nhìn Vuốt Mâm Xôi, nhận ra nỗi lo âu trong đôi mắt màu hổ phách của chiến binh bộ tộc Sấm. “Tất cả những thứ này là gì?” anh lẩm bẩm.

Vuốt Mâm Xôi lắc đầu. “Bộ tộc Sao biết. Nhưng có gì đó rất đáng sợ đang chống lại họ. Tôi tự hỏi tại sao chúng ta không hỏi thẳng họ.”

Tôi là Gió. Mà Gió thì phải được tự do...

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 10



hân Lá nhìn những mèo bộ tộc Gió thù địch, đang khóa mắt vào lính nhỏ màu dương xỉ. Mèo trẻ đã bành môi ra đe dọa; lông chân Lá xù lên. Cô là một mèo lang y và phải có nghĩa vụ ở ngoài một cuộc chiến thông thường. Nhưng cô thấy móng vuốt mình đâm vào dải có mềm; nếu thực sự có một trận chiến, lính nhỏ sẽ sớm có cơ hội vận dụng các kĩ năng chiến binh.

“Hả?” Khi Sao Lửa không trả lời câu hỏi của ông ngay, Sao Cao tiếp tục hỏi lại. “Tại sao Ngài đến đây? Ngài nghĩ chúng tôi yếu đến mức có thể hát đi dễ dàng như Sao Gãy sao?”

Tiếng gầm gừ thách thức từng những chiến binh phía sau ông, ngay trước khi Sao Lửa có thể nghe thấy tiếng nói của chính mình.

“Sao Cao, Ngài không biết gì, nhưng tình bạn của chúng ta đã tồn tại từ khi tôi và Văn Xám tìm ra ông và đưa ông về nhà,” ông trả lời. “Ông đã quên rồi sao? Tôi đã nghĩ ông phải, hay ông sẽ không buộc tội tôi như buộc tội Sao Gãy.”

Chân Lá nghĩ cô đã nhìn thấy sự tội lỗi trong mắt mèo lớn tuổi, nhưng vẫn còn chút thách thức trong giọng nói của ông, “Vậy tại sao ông lại đến đây với nhiều chiến binh như vậy?”

“Đừng ngó ngán thế, Sao Cao,” Sao Lửa rít lên. “Tôi không có đủ chiến binh để trải đều trong bộ tộc của ông đâu. Chúng tôi chỉ muốn nói chuyện thôi. Bộ tộc Gió đã ăn cắp mồi từ lãnh thổ bộ tộc Sấm, và ông cũng như tôi đều biết rằng điều đó đi ngược lại với luật chiến binh.”

Sao Cao nhìn sửng sốt, như thể ông thực sự không biết các chiến binh của mình đã làm vậy. Trước khi ông có thể trả lời, thủ lĩnh trợ tá của ông, Vuốt Bùn đã gọi to, “Chúng mình đi! Chúng mình rằng bộ tộc Gió đã ăn cắp rất nhiều mồi!”

“Cái gì?” chân Lá thấy toàn bộ cơ thể Văn Xám đông cứng. “Chúng tôi vừa thấy ông lúc nãy! Và

chúng tôi đã tìm thấy xương con mèo mang mùi bộ tộc Gió.”

“Vậy thì,” Vuốt Bùn chế nhạo. “Nếu anh hỏi tôi, tôi nghĩ rằng nó chỉ là một cái cớ để tấn công chúng tôi thôi.”

Tức giận, Văn Xám tung mình qua biên giới, móng vuốt của ông vươn ra cào trên lưng thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió. Vuốt Bùn rít lên và hai mèo lăn vòng trên bãi cỏ ngắn.

Sao Cao nhìn xuống hai chiến binh với vẻ khinh bỉ như thể ông thấy dòi trong mùi tươi của mình. Hai chiến binh đối diện đã sẵn sàng đánh nhau, nhe răng và ánh mắt bùng bùng chí khí chiến đấu. Tim chân Lá đập nhanh hơn khi cô cố gắng nhớ lại những thể di chuyển mà mèo bảo trợ đã dạy cô.

Sao Lửa bước tới trước với tiếng rít dữ dội. “Dừng lại!”

Ngay lập tức Văn Xám buông móng vuốt khỏi Vuốt Bùn, đứng dậy, thở dốc. Vuốt Bùn cũng quờ quạng chân đứng dậy, trừng trừng nhìn ông.

“Văn Xám, tôi đã nói chúng ta đến đây không phải để đánh nhau,” Sao Lửa meo.

Mắt của thủ lĩnh trợ tá bùng bùng tức giận. “Nhưng Ngài có nghe thấy những lời dối trá mà hẳn ta nói không?”

“Có. Nhưng điều đó chẳng thay đổi gì cả. Trở về trong lãnh thổ của chúng ta. Ngay.”

Đuôi Văn Xám co giật giận dữ tuân lệnh. Chân Lá hiểu cảm giác của ông, đặc biệt khi ông vẫn còn lo lắng về những đứa con mất tích, nhưng chân Lá cũng đoán được Sao Lửa cảm thấy khó chịu như thế nào khi bạn mình và cũng là thủ lĩnh trợ tá bất tuân ngay trước mặt bộ tộc Gió. Cô nén tiếng thở dài. Là một phần của mèo lang y, cô có thể hiểu và cảm thông cho tất cả được không?

Da Xỉ Than bước đến cạnh Sao Lửa. “Ông biết là mèo lang y không bao giờ nói dối,” bà meo với Sao Cao. “Và ông cũng biết rằng, chiến binh của bộ tộc Sao sẽ không bao giờ cho phép ai xâm phạm lãnh thổ của bộ tộc khác để ăn cắp mèo của họ.”

“Và ý bộ tộc Sao là muốn bộ tộc của tôi chết đói?” Sao Cao hỏi trong cay đắng. “Hôm qua một trong những mèo già của chúng tôi đã chết, và sẽ còn nhiều mèo hơn nữa nếu chúng tôi không làm gì đó.”

“Nếu chúng tôi có thể giúp Ngài, chúng tôi sẽ giúp,” Da Xỉ Than trả lời bằng cảm tính. “Nhưng bộ tộc Sấm cũng đang cạn mèo. Toàn bộ khu rừng đang chịu thống khổ vì Hai Chân.”

“Chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau,” Sao Lửa thêm. “Tôi thề với ông bằng bộ tộc Sao rằng nếu bộ tộc Sấm tìm được câu trả lời để giải quyết vấn đề, chúng tôi sẽ chia sẻ nó với bộ tộc Gió.”

Sao Cao nhìn ông bằng ánh mắt dài buồn, sâu sắc, quay đi với nỗi cay đắng sau đó. “Câu trả lời? Sao Lửa, tôi không nghĩ thậm chí Ngài có thể đi tìm câu trả lời cho những rắc rối của chúng tôi.

Nếu chúng tôi không được phép săn trên lãnh thổ của ngài.” Trong khi nói, ông lắc đầu để Sao Lửa thấy lời đề nghị này không quá quan trọng. “Không, ông có quyền giữ con mồi cho riêng mình. Luật chiến binh đòi hỏi ông phải lo cho bộ tộc mình trước tiên. Bộ tộc Gió không mong nhận được sự giúp đỡ.”

Sao Lửa cúi đầu trước tộc trưởng bộ tộc Gió. “Sao Cao, chúng tôi thề là bộ tộc Sấm không nói dối ông. Bây giờ không phải lúc để đánh nhau, nhưng nếu con mồi vẫn bị đánh cắp, ông biết điều gì đang đợi ông rồi đấy.”

Ông quay đầu và bước đi, ra hiệu bằng đuôi cho những chiến binh đi theo ông. Khi họ rút lui, tiếng gào rú chế nhạo từ chiến binh bộ tộc Gió vang lên, như thể họ đã chiến đấu và đánh đuổi được kẻ xâm lăng ra khỏi lãnh thổ.

Lông cổ chân Lá dựng lên, nửa hy vọng bộ tộc đối thủ sẽ đuổi theo họ như những chiến binh đã đuổi theo cô và Đuôi Nai vài ngày trước. Nhưng tiếng ồn chợt tắt khi Sao Lửa dẫn họ lên con dốc dẫn tới bờ suối.

“Tại sao chúng ta không đánh nhau?” Da Bụi yêu cầu. “Chúng ta phải dạy cho họ một bài học để họ không nhanh chóng quên chuyện này đi.”

“Ta biết,” Sao Lửa thở dài. “Nhưng ta đã nói rồi, các bộ tộc không còn sức để đánh nhau.”

“Và khi đội tuần tra của chúng ta lại bắt gặp bộ tộc Gió trộm mồi lần nữa thì sao?” Da Bụi giật giật đuôi; thời điểm này ông rất nóng tính, và chân Lá biết đó là do ông lo lắng cho Mây Dương Xỉ và những đứa con của họ.

“Chúng ta sẽ bắt chúng, nếu chúng dám xâm nhập một lần nữa,” Sao Lửa hứa. “Nhưng hãy cầu nguyện rằng Sao Cao nhìn ra ý nghĩa và giữ những chiến binh của mình trong lãnh thổ của ông ấy. Tôi không nghĩ ông ấy biết những gì đã xảy ra cho đến hôm nay.”

“Có thể không. Nhưng ông ấy sẽ trở lại với những chiến binh của mình ngay bây giờ.” Da Bụi dừng lại, bộ lông màu nâu dựng lên tua tủa như thể nhìn thấy kẻ thù ở trước mặt.

“Tại sao anh không đi săn một chút?” Sao Lửa đề nghị. “Có thể anh sẽ tìm thấy mồi tươi cho Mây Dương Xỉ đấy.”

Da Bụi liếc nhìn ông, bộ lông cổ bắt đầu xẹp xuống.

“Tôi sẽ làm vậy.” Ông gầm lên miễn cưỡng, “cảm ơn.” Rồi nhanh chóng biến mất vào bụi cây dày bên cạnh dòng suối.

Sao Lửa nhìn ông đi, vẻ mặt đầy đau khổ.

Chân Lá có thể nhìn ra sự tuyệt vọng trong ông. Cô biết ông sẽ không bao giờ bỏ cuộc, trước khi quái vật phát hủy những thứ cuối cùng trong khu rừng. Nhưng có vẻ như thời gian đó đang đến rất gần, và Sao Lửa sẽ làm gì sau tất cả?

Khi cô đi theo ông băng qua con suối để trở về trại bộ tộc Sấm, cô lại cảm thấy tội lỗi khi chưa nói cho bố những gì mà cô biết về chân Sóc và Vuốt Mâm Xôi. Có lẽ bây giờ là thời điểm thích hợp để nói, giúp ông giảm bớt lo lắng và đảm bảo rằng bộ tộc Sao cũng biết về những đau khổ trong rừng và đã có kế hoạch cho tất cả. Nhưng Sao Lửa sẽ nói gì với cô, khi cô đã giữ im lặng lâu như vậy? Chân Lá co mình lại khi tưởng tượng ra vẻ tức giận của ông.

Nhìn Da Xỉ Than bị rút lại phía sau đoàn mèo, cô tự hỏi có khi nào mèo bảo trợ của mình đã có câu trả lời. Cô có thể nói với Da Xỉ Than; mèo lang y sẽ hiểu, và có lẽ sẽ giúp cô nói tin tức này với Sao Lửa.

Chân Lá đợi cho mèo bảo trợ bắt kịp mình. “Da Xỉ Than...” cô bắt đầu, dự đoán trước những suy luận và những lời khuyên không vô nghĩa của mèo lang y.

Nhưng Da Xỉ Than quay sang nhìn cô, đôi mắt xanh chứa đầy vẻ đau khổ. “Ta không nghe thấy gì từ bộ tộc Sao cả,” bà meo mà không để cho chân Lá có cơ hội nói trước. “Họ đã bỏ rơi chúng ta à? Ý của họ *không thể* là để cho Hai Chân tiêu diệt chúng ta được.”

Như để nhấn mạnh sự tuyệt vọng của bà, tiếng gầm rú của quái vật Hai Chân lại vang lên lần nữa. Mặc dù không thể nhìn ra chúng từ chỗ này, chân Lá vẫn có thể hình dung ra tấm da lấp lánh, sáng bóng và bàn chân rộng lớn màu đen dễ dàng cào xé khu rừng như móng vuốt của Da Bụi cào xé cỏ vào lúc này.

Cô liếm lông mèo bảo trợ một lần nữa. “Nếu bộ tộc Sao nói với chúng ta theo cách khác thì sao?” Cô đề nghị, cảm thấy tim mình đập nhanh. Khu rừng sẽ bị đảo lộn nếu một lính nhỏ biết về lời tiên tri mà không phải những mèo lớn tuổi.

“Cách nào? Họ không gửi cho ta dù chỉ là một giấc mơ hay một dấu hiệu.”

“Họ có thể gửi cho một mèo khác.”

“Cho con?” Da Xỉ Than mở to đôi mắt màu xanh nhìn chân Lá. “Có không?”

“Không, nhưng...”

“Không, bộ tộc Sao giữ im lặng.” Da Xỉ Than xụi lơ như thể năng lượng của bà đã biến mất và đuôi rũ xuống. “Họ muốn điều gì đó từ chúng ta, nhưng là điều gì?”

Chân Lá không thể tìm cách để bắt đầu. Có lẽ đây không phải lúc thích hợp để nói ra. Da Xỉ Than sẽ cảm thấy như thế nào nếu bà phát hiện ra bộ tộc Sao đã chọn cách nói chuyện với những chiến binh thiếu kinh nghiệm và gửi họ đến cuộc hành trình thay vì mèo lang y? Cô cảm thấy cô đơn và bối rối khi cố gắng kết nối với chân Sóc để chia sẻ suy nghĩ. Nhưng cô thấy không thoải mái kho ở đó. Tất cả những gì cô có thể thấy chỉ là bóng tối và tiếng ồn của nước chảy.

“Chân Lá! Không đi nữa à?”

Với một bước nhảy, chân Lá nhận ra Da Xỉ Than đã cách mình vài cái đuôi ở phía trước.

“Xin lỗi!”, cô gọi và chạy tới phía sau đội tuần tra, cúi đầu sợ hãi cho những con mèo đã được bộ tộc Sao chọn và cho cả khu rừng. Nhưng trên tất thấy là cho chân Sóc – dù chị ở bất cứ nơi đâu.

Tôi là Gió. Mà Gió thì phải được tự do...

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 11

 nh trăng chiếu vào hang động, biến thác nước thành một dải sóng bạc. Lông Bảo cảm giác như ngày đã kéo dài cả mùa trăng, và bây giờ mới tối, cát chảy trên nền hang khiến anh thấy thoải mái như đang nằm trong ổ lau sậy ở nhà.

Đá Nút đã quay lại và nhìn bầy mèo rừng đang ngủ trong hốc tối ở cạnh trăng trắng, cuộn tròn trên lớp rêu mỏng và lông vũ. “Cậu có thể nghỉ ngơi ở đây,” ông meo. “Ở nhiều ngày – cho đến khi cậu muốn đi. Cậu luôn được tất cả chúng tôi chào đón!”

Khi ông ta đi, Vuốt Mâm Xôi ra hiệu bằng đuôi cho bạn bè mình tập trung lại. “Chúng ta cần nói chuyện,” anh meo. “Mọi mèo nghĩ chúng ta nên ở lại đây trong bao lâu?”

Chân Chim phất đuôi từ bên này sang bên kia. “Tôi không biết làm thế nào mà anh có thể hỏi một câu như thế!” cậu phun phì phì. “Tôi nghĩ chúng ta đang làm nhiệm vụ. Tin tức của Nửa Đêm về khu rừng có nghĩa gì chứ?”

“Chân Chim đúng đấy,” Lông Bảo meo, có chút ngọt ngào khó chịu khi anh đồng ý với lính nhỏ bộ tộc Gió. “Tôi cũng nghĩ là chúng ta nên đi ngay đi.”

“Tôi cũng vậy,” Da Hung meo. “Mùa là trụi đang đến, và tuyết có ở khắp nơi.”

“Nhưng còn cái vai của chị thì sao?” Vuốt Mâm Xôi nhắc cô. Từ khi lao trên thác nước xuống, cô chỉ còn đi được bằng ba chân, và máu khô đã rỉ thành dòng thấm vào giữa móng vuốt của chị. “Chúng ta nên ở lại đây đến khi nào vết chuột cắn khá hơn. Chúng ta sẽ đi nhanh hơn sau đó.”

Lông cổ Da Hung xù lên. “Chị đánh em lần nữa đấy. Nếu em nghĩ chị đang cầm chân em,” cô cãi, “thì em chỉ cần đi ra và nói thế là được rồi.”

“Vuốt Mâm Xôi không có ý đó.” Đuôi Phi Điều liếm một bên hông Da Hung, chăm sóc để chị

không bị tổn thương. “Không chỉ là một cú đánh đầu. Trông nó có vẻ nặng hơn trước rồi đó, và nó sẽ không lành được nếu chị không chịu nghỉ ngơi.”

Chân Sóc nhìn cẩn thận. “Có vẻ như mèo của bộ lạc không nghĩ chúng ta sẽ rời khỏi đây. Tất cả bọn họ đang sợ cái gì vậy? Trông chúng ta có vẻ nguy hiểm sao?”

Những mèo khác khó chịu nhìn nhau. Lông Bão phải thừa nhận rằng nó vượt quá khả năng suy nghĩ của anh. Một phần anh muốn được ở lại an toàn trong hang động cho đến khi nào có thể, thay vì ở trên những vùng đất xa lạ toàn đá và vách núi.

“Rủi ro sẽ đến cho dù chúng ta có đi vào lúc nào đi chăng nữa,” chân Chim chỉ ra. “Được rồi, tôi đồng ý về Da Hung, nhưng hãy để Đá Nứt chữa lành vai cho cô ấy, và sau đó chúng ta sẽ đi.”

“Đúng đấy,” chân Sóc chen vào, đôi mắt màu xanh lấp lánh dưới ánh trăng. “Nhưng chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào chúng ta muốn không.”

“Ý cô là gì? Họ sẽ không dám ngăn chúng ta lại đâu!” Chân Chim la lên.

Chân Sóc khịt mũi. “Tôi cá với cậu bằng bữa ăn tối của tôi là họ sẽ *làm thế*. Nhìn đi.”

Chân Sóc giật giật tai về phía ra vào hang động. Một bảo hộ đang ngồi ở đó, không hề che dấu rằng nó đang để mắt tới những mèo mới đến.”

“Có thể họ đang bảo vệ hang động từ kẻ thù bên ngoài,” Đuôi Phi Điều meo.

“Chúng ta có thể cố gắng rời đi,” chân Chim đề nghị, chót đuôi của cậu mèo xám đen giật giật. “Sau đó chúng ta có thể xem chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Không.” Giọng Vuốt Mâm Xôi trầm tĩnh. “Sẽ là óc chuột nếu rời đi ngay bây giờ. Chúng ta đã quá mệt, và chúng ta cần phải ngủ. Ngày mai chúng ta sẽ xem xét vai của Da Hung, và tìm cách ra khỏi đây khi có thể.”

Tiếng rì rầm tán đồng vang lên. Thậm chí cả chân Chim cũng không muốn tranh cãi gì thêm, và một lúc lâu trước khi lăn vào hốc tối để ngủ, bầy mèo rừng phải túm tụm với nhau để chống lại những ánh mắt tò mò từ khắp hang động.

Khi Lông Bão vào chỗ ngủ, anh nghe có tiếng bước chân về phía mình, và quay lại anh nhìn thấy một mèo núi đang băng qua hang động về phía anh. Cảm giác ấm áp tràn trên bộ lông khi anh nhận ra dáng đi mềm mại, uyển chuyển của Khe Suối. Cô mang thêm một nắm lông vũ trong quai hàm.

Thả chúng vào chỗ ngủ mà Lông Bão đã chọn, cô quay đầu về phía anh. “Đá Nứt bảo tôi phải đảm bảo cho anh được thoải mái.”

“Ơ, cảm ơn,” Lông Bão trả lời. Có nghĩa là Đá Nứt bảo cô lo cho tất cả các mèo, hay chỉ đặc biệt lo cho anh? Không có dấu hiệu cho thấy cô sẽ mang lông vũ đến cho những mèo khác. Đúng rồi, Lông Bão vẫn còn nguyên cảm giác bị rơi xuống từ hồ nước, nhưng tất cả bọn anh là bạn bè.

Anh không phải là lãnh đạo của họ, không phải là mèo cần được đối xử đặc biệt.

“Tôi... tôi hy vọng anh hạnh phúc khi ở đây,” Khe Suối do dự nói tiếp. “Chỗ này khác so với chỗ anh ở lắm à. Anh không có hang động trong rừng để ngủ sao?”

“Không, chúng tôi ngủ trong tổ lau sậy và bụi cây. Trại của bộ tộc Sông – ý là bộ tộc của tôi - ở trên một hòn đảo.” Chút nhớ nhà nhói lên khi anh nói, và anh tự hỏi anh còn có thể được nằm cuộn tròn trong hang chiến binh, lắng nghe hơi thở của gió từ bụi lau sậy nữa không. Nếu Nửa Đêm nói đúng, và tất cả các bộ tộc phải rời khỏi khu rừng, anh sẽ không bao giờ tìm thấy một ngôi nhà khác yên bình như vậy nữa.

Mắt Khe Suối phản chiếu ánh trăng. “Anh có phải là một bảo hộ hay...” cô nói, cào cào chân bối rối. “Không, chắc chắn không, nếu anh không có hang động thì sẽ không có bảo hộ. Anh có bảo vệ trại của mình hay đi săn mồi không?”

“Các bộ tộc của chúng tôi không hoạt động giống thế này,” Long Bão nói với cô. “Tất cả chúng tôi đều phải bảo vệ, tuần tra và săn mồi.”

“Thế thì thật khó khăn,” Khe Suối meo. “Chúng tôi được sinh ra với những nhiệm vụ của riêng mình, vì vậy chúng tôi biết chính xác những gì mình phải làm. Tôi là một thợ săn,” cô thêm. “Nếu Đá Nứt cho phép, anh có thể đi săn với tôi vào ngày mai không?”

Long Bão nuốt đánh ực. Có vẻ như Khe Suối cho rằng bầy meo rừng sẽ ở đây trong một thời gian. Anh không chắc mình có thích ý tưởng xin phép Đá Nứt tất cả mọi thứ không; họ sẽ tôn trọng tộc trưởng của bộ lạc trong khi ở đây, nhưng ông ta không có quyền ra lệnh cho họ. Nhưng dù sao thì đi săn với Khe Suối có vẻ vui.

Anh muốn hỏi ngay cô rằng họ có phải là tù nhân không, nhưng trước khi anh nói, cô mèo mướp xinh đẹp đã gật đầu tạm biệt. “Anh mệt rồi; bây giờ tôi sẽ để anh lại một mình,” cô meo. “Ngủ ngon. Tôi hy vọng chúng ta có thể cùng đi săn vào sớm mai.”

Long Bão nói tạm biệt và nhìn cô sang bên kia trảng trống trước khi nằm xuống ổ lông. Những mèo xung quanh anh đang rù rừ trong giấc ngủ của họ. Mặc dù cơ bắp của anh đau nhức và đầu óc còn quay cuồng, đây sẽ là lúc anh ngủ ngon.

Tiếng bước chân ở gần hốc tối làm Long Bão thức giấc vào sáng hôm sau; anh mở mắt nhìn ánh sáng mặt trời tràn vào hang qua thác nước. Anh tự nhắc mình rằng họ đang theo ánh mắt trời mọc để trở về khu rừng, và anh chui ra khỏi hốc tối, rũ bỏ một cái lông vũ bám trên bộ lông mình.

Vuốt Mâm Xôi đã thức dậy, đứng cách anh cỡ vài cái đuôi và nhìn đội bảo hộ rời khỏi trảng trống. Cảm giác yên tĩnh nhắc cho Long Bão nhớ những đội tuần tra ở nhà. Anh bước tới chỗ Vuốt Mâm Xôi, mèo đang giật giật ria để chào anh.

“Vai của Da Hung đã bắt đầu chảy máu trong đêm qua. Tôi nghĩ vết thương đã bị rách ra lại rồi,” chiến binh bộ tộc Sấm meo. “Tôi đã bảo chị ấy ngủ một chút, nhưng điều đó có nghĩa là chúng ta phải ở lại đây một đến hai ngày nữa.”

Lông Bão liếc trở lại, nơi anh có thể nhìn thấy bộ lông khoang tuyệt đẹp của cô mèo đang cuộn tròn mình ngủ trong hốc tối. Đuôi Phi Điều đang lo lắng cúi xuống cạnh cô ấy, kiểm tra cái vai bị thương trong khi chân Chim ngồi nhìn. Chân Sóc vẫn đang ngủ.

Khi thấy em gái mình vẫn thân thiết với lính nhỏ bộ tộc Gió làm Lông Bão khó chịu. “Tốt thôi, nếu phải vậy, thì chúng ta cứ làm thế đi,” anh thì thầm. “Nhưng sớm hay muộn chúng ta cũng phải tìm hiểu xem lí do vì sao mèo của bộ lạc lại chào đón chúng ta như vậy. Chúng ta đều biết là có điều gì đó họ chưa nói ra.”

“Phải.” Vuốt Mâm Xôi bình tĩnh, đôi mắt hổ phách bắt gặp ánh mắt khẩn cấp của Lông Đá. “Nhưng chúng ta phải tìm hiểu thêm về chúng – để bắt đầu.”

“Có thể anh đúng,” Lông Bão càu nhàu.

Có sự chuyển động trong tầm mắt, và anh phát hiện ra Đá Nút xuất hiện từ một trong những đường hầm hướng về phía họ. Chân Chim và Đuôi Phi Điều cũng phát hiện ra ông ta; Chân Chim đánh thức chân Sóc dậy, và cả ba mèo tới chỗ Lông Bão và Vuốt Mâm Xôi.

Da Hung ngẩng đầu lên khi nghe tiếng Đuôi Phi Điều di chuyển. “Đến lúc đi rồi à?” cô meo; Lông Bão có thể nhận thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của cô. “Tôi cũng có thể đi.”

Đuôi Phi Điều liếc nhìn trở lại. “Không, chúng ta vẫn chưa đi đâu. Hãy cố ngủ đi.”

“Anh có hỏi Đá Nút khi nào thì để chúng ta rời khỏi đây không?” chân Chim rít lên với Vuốt Mâm Xôi. “Nếu ông ấy nghĩ là có thể giữ chúng ta để làm tù binh, tôi sẽ cào nát tai ông ta a!”

“Không, cậu sẽ không làm vậy,” Vuốt Mâm Xôi nhanh chóng meo. “Cậu cũng biết là Da Hung cần phải được nghỉ ngơi cho đến khi nào vết chuột cống cắn lành hẳn. Bên cạnh đó, điều cuối cùng mà chúng ta muốn làm là xúc phạm một mèo nào đó. Hãy để tôi nói chuyện đi.”

Chân Chim bắn ánh mắt tóe lửa về phía chiến binh màu mướp, nhưng không nói gì.

“Tôi chắc chắn chúng ta không phải là tù nhân.” Lông Bão cảm thấy tự tin hơn khi nói, cố gắng thuyết phục mình rằng anh đang tưởng tượng về mối quan tâm đặc biệt mà mèo bộ lạc dành cho mình. “Tại sao chúng ta lại là tù nhân được cơ chứ? Chúng ta đâu có làm hại gì họ.”

“Có thể chúng ta có vài thứ mà họ muốn,” chân Sóc phát biểu.

Ý kiến này rất gần với suy nghĩ của Lông Bão, nhưng anh không có câu trả lời. Cùng với đó, Đá Nút đã đến gần, và họ không còn cơ hội nói chuyện với nhau.

“Chào buổi sáng,” Đấng chữa lành meo. “Các bạn ngủ ngon chứ?”

“Rất tốt, cảm ơn,” Vuốt Mâm Xôi trả lời. “Nhưng vai của Da Hung đang bị thương rất nặng, vì vậy chúng tôi muốn ở đây thêm một hoặc hai ngày cho đến khi chị ấy khá hơn, hy vọng điều này không làm ảnh hưởng đến ông.”

“Không sao.” Đá Nứt quay đầu về phía Long Bao khi ông nói, và ánh sáng trong đôi mắt màu xanh của ông làm Long Bao sợ hãi hơn. “Tôi sẽ xem xét vai của bạn cậu, và tìm vài loại thảo dược cho cô ấy.”

“Và những mèo khác của chúng tôi muốn đi săn,” Vuốt Mâm Xôi tiếp tục. “Chúng tôi cần phải co dân chân, và tự bắt mồi cho chính mình. Ông không thể cứ đi tìm thức ăn cho sáu mèo, trong khi chúng tôi chỉ ngồi nhìn mà không làm gì.”

Tai của Đá Nứt hướng về phía trước, mắt nheo lại. Long Bao đã nghĩ rằng ông không hài lòng với đề xuất của Vuốt Mâm Xôi. Tuy nhiên, Đấng chữa lành gần như không do dự. “Tất nhiên,” ông meo. “Chúng tôi rất vui vì được giúp đỡ. Một vài thợ săn đã chuẩn bị rời đi, vì vậy các bạn có thể đi cùng họ.”

Khi ông nói, Long Bao thấy một vài mèo bộ lạc đang tập trung cạnh lối ra vào hang động; Khe Suối ở giữa trong số họ, cùng với Sương Mờ, thợ săn mà họ đã gặp vào ngày hôm trước. Đá Nứt dẫn bảy mèo rừng tới chỗ họ.

“Những bạn bè mới của chúng ta muốn đi săn,” ông thông báo. “Hãy dẫn họ đi và dạy họ cách săn mồi.”

Lệnh đã được đưa ra, ông meo quay lui vào trong. Long Bao liếc nhìn phía sau ông, cẩn thận khi nghĩ rằng những chiến binh bộ tộc mới cần phải dạy họ cách săn mồi. Sau đó anh nhận ra Khe Suối đã tới bên cạnh mình.

“Xin chào,” cô meo. “Vì có rất nhiều mèo, chúng ta sẽ chia thành hai nhóm. Anh có muốn săn với tôi không?”

“Được thôi, nếu cô muốn,” Long Bao trả lời, hơi ngạc nhiên khi cảm thấy anh đã vui như thế nào khi Khe Suối nhớ lại lời mời tối qua.

Mèo bộ lạc nhanh chóng chia thành hai nhóm. Một nhóm do Sương Mờ dẫn đầu với chân Chim và Đuôi Phi Điểu, trong khi đó Long Bao cùng nhóm với Khe Suối, Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc.

Da Hung nhìn họ đi với ánh mắt sợ hãi, nhưng khi Long Bao rời khỏi hang, anh phát hiện ra mèo mẹ Vì Sao đã đến bên cạnh cô với một miếng mồi tươi.

“Chị ấy sẽ ổn thôi,” Vuốt Mâm Xôi thì thầm. “Nếu may mắn, chị ấy sẽ ngủ cho đến khi chúng ta quay trở lại. Trông có vẻ như những mèo bộ tộc sẽ không hại chị đâu.”

Nhìn cách nói chuyện thân thiện của Vì Sao với Da Hung, Long Bao nhận ra rằng chiến binh mèo mướp đã đúng. Anh bước thận trọng theo gờ thác đá, run rẩy khi nước ngấm vào lông mình, và nhảy vào tảng đá cạnh hồ.

Khi rũ nước ra khỏi lông, anh thấy Vách Đá và một số mèo khác đang đợi họ với vệt bùn ướt ở trên lông. Họ là những mèo khỏe mạnh với bờ vai rắn chắc, không giống những mèo thợ săn. Long Bao đoán tất cả bọn họ đều là bảo hộ.

Bắt gặp ánh mắt của Vuốt Mâm Xôi, anh thì thầm, “Họ đang làm gì ở đây vậy?”

Khe Suối hạ giọng lên tiếng. “Chúng tôi có bảo hộ khi đi săn,” cô giải thích. “Chúng tôi cần họ để quan sát đại bàng, và...”

Cô chột cảm nín trước ánh mắt hoảng hốt của Long Bão, mèo đang tự hỏi những điều cô nói nghĩa là gì. Nhưng anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn trước lời giải thích của cô. Anh đã lo lắng quá mức khi nghĩ rằng mèo bảo hộ theo dõi anh và bạn bè mình trong khi đi săn, để chắc chắn rằng họ không trốn thoát. Tất nhiên, chúng sẽ không bao giờ để Da Hung ở lại, nhưng Đá Nứt sẽ không biết điều đó.

Khi Khe Suối giải thích với Vách Đá là những vị khách cũng muốn đi săn, những mèo bảo hộ đã gia nhập cả hai nhóm. Một nhóm của chân Chim và Đuôi Phi Điều đã bắt đầu leo lên những tảng đá, nơi mà Long Bão và những mèo khác đã leo xuống trước đó, khi Khe Suối dẫn nhóm của Long Bão đi xa xuống thung lũng.

Mặt đất ở đây cứng, và chỉ có vài bụi cỏ mọc lên giữa những vệt đá nứt. Cũng có một vài bụi cây trái dài ở dưới các vách đá. Mặc dù mưa đã ngừng rơi, những tảng đá vẫn lấp lánh nước dưới ánh nắng buổi sáng. Trong tầm mắt anh dường như chẳng có mồi để bắt, anh tự hỏi làm thế nào mà mèo bộ tộc có thể tìm ra đủ mồi tươi để hào phóng chia sẻ với chúng như vậy. Anh nếm không khí, và chỉ nhận ra vài dấu vết nhợt nhạt của con mồi.

Khe Suối dẫn họ xuống sâu hơn theo rìa thung lũng, dưới bóng râm của những bụi cây. Bây giờ Long Bão đã hiểu tại sao họ lại quét bùn lên lông, nó làm họ hòa chung màu với đá và thật khó để phát hiện ra họ. Ngược lại bộ lông màu cam của chân Sóc nhìn như một vệt máu khô, mặc dù màu lông xám của Long Bão và màu nâu tối của Vuốt Mâm Xôi vẫn đủ để ẩn nấp. Tất cả mèo bộ lạc di chuyển trong im lặng; Long Bão phải tập trung để đảm bảo bước chân mình không phát ra tiếng động.

Trước khi chân Sóc dừng lại, anh đã thấy tai cô đã bung lên trong sự thích thú. “Nhìn kìa – một con chuột!” cô thì thầm.

Long Bão cũng phát hiện ra, nó đang gặm nhấm một hạt cỏ cách đó vài cái đuôi. Chân Sóc chuẩn bị sẵn sàng trong tư thế sẵn mồi, nhưng ngay lập tức Khe Suối đã vung đuôi trước mặt cô, ngăn lại. Quai hàm há ra, “chờ đã.”

Long Bão chờ đợi chân Sóc biểu tình phản nộ, nhưng lính nhỏ bộ tộc Sấm rõ ràng đang muốn xem cô mèo kia sẽ bắt con mồi như thế nào. Cô liếc nhìn Khe Suối, nhưng con mèo trẻ không để ý, đôi mắt vẫn cố định trên con chuột.

Bóng tối vụt qua Long Bão. Một nhịp tim đập sau một con chim ưng sà xuống từ bầu trời và bắt lấy con chuột trong móng vuốt sắt nhọn của nó. Ngay lập tức Khe Suối tung mình lên không trung, ấn móng vào vai con chim ưng. Đôi cánh của nó đập dữ dội, và sau hai nhịp tim đập nhấc bổng khe Suối lên khỏi mặt đất. Một thờ săn thứ hai nhảy ra, giúp Khe Suối kết liễu con chim ưng. Đôi cánh của nó ngập ngừng, và rơi xuống ủ rũ, nằm ủ rũ trên mặt đá.

“Và chúng ta vẫn có một con chuột.” Vách Đá chỉ cho Long Bão thấy, quét lưới quanh quai hàm.

Mắt Long Bão mở to với sự ngưỡng mộ về kĩ năng săn mồi của Khe Suối. Cô ấy sẽ là một chiến binh xuất sắc nếu được sinh ra trong rừng! Ngay lập tức anh tưởng tượng ra cô đang ở trong bộ tộc Sông, dạy họ cách săn mồi mới, nhưng những hình ảnh đó gần như biến mất ngay lập tức. Khe Suối thuộc về nơi này với dãy núi, và sau vài ngày tới anh phải chia tay cô. Anh ngạc nhiên với sự hối tiếc kì lạ trong suy nghĩ của mình. Làm thế nào mà anh lại có cảm giác gắn bó với một mèo anh không quen biết?

Chân Sóc sợ hãi nhìn chăm chăm vào con chim ưng đã chết, tất cả sự phẫn nộ đã bị lãng quên. “Thật *tuyệt vời!*” cô meo. “Tôi cũng muốn thử.” Và nói thêm với Vuốt Mâm Xôi. “Chúng ta có thể săn mồi giống vậy lúc ở nhà, anh nghĩ sao?”

“Ở đó không có nhiều điều hâu đâu,” Vuốt Mâm Xôi chỉ ra. “Bộ tộc Gió phải cố gắng học cái này, tôi nghĩ vậy – chân Chim đã nói là cậu ta thấy nhiều đại bàng trên thảo nguyên.”

Long Bão chú ý thấy họ không cào đất để giấu con mồi cho đến khi quay lại thu gom chúng, Khe Suối đã mang cả con chuột và chim ưng vào trong khe đá. Sau đó lại dẫn đầu một lần nữa.

Bây giờ cô dẫn họ đi lên thung lũng, nơi có vài hòn đá lỏng lẻo với một chỏm đá. Long Bão đã nghĩ là mình không thể hy vọng gì về con mồi ở đó, nhưng bây giờ anh cứ chờ xem, biết đâu những mèo núi lại có những mảnh khóe mà anh và bạn bè chưa bao giờ nghe nói tới. Họ tới khoảng đất bằng phẳng với cành cây và cỏ khô, ngăn chặn các lối ra. Có mùi con mồi đã cũ bốc lên. “Đây là một cái tổ chim ưng,” Khe Suối giải thích. “Trong mùa nước thoát, thỉnh thoảng chúng ta có thể tìm thấy vài con chim ưng non.”

“Nước thoát?” chân Sóc lặp lại.

“Tôi nghĩ ý cô ấy là mùa lá non,” Vuốt Mâm Xôi thấp giọng trả lời. “Nước chảy khi băng tan, tôi đoán vậy. Lúc đó sẽ có chim non trong tổ.”

“Chúng cũng rất ngon,” Vách Đá thêm, bước đến từ phía sau. “Và nó cũng đồng nghĩa với việc chim ưng sẽ lớn lên và săn chúng tôi. Như thế này này,” ông thêm, nhảy vọt vào không khí.

Long Bão giật mình bởi tiếng thở hỗn hển. Ngay phía trên đầu anh là một con chim ưng đang sà xuống, móng vuốt mở rộng, nhưng khi Vách Đá lác sang một bên, nó chụp huyệt trong không khí. Vách Đá nhào xuống nguy hiểm gần rìa tảng đá, nhưng bản năng và kinh nghiệm đã giúp ông dễ dàng lấy lại sự thăng bằng.

Lòng tôn trọng của Long Bão với ông mèo tăng lên; lòng can đảm và tốc độ mà các bảo hộ có sẽ đánh bại tất cả các kĩ năng của những chiến binh bộ tộc.

“Cảm ơn,” ông thở hỗn hển khi anh cúi đầu ở sát mép đá và nhìn con chim ưng bay đi, cách họ chùng vài cái đuôi ở phía dưới. Vách Đá quay trở lại, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh. “Đây là điều đầu tiên cần phải học,” ông meo với tiếng rì rầm thích thú. “Đừng bao giờ quên tìm kiếm!”

Tôi là Gió. Mà Gió thì phải được tự do...

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 12

Lông Bao dùn mình trên tảng đá nhô ra và cúi xuống để nhìn thung lung ở phía dưới, cách đó vài cái đuôi. Mặt trời đã lặn được bốn lần, kể từ khi anh và bạn bè đến hang của mèo bộ lạc. Mặc dù những suy nghĩ về mọi chuyện xảy ra ở trong rừng như một đám mây đen lơ lửng ở trên đầu, họ vẫn không thể di chuyển. Vai của Da Hung đã được chữa lành một lần nữa, nhờ những thảo dược của Đá Nứt, nhưng chân của cô ấy vẫn còn quá cứng để đi lại.

Trong khi đó, Long Bao bắt đầu nghĩ anh đã quen với cách săn bắt của mèo bộ lạc. Nó phụ thuộc vào việc giữ im lặng hơn là rình rập con mồi giữa những tảng đá ở trong rừng, hay bắt cá ở dòng sông.

Tai anh vểnh lên khi bắt được tiếng vỗ cánh phành phạch, bóng tối tràn xuống chỗ anh. Một con chim đã đậu trên mặt đất ngay phía dưới. Cơ bắp căng lên, anh phóng tới. Móng vuốt cắm phập vào sâu trong lớp lông vũ, tiếng kêu điên cuồng báo động bị cắt ngang khi anh giết chết nó chỉ với một cú đánh.

Long Bao đứng dậy, con mồi ở trong hàm răng của anh, và nhìn thấy lò mờ bóng dáng của một mèo bảo hộ đầy bùn đang tiếp cận thung lũng. Mồi tươi trong miệng đã lất át mùi mèo bảo hộ, và anh thật sự không nhận ra Vách Đá cho đến khi ông ấy lên tiếng.

“Bắt giỏi lắm! Cậu sẽ là một thợ săn cừ khôi.”

Long Bao gật đầu cảm ơn, nhưng câu nói của Vách Đá khiến anh lo lắng; anh phải hiểu nghĩa của nó là “cậu sẽ là một thợ săn cừ khôi,” hay “cậu đã”? Mèo bảo hộ thỉnh thoảng vẫn nhìn anh như thể ông nghĩ rằng Long Bao sẽ ở lại với bộ lạc. Nhưng không có cơ hội cho ông nói điều đó; Khe Suối xuất hiện với mớ mồi tươi, trong khi đội tuần tra trở về hang, thu thập những con mồi đã bắt được trước đó trên đường đi.

Khi đến mặt hồ, Long Bảo nằm xuống nghỉ một chút trước khi leo lên những tảng đá để trở về phía sau thác nước. Mặt trời đã lặn, để lại trên đỉnh bầu trời màu xanh một dải màu máu. Long Bảo rùng mình, cố gắng không nghĩ về hình ảnh đổ máu đó khi trở về nhà ở khu rừng. Tuy rằng anh cảm thấy hạnh phúc khi đi săn cùng với bộ lạc, nhưng họ phải đi ngay khi có thể.

Khe Suối bước tới cạnh anh, đôi mắt trong veo lấp lánh. “Một ngày đi săn tuyệt vời,” cô rù rừ. “Anh học rất nhanh đấy, Long Bảo.”

Một tia sáng ấm áp lan tỏa từ tai tới tận chóp đuôi anh. Thậm chí còn nhiều hơn trước, anh biết anh sẽ nhớ cô nhiều đến thế nào khi rời đi. Trong những ngày cuối cùng, cô đã trở thành bạn anh; thậm chí cái chất giọng lạ của cô cũng trở nên quen thuộc đối với anh. Anh đoán cô cũng cảm thấy như vậy; ít nhất, cô luôn hỏi anh có đi săn với cô không, trong khi những mèo rừng khác rảnh rỗi. Long Bảo tự hỏi Khe Suối có nghĩ như về anh không. Cô sẽ nhớ anh khi anh đi chứ?

Anh há quai hàm và nhận ra một mùi hương mạnh mẽ. Nó không giống với bất kì mùi nào mà anh đã ngửi thấy trước đây; có một chút giống mùi mèo, nhưng gay gắt hơn và hôi thối. Anh cảm nhận lông cổ mình dựng lên với điềm báo nguy hiểm.

“Đó là cái gì?”

Mắt Khe Suối mở to sợ hãi, nhưng cô không trả lời. Những mèo khác trong đội săn đã gom đủ mồi, nhanh chóng tìm kiếm sự an toàn trong hang động. Vách Đá đến gần và đẩy Long Bảo vào trong.

Ngược nhìn lên, Long Bảo nghĩ anh phát hiện ra một bóng tối ở phía trên thác nước, nhưng anh không chắc. Sau đó anh tập trung giữ thăng bằng để đi trên mép đá ẩm ướt, căng thẳng nhìn xem có con chim ưng nào không. Không mèo nào cố gắng giải thích cho sự hoảng loạn bất thường này, và Long Bảo đã học được rằng, anh không nên có bất cứ yêu cầu nào.

Trong hang động, anh mang theo mồi tươi đi tìm bạn bè mình. Phát hiện ra họ đang ngủ ở trong hốc tối, anh tiến tới chỗ họ, né tránh một vài cặp đôi đang huấn luyện với một bảo hộ. Họ sử dụng những thế di chuyển khác lạ; Long Bảo muốn đến tham gia cùng, học hỏi và dạy cho những mèo bộ lạc vài thủ thuật của bộ tộc Sông. *Có thể để sau*, anh tự hứa.

Những mèo bộ tộc khác đang vây quanh Da Hung, mèo đang nằm trên mấy bàn chân, xoay đầu để kiểm tra vai. Đuôi Phi Điều quét lưỡi trên lông cô.

“Nó đỡ hơn nhiều rồi,” cô meo. “Không còn sưng nữa, và vết thương sạch sẽ hơn. Cảm thấy thế nào, Da Hung?”

Chiến binh bộ tộc Bóng Tối uốn cong cái vai bị thương, sau đó hạ thấp mình vào tư thế săn mồi, len lỏi cỡ vài cái đuôi trên nền hang. “Đá Nút biết rõ những thứ ông ấy làm,” cô nói. “Tôi không biết thứ thảo dược mà ông ấy dùng, nhưng nó cũng tốt như gốc cây ngu bàng vậy. Vai chỉ còn cứng một chút thôi,” cô nói thêm. Vươn mình đứng thẳng trở lại. “Sẽ ổn thôi nếu tôi kiên trì tập luyện. Tôi chỉ ước mình có thể cắm vài móng vuốt vào tên chuột cống!”

“Đó là lúc chúng ta đã rời khỏi đây,” Vuốt Mâm Xôi meo. “Em sẽ nói chuyện với Đá Nứt, và chúng ta sẽ đi vào sáng mai.”

“Tốt lắm!” Mắt chân Chim sáng lên. “Và họ sẽ không cố gắng giữ chúng ta ở lại đây.”

“Họ sẽ không làm thế đâu,” Đuôi Phi Điều ấn mõm vào hông cậu. “Tôi chắc chắn là cậu đang lo lắng vô ích. Mèo bộ lạc đã không làm gì ngoại trừ những điều tốt đẹp từ khi chúng ta đến đây.”

“Có thể họ sẽ vui mừng khi chúng ta đi,” chân Sóc vui vẻ tán đồng. “Họ cũng đang phải đối mặt với việc khan hiếm con mồi vào mùa lá rụng.”

“Nó đã đến gần,” Đuôi Phi Điều meo. “Những tảng đá đã bị phủ trắng bởi sương giá sáng nay.”

“Phải rồi,” chân Sóc vẫy đuôi. “Vì vậy họ sẽ không muốn chúng ta ngồi chình ình ở đây đâu.”

Lông Bão có thể nhìn ra sự lo lắng trong ánh mắt của Vuốt Mâm Xôi khi nhìn mèo đồng tộc của anh ấy, nhưng anh không nói gì. Thay vào đó, chân Chim lại lên tiếng khi phát hiện ra Lông Bão đang tới chỗ họ.

“Anh đây rồi!” cậu la lên, môi cong khinh miệt. “Đã quyết định đi với chúng tôi rồi à? Anh đã chán những mèo bạn mới trong bộ lạc rồi sao?”

“Đừng,” Đuôi Phi Điều thì thầm, phất đuôi vào mình cậu.

Đau nhói, Lông Bão cuống cuống đến chỗ lính nhỏ trẻ tuổi của bộ tộc Gió. “Nếu cậu ấy muốn nói, cứ để cậu ấy nói.”

“Chỉ là anh dành tất cả thời gian của mình cho họ. Có lẽ anh chỉ thích ở đây với họ vì thức ăn. Dù sao thì mọi thứ sẽ lại khó khăn khi chúng ta lên đường trở về rừng.”

“Đừng ngu ngốc thế,” Lông Bão vắn lại. Quay đầu sang chân Chim, anh thấy tất cả những mèo khác đang nhìn anh với vẻ nghiêm trọng, như thể họ đang nửa đồng ý với những gì lính nhỏ bộ tộc Gió đã nói. “Thôi nào,” Lông Bão tiếp, cảnh báo. “Tôi đã làm gì? Đi săn một vài lần, đó là tất cả. Chính anh đã nói, Vuốt Mâm Xôi, là chúng ta nên tự bắt mồi cho mình khi ở đây. Anh nghĩ tôi quan tâm đến những gì đang xảy ra với khu rừng ít hơn anh sao?”

“Không mèo nào nghĩ thế cả,” Đuôi Phi Điều dịu dàng meo.

“*Cậu ta* nghĩ thế.” Lông Bão giật tai về phía chân Chim. “Điều này không giống với giấc mơ, phải không? Chỉ vì tôi không được bộ tộc Sao chọn... cậu có nhiều giấc mơ hơn tôi à, sao không nói về nó đi?”

Anh rút móng vuốt ra, cào vào lớp đá cứng chứ không phải mặt đất mềm hay móng lau sậy. Chân Chim anh có thể hiểu; lính nhỏ luôn luôn gây khó dễ, và sẽ chiến đấu hết mình vì bộ tộc Sao. Nhưng những mèo khác cũng nghi ngờ lòng trung thành của anh – thậm chí cả em gái anh... Nó giống như khoảnh khắc tồi tệ nhất lúc Sao Cọp sáp nhập hai bộ tộc lại với nhau, và anh với Đuôi Phi Điều đã suýt chết vì mang trong mình hai dòng máu khác biệt. Ít ra thì Đuôi Phi Điều

cũng phải nhớ điều đó mà hiểu. Long Bao nén tiếng thở dài của cảm giác tội lỗi khi nhớ về sự thoải mái khi anh ở với bộ lạc, nhưng anh vẫn quyết tâm trung thành với bộ tộc Sông.

“Không, chúng tôi không có giấc mơ nào nữa cả,” Vuốt Mâm Xôi trả lời. “Ngồi xuống đi, Long Bao, và chân Chim nữa, ngừng gây gổ đi. Chúng ta đã có đủ vấn đề để nghĩ rồi.”

“Đó là thác nước,” Da Hung bất ngờ meo. “Tiếng ồn của nó, cả ngày lẫn đêm làm tôi phát điên. Bộ tộc Sao đã gửi cho chúng ta những dấu hiệu dưới ánh mặt trời, nhưng chúng ta chưa bao giờ nghe nó. Tôi sẽ rất vui khi chúng ta ra ngoài và bắt đầu đi từ chỗ này.”

Chân Chim gầm gừ khi nói. “Chúng ta phải trở về rừng, và bảo vệ nó như những chiến binh thực sự. Long Bao có thể đi hoặc không.”

“Im đi, đồ óc chuột,” chân Sóc phản đối. “Long Bao cũng trung thành y như anh thôi.”

Long Bao chớp mắt biết ơn cô. “Tất nhiên tôi sẽ đi cùng mọi mèo,” anh meo.

“Trước tiên là chúng ta phải ăn, và ngủ thật ngon đêm nay đã,” Vuốt Mâm Xôi gầm gừ. “Đây có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta trong một thời gian dài sắp tới.”

Long Bao nhìn lên và co rúm, bất ngờ khi thấy một vài mèo bộ lạc đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng, và nhìn chúng với vẻ mặt nghiêm trọng.

Vách Đá bước tới. “Tại sao các bạn lại ra đi?” ông meo. “Mọi mèo không nên vượt qua dãy núi vào mùa nước đóng băng. Ở lại với chúng tôi đến khi mặt trời quay trở lại đi.”

“Chúng tôi không thể làm thế!” chân Sóc giải thích. “Rắc rối đang đến với ngôi nhà của chúng tôi – chúng tôi đã nói với ông khi đến đây rồi đấy.”

“Chúng tôi rất biết ơn về lời đề nghị này,” Vuốt Mâm Xôi meo có vẻ ngoại giao hơn, phất đuôi qua miệng chân Sóc để giữ cô im lặng. “Nhưng chúng tôi phải đi.”

Những mèo bộ lạc liếc nhìn nhau, lông cổ dựng lên nổi giận. Đột nhiên nhìn chúng như đe dọa. Một vài mèo bảo hộ mạnh mẽ di chuyển tới chắn ngang giữa họ và lối ra vào. Hai hay ba mèo mẹ bắt đầu lo lắng lừa lũ con chui vào đường hầm dẫn vào nhà trẻ. Ý nghĩa thật rõ ràng; Long Bao biết họ phải gắng hết sức mới ra khỏi đây được, bây giờ họ phải lao vào một cuộc chiến.

Phát hiện ra Khe Suối ở nhóm mèo phía sau, anh đẩy mèo bảo hộ qua một bên và tới trước mặt cô. “Chuyện gì đây?” anh hỏi. “Tại sao lại đối xử với chúng tôi như tù nhân?”

Khe Suối không nhìn vào mắt anh. “Xin vui lòng...” cô thì thầm. “Anh không thấy hạnh phúc à, ở lại đây đâu phải là điều gì tồi tệ?”

“Rất tồi tệ. Chúng tôi phải thực hiện sứ mệnh của mình, chúng tôi không có bất kì sự lựa chọn nào khác.” Long Bao xoay vòng lại để hỏi Vách Đá, nhưng mèo bảo hộ tránh ánh mắt anh, và anh biết tình bạn đã được dẹp sang một bên cho lòng trung thành với bộ lạc, cho những lí do mà anh không thể đoán ra. Anh tin rằng những mèo bộ lạc cũng thích anh như anh thích họ, và

nổi đau về sự phản bội cào xé anh như móng vuốt của một con đại bàng.

“Cục phân cáo này!” chân Chim lăm bắm, cố gắng buộc tội mèo bảo hộ theo cách của cậu ấy.

Vách Đá giơ một chân lên, và một mèo bảo hộ khác đẩy chân Chim lùi trở lại với một tiếng rít giận dữ. Lông cổ và đuôi của lính nhỏ bộ tộc Gió xù lên cho thấy anh đã sẵn sàng để tấn công cả hai mèo cùng một lúc.

“Đợi đã,” Đuôi Phi Điều kêu lên, chen vào giữa chân Chim và các bảo hộ. “Hãy tìm hiểu xem tất cả những điều này có ý nghĩa gì.”

“Có nghĩa là rắc rối,” chân Chim gầm gừ. “Không có mèo nào có thể ngăn tôi ra khỏi đây.”

Anh lách qua vai Đuôi Phi Điều và nhảy lên lưng Vách Đá, lảng vòng cùng với mèo bảo hộ trên nền hang. Chân sau của Vách Đá đập vào bụng cậu, nhưng trước khi trận chiến đi xa hơn, Vuốt Mâm Xôi đã cắm răng vào gáy và lôi cậu ta ra.

Lính nhỏ quay lại đối mặt với anh, đôi mắt rực cháy. “Buông tôi ra!” cậu gầm gừ.

“Sau đó thì dừng ngay cái trò óc chuột này lại đi!” Vuốt Mâm Xôi rít lên, như đang giận dữ. “Bọn bảo hộ có thể biến cậu thành thịt quạ. Chúng ta phải tìm hiểu xem họ muốn gì.”

Lông Bão ghét phải thừa nhận thất bại, nhưng nếu họ chiến đấu vào đêm nay – ngay cả khi có thể - họ sẽ đối mặt với một đêm lạnh giá xa lạ trên dãy núi. Nhìn những mèo bảo hộ với cơ bắp rắn chắc, hầu như không thay đổi hơi thở khi đánh nhau với chân Chim, Lông Bão biết họ không thể hi vọng tồn tại sau trận chiến mà không có vết thương, điều đó sẽ làm cho hành trình khó khăn hơn bao giờ hết. *Tại sao Nửa Đêm không thấy trước điều này?* Anh tự hỏi trong tuyệt vọng. Hoặc cô ấy có thấy, nhưng dấu nó với chúng?

Anh thấy Đá Nứt xuất hiện từ đường hầm của ông ấy. *Có lẽ bây giờ chúng ta sẽ có câu trả lời*, anh nghĩ. Những mèo bảo hộ lùi lại để tộc trưởng của họ tới gần hơn chỗ mèo rừng; Vuốt Mâm Xôi bước tới đối mặt với ông. “Tôi nghĩ chúng ta đã có chút hiểu lầm,” anh bắt đầu. Lông Bão có thể nhìn ra sự nỗ lực của anh để giữ bình tĩnh. “Chúng tôi phải đi vào ngày mai, và bộ lạc của ông dường như không muốn chúng tôi đi. Chúng tôi đã rất vui vì được ông giúp đỡ về thức ăn và nơi trú ẩn, nhưng...”

Anh dừng lại; Đá Nứt không nghe. Đôi mắt lấp lánh của ông đánh nhìn vào những hòn đá xung quanh nhóm mèo. Cất giọng, ông meo, “Tôi đã nhận được một dấu hiệu từ Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng. Đây là thời gian cho một Lời nói.”

“Một lời nói? Đó là cái gì?” chân Sóc meo.

“Có thể nó giống như một cuộc Tụ Họp,” Lông Bão thì thầm.

“Nhưng không có những bộ lạc khác để gặp nhau.”

“Có thể họ sẽ làm điều gì đó với Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng.” Thay vì lo lắng rằng họ sẽ không

được phép ra khỏi hang động, Long Bão lại không thể dấu nổi cảm giác tò mò muốn khám phá thêm những đức tin kì lạ của bộ lạc này.

Những mèo bảo hộ tới gần nhóm mèo bộ tộc và bắt đầu lùa chúng chui vào đường hầm, nơi Đá Nứt xuất hiện lúc này.

“Lùi lại!” Da Hung rút lên với một trong số chúng. “Người định đưa chúng ta đi đâu?”

Long Bão cũng tự hỏi như vậy. Cho đến khi anh thấy đường hầm thứ hai mà anh nghĩ là nó sẽ dẫn đến hang đức tin của Đá Nứt.

“Đây là Hang Động của Những Hòn Đá Nhọn,” Đá Nứt trả lời. “Có lẽ, nhiều điều sẽ được làm sáng tỏ ngay đây.”

“Và nếu chúng tôi không muốn đi thì sao?” Không đợi câu trả lời, chân Chim tung mình tới mèo bảo hộ gần nhất, to gấp đôi kích thước của cậu. Mèo bảo hộ đập vào cậu bằng một cú đánh mạnh làm cậu mèo choáng váng lảo nhào xuống nền hang. Đuôi Phi Điều phun phì phì vào tên bảo hộ, chân giơ lên với móng vuốt xòe rộng.

Long Bão cảm giác như lông cổ anh rụng rời, nhưng trước khi cuộc chiến có thể bắt đầu, Vuốt Mâm Xôi đã rút lên, “Không!” Nếu chúng ta cần một lời giải thích, chúng ta phải lắng nghe. Sau đó chúng ta sẽ quyết định nên làm gì tiếp theo. Cậu có nghe không, chân Chim?”

Lính nhỏ, loạng choạng đứng dậy với bộ lông bị rách và đuôi phất cao, nhìn trừng trừng vào anh nhưng không nói gì.

“Đi thôi,” một trong số bảo hộ gầm gừ.

Long Bão bị vấp, suýt mất thăng bằng khi bảo hộ gần nhất thúc anh hướng về phía trước. Phải mất tất cả sự kiểm soát để di chuyển trong lạng lã. Sau đó anh nhận ra Khe Suối ở ngay bên cạnh mình. Có gì đó như an toàn trong mắt cô khi cô meo. “Đừng lo. Mọi thứ sẽ được làm sáng tỏ ngay thôi.”

“Tôi không lo.” Giọng Long Bão lạnh tanh. Anh đã nghĩ họ là bạn, nhưng cô đã phản bội anh. “Cô không thể giữ chúng tôi ở đây mãi được.”

Anh gần như hài lòng khi cô nhăn mặt. “Xin anh...” cô thì thầm. “Anh không hiểu. Đó là vì lợi ích của bộ lạc.”

Long Bão cong môi quay đi. Anh bước tới cạnh Da Hung, với hai bảo hộ ngay phía sau cô.

Trong bóng tối, anh nghe giọng Đá Nứt vang lên như một bài thánh ca. “Khi Bộ lạc Săn Bắt Bắt Diệt gọi, chúng tôi đến để lắng nghe.”

Nhiều hơn những hỏi phát ra từ phía sau anh, không chỉ có mèo bảo hộ, các mèo bộ lạc khác cũng chui vào đường hầm. “Trong đá và trong hồ, trong không khí và trong ánh sáng trên mặt nước, thông qua tiếng con mèo kêu và tiếng khóc của trẻ con, thông qua móng vuốt và nhíp đập

của máu, chúng tôi đã nghe các ngài.”

Tiếng nói vang vọng trong bóng tối. Long Bảo thấy ánh trắng chiếu xuống từ nơi nào đó trước mặt, và tai Da Hung vạch lên một đường xám. Anh bước vào một hang động khác, trong chốc lát nổi sợ hãi và thất vọng biến mất; anh đứng với quai hàm há rộng kinh ngạc.

Hang động này nhỏ hơn nhiều so với hang động lúc nãy. Một vệt nứt dài kéo dài trên trần hang để cho ánh trắng chiếu xuống vũng nước đục màu dưới nền. Long Bảo đang đứng giữa một rừng đá nhọn, nhiều hơn hẳn trong hang động chính; vài cái trong số chúng mọc ra từ bên dưới trong khi những cái khác nhô ra từ trần hang phía trên đầu anh. Một vài cái nép vào nhau như thể để chống đỡ trần hang, con suối nhỏ gợn sóng màu vàng nhạt chảy xuống hồ nước trên tầng đá cứng.

Sớm nay trời đã mưa, và để lại những vũng nước đọng quanh chân Long Bảo. Tiếng gầm rú của thác nước, rất lớn ở bên ngoài hang động đã bị nhấn chìm khi ở đây, đủ nhỏ để anh có thể nghe thấy tiếng nước rơi từ trần hang. Tất cả mèo bộ tộc im lặng, kinh ngạc như nhau, khi Long Bảo cảm nhận được tia sáng trong ánh mắt họ. Nơi này nhắc anh nhớ về hang Miệng Mẹ, cũng là một hang động được chiếu sáng dưới ánh trắng, cũng có sự hiện diện của một điều gì đó lớn hơn bản thân mình. Nhưng đây không phải là nhà của bộ tộc Sao, đây là chỗ của bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng, và họ thậm chí cũng quan tâm tới những mèo đến từ nơi rất xa lãnh thổ của họ sao? Một cơn rừng mình xuyên qua trong tâm trí nhắc anh gửi một lời cầu nguyện tới bộ tộc Sao. *Hãy bảo vệ và hướng dẫn chúng con, ngay cả ở đây.*

Những mèo bảo hộ đẩy mèo bộ tộc vào sâu trong hang động hơn, trong khi Đá Nứt đợi chúng cho đến khi ông đứng giữa rừng đá. Rồi quay lại đối mặt với bầy mèo. “Chúng ta đang đứng trong Hang Động của Những Hòn Đá Nhọn,” ông meo; giọng ông cảm và cảm xúc. his voice was high and expressionless. “Trăng lên ở đây, trong đá và trong nước như muôn đời vẫn thế. Đây là thời gian cho một Lời Nói. Chúng ta kêu gọi Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng bày tỏ ý muốn của họ.”

“Cho chúng tôi thấy ý muốn của Ngài,” những mèo bộ tộc khác hồi đáp thành một đoạn điệp khúc. Hầu hết bọn họ đều bị đẩy sây vàng hang động sau bầy mèo bộ tộc; không khí nóng nực bởi nhiệt độ cơ thể trở nên ẩm ướt và hơi thở mờ ảo.

Di chuyển như một cái bóng, Đá Nứt quay lại, nhìn chăm chú vào vũng nước. Mắt ông sáng lấp lánh dưới ánh trắng, và bùn trên bộ lông ông trông nham nhở hơn bao giờ hết, giống y hệt một hòn đá. Khe Suối đã nói với Long Bảo rằng tộc trưởng của cô đã được cho chín mạng từ Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng, y hệt như tộc trưởng các bộ tộc được cho chín mạng từ bộ tộc Sao, nhưng anh thấy thật khó tin cho đến lúc này. Ánh sáng tập trung lại từ dòng nước chảy và từ những hòn đá xung quanh, Đá Nứt trông quyền năng hơn tất cả mèo rừng cộng lại.

Cuối cùng tộc trưởng của bộ lạc cũng dựng lại bên cạnh một vũng nước lớn nhất, và thì thầm, “Chúng tôi chào đón Ngài, Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng, và chúng tôi cảm ơn sự thương xót của các ngài đã cứu với chúng tôi khỏi Răng Sắc Nhọn (là tên của một con sư tử núi khổng lồ - theo mình search trên warriors.wikia.com).”

“Chúng tôi cảm ơn,” bầy mèo bộ lạc thì thầm đáp lại. Long Bảo căng thẳng. Trao đổi ánh mắt với bạn bè, anh thấy sự căng thẳng của mình phản chiếu trong ánh mắt họ. Đá Nứt có nghĩa là

gì? Răng Sắc Nhọn là gì, và tại sao Bộ lạc cần được cứu?

“Tại sao...” chân Sóc bắt đầu, chỉ chịu im lặng khi một bảo hộ gần đó rít lên.

Đá Nút tiếp tục. “Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng, chúng tôi cảm ơn vì đã gửi xuống đây một mèo như đã hứa.”

“Chúng tôi cảm ơn,” bày mèo bộ lạc lặp lại một lần nữa, tiếng nói của họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngẩng đầu lên, Đá Nút ra lệnh. “Để anh ta bước tới đây.”

Trước khi Long Bao có thể phản đối, hai trong số bảo hộ đã đẩy anh tới trước. Bị bất ngờ, anh trượt vào một vũng nước, đập vỡ ánh trăng thành hàng ngàn mảnh vụn. Hơi thở hỗn hển vì sốc vang lên từ bộ lạc, và anh nghe tiếng một mèo gầm gừ. “Một điềm xấm!”

Cố gắng giữ bình tĩnh, anh lắc chân để rũ nước và bước tới trước cho đến khi đứng cạnh Đá Nút ở giữa rừng đá nhọn.

“Ông đang làm gì vậy?” anh yêu cầu.

Đá Nút nâng chân lên trong im lặng. Mắt ông lấp lánh trong ánh trăng với chiến thắng bộc lộ rõ khi ông thì thầm, “Đừng đặt câu hỏi. Đây là số phận của cậu.”

Liếc nhìn xung quanh, Long Bao thấy tất cả mèo bộ lạc đang nhìn anh chăm chăm với sự mong đợi trong đôi mắt và chút niềm vui, như thể anh là cảnh tượng tuyệt vời nhất mà họ từng thấy. “Đó là số phận của anh,” họ lặp lại.

Anh đã đứng ngay từ đầu. Bộ lạc đối xử đặc biệt với anh, và bây giờ thì anh đã tìm ra lí do tại sao. “Đã đến lúc,” Đá Nút xướng lên long trọng.

“Mèo ngài hứa đã đến, và cuối cùng chúng ta cũng đã có thể được cứu thoát khỏi Răng Sắc Nhọn.”

“Tôi không hiểu!” Long Bao bật ra. “Tôi chưa bao giờ nghe về Răng Sắc Nhọn.”

Như thể lời nói của anh phá vỡ câu thần chú, bạn bè tiến tới trước và đứng bên cạnh anh, chỉ bị đẩy ra một lần nữa bởi mèo bảo hộ. Chân Sóc phun nước bọt, và cả chân Chim cùng Da Hung uốn cong móng vuốt trên tảng đá lạnh, nhưng Vuốt Mâm Xôi tập trung họ với một lời cảnh báo. Những bảo hộ thật sự cũng không muốn đánh nhau; họ vẫn giữ im móng vuốt trong vỏ bọc; chỉ cố gắng giữ chặt nhóm mèo rừng.

“Răng Sắc Nhọn là một con mèo khổng lồ,” Đá Nút bắt đầu, dấu nổi sợ hãi trong giọng nói. “Hắn ta sống trên dãy núi, và bắt bộ lạc làm mồi. Đã nhiều mùa nay, hắn bắt từng mèo một.”

“Ông ta trông giống một con sư tử,” Vách Đá thêm, và hỏi, “Anh có biết về sư tử không?”

“Chúng tôi có truyền thuyết về bộ lạc Sư Tử,” Long Bao trả lời, vẫn tự hỏi Răng Sắc Nhọn có thể

làm gì anh. “Sự tử được biết đến với sức mạnh và sự khôn ngoan của họ, và họ có một cái bờm vàng trông như ánh mặt trời ấm áp.”

“Răng Sắc Nhọn không có bờm,” Đá Nứt meo. “Có lẽ ông ta đã mất nó vì quá ác. Hẳn là kẻ thù của bộ lạc chúng tôi.” Giọng ông ảm đạm, đôi mắt lạnh lẽo với những hồi ức. “Chúng tôi sợ rằng hẳn sẽ không chịu nghỉ ngơi cho đến khi giết hết mèo của bộ lạc.”

“Nhưng sau đó Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã gửi cho chúng tôi một mèo hứa.” Long Bao quay đầu nhìn xung quanh khi nghe thấy giọng Khe Suối. Cô tới gần anh, và nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đầy sự ngưỡng mộ. “Long Bao, anh chính là mèo đã được chọn. Anh sẽ cứu tất cả chúng tôi. Tôi biết anh sẽ làm được.”

“Tôi có thể làm gì chứ?” Sự tức giận đốt cháy Long Bao, thay thế cho sự hoang mang của mình. “Cô đang mong chờ tôi làm gì?”

“Trong mùa trăng tròn lần trước, Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã gửi cho chúng tôi một lời tiên tri,” Đá Nứt giải thích. “Họ nói rằng một mèo bạc sẽ cứu thoát chúng tôi khỏi Răng Sắc Nhọn. Chúng tôi biết ngay khi nhìn thấy anh ở hồ nước, rằng anh chính là mèo họ hứa mang đến cho chúng tôi.”

“Nhưng tôi *không thể*,” Long Bao phản đối. “Tôi đến từ một khu rừng rất xa nơi này, và tôi chưa bao giờ thấy Răng Sắc Nhọn.”

“Đó là sự thật.” Vuốt Mâm Xôi bước tới cạnh Long Bao. “Chúng tôi xin lỗi vì Răng Sắc Nhọn đang đe dọa mọi mèo, nhưng bộ tộc của chúng tôi ở nhà cũng đang gặp nguy hiểm.”

“Thậm chí còn tệ hơn thế này,” Đuôi Phi Điểu thêm vào lo lắng. “Chúng tôi phải đi.”

Đá Nứt búng tai. Không một lời nói, bảo hộ bao quanh những con mèo rừng và bắt đầu đẩy họ ra khỏi lối vào hang động – tất cả trừ Long Bao, mèo được bao quanh bởi một đội tuần tra thiêng liêng riêng biệt. Đuôi Phi Điểu cố gắng trong tuyệt vọng lao tới chỗ anh trai mình, nhưng bảo hộ gần nhất đã đá cô lăn vòng trên nền hang.

“Bỏ chân ra khỏi cô ấy, đồ phân cáo!” chân Chim phun phì phì, tung mình vào mèo bảo hộ và cào vào tai mèo bộ lạc. Hai mèo lăn vòng trên nền với các móng vuốt tung ra loạn xạ cho đến khi Vuốt Mâm Xôi kéo chân Chim đi.

“Không phải bây giờ,” anh ra lệnh cho cậu lính nhỏ đang tức giận. “Sẽ không có mèo nào có thể giúp cậu không bị xé ra thành từng mảnh đâu.”

“Chúng ta phải chiến đấu!” chân Chim gầm gừ. “Tôi thà chiến đấu rồi chết còn hơn là mắc kẹt ở đây.”

“Chỉ cần nói một từ thôi,” Da Hung rít lên với em trai. “Chị sẽ xé xác chúng ra làm mồi cho đại bàng.”

“Bộ tộc Sao, cứu con!” Đuôi Phi Điểu khóc khi quay trở lại đường hầm. “Hãy nhìn đi, các ngài

không thể bỏ rơi chúng con!”

“Đừng sợ,” Đá Nút meo trấn an. “Đây là ý muốn của Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng.”

Lông Bão cảm thấy mình như đang rơi xuống hố nước sâu đen ngòm khi bạn bè bị tách ra khỏi anh, đẩy trở ra hang động chính. Khi anh cố gắng đi theo, Vách Đá và mèo bảo hộ khác đã di chuyển để ngăn chặn lối đi của anh.

“Trong đó,” Vách Đá meo, phát đuôi về phía cuối Hang Động của Những Hòn Đá Nhọn. “Cậu sẽ thấy một chỗ ngủ đã được chuẩn bị sẵn.” Khi Lông Bão đối mắt với ông bằng đôi mắt bùng bùng cháy, Vách Đá lúng lúng thêm. “Không đến nỗi tệ vậy đâu. Cậu sẽ giết Răng Sắc Nhọn cho chúng tôi – như Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã nói – và sau đó có thể rời đi nếu cậu vẫn muốn thế.”

“Giết Răng Sắc Nhọn!” Lông Bão la lên, nhớ lại cái mùi nồng nặc và bóng tối mà anh nhìn thấy trên thác nước. Đó là Răng Sắc Nhọn, đang rình mò lối ra vào hang động; không có thắc mắc nào cho Khe Suối và những mèo còn lại trong đội tuần tra khi họ quá sợ hãi. “Tôi có thể làm thế nào, nếu như tất cả các người đều đã thất bại? Đúng là óc chuột. Tất cả các người là đồ điên.”

“Không.” Lại là Đá Nút, đến đứng cạnh vai Lông Bão. “Cậu phải có niềm tin vào Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng. Dấu hiệu đã rõ ràng, và cậu đã đến như những gì họ hứa.”

“Niềm tin của tôi là bộ tộc Sao,” Lông Bão vặn lại, cố gắng che dấu nỗi sợ hãi bên trong. Linh hồn của những chiến binh tổ tiên thật sự đã bỏ rơi anh?

“Đi ngủ đi,” Đá Nút meo. “Chúng tôi sẽ mang mùi tươi đến cho cậu. Chúng tôi đã chờ đợi cậu từ rất lâu, và đừng sợ hãi khi chúng tôi chăm sóc cậu như mèo ốm.”

Không, nhưng ông sẽ giữ tôi như tù binh, Lông Bão nghĩ trong tuyệt vọng. Anh quay trở lại hang động để tìm chỗ ngủ như Vách Đá nói, và tìm thấy nó đã được lót một lớp cỏ khô và lông vũ. Cách đó vài cái đuôi cũng có một cái ổ khác, xếp ngang hàng với chỗ ngủ của anh, mà anh đoán đó là nơi Đá Nút ngủ.

Lông Bão liếm láp nước ở vũng nước gần nhất và nằm xuống, gác đầu lên đôi chân trước, cố gắng tìm cách thoát ra ngoài. Nhưng thật khó nghĩ, với nỗi đau về sự phản bội vẫn còn đây. Anh thật sự không thể tin được những mèo bộ lạc thích anh, mà không cần hỏi câu nào về huyết thống với bộ tộc Sông hay lòng trung thành. Chỉ vì họ muốn anh thực hiện lời tiên tri của họ.

Một lát sau Khe Suối xuất hiện, với một con thỏ trong quai hàm, thả xuống trước mặt anh. “Tôi xin lỗi,” cô thì thầm. “Ở với bộ lạc thật sự tệ như vậy sao? Tôi... tôi muốn trở thành bạn của anh, Lông Bão, nếu anh cho phép.” Cô do dự, sau đó thêm, “Bây giờ tôi sẽ ở với anh, nếu anh thích. Chúng ta chải lông cho nhau, và ở cạnh nhau trong lúc khó khăn này. Chúng tôi gọi đó là sự thoải mái gần.”

Ý cô ấy là chia lười, Lòng Bão nhận ra. Không bao lâu trước, ông còn mong được chia lười với Khe Suối. Nhưng bây giờ ý tưởng đó xúc phạm anh. Cô ta thật sự nghĩ anh muốn ở gần cô ấy, trong khi cô đã phản bội và lừa dối anh?

“Lòng Bão...” Ánh mắt Khe Suối phản chiếu lòng tư bi, nhưng nó lại như ngọn lửa thiêu đốt trái tim anh. Anh quay đầu đi mà không nói bất cứ điều gì.

Anh nghe thấy tiếng thở hổn hển mờ nhạt của Khe Suối, và sau đó tiếng bước chân cô biến mất vào đường hầm. Khi cô đi, anh quay lại với con thỏ cùng cơn đói. Anh đã đói từ cuối ngày đi săn nhưng bây giờ những suy nghĩ khiến anh mệt mỏi. Tuy nhiên, anh vẫn phải cố ăn một chút, vì anh biết cho dù chuyện gì xảy ra ở phía trước, anh cũng cần phải có đủ sức mạnh.

Anh cuộn tròn trong ổ và nhìn chăm chăm vào đường hầm, nơi bạn bè anh đã biến mất. Vách Đá và những bảo hộ khác làm nhiệm vụ ở lối ra vào. Đá Nút xuất hiện từ hang động chính, giữa các bảo hộ. Giữa họ và Lòng Bão cách nhau một vũng nước, phản chiếu ánh trăng lạnh. Nó nhắc cho Lòng Bão nhớ về dòng sông, nhưng anh đã bỏ lỡ nó trong tiếng thì thầm và trong ánh sáng của dòng nước chảy.

Khi anh nhắm mắt và cố ngủ, anh đã nhận ra nỗi buồn tự tận đáy lòng rằng anh không bao giờ có thể trở về từ chuyến hành trình nữa. Anh không phải là mèo được bộ tộc Sao chọn, chưa bao giờ anh có một giấc mơ. Nhưng ngay bây giờ anh có thể làm bất cứ điều gì để cuộc đời mình trở thành một giấc mơ. Giá mà anh có thể ngủ một giấc, sáng mai thức dậy nhận ra mình đã trở về trong lãnh thổ bộ tộc Sông.

Tôi là Gió. Mà Gió thì phải được tự do...

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 13



hân Lá di chuyển khó khăn dưới ánh trăng và lắng nghe hơi thở mềm mại của gió trong tán cây sồi ở điểm Bốn Cây. Cô và Da Xỉ Than đang trên đường đến gặp những mèo lang y khác tại hang Miệng Mẹ, và sẵn sàng với vàng trăng khuyết ở trên bầu trời.

“Họ đến trễ,” Da Xỉ Than meo. “Chúng ta đang lãng phí ánh trăng.”

Mây Còi, mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối ngồi thoải mái trong hốc cổ. “Họ sẽ tới sớm thôi.”

Đuôi của Da Xỉ Than giật giật. “Chúng ta cần thời gian ở Tảng đá Mặt trăng, đặc biệt là đêm nay. Chúng ta cần phải tìm hiểu xem nên làm thế nào với Hai Chân.”

Chân Lá cố gắng kiềm chế sự thiếu kiên nhẫn với những mèo lang y của bộ tộc Sông, đáng lẽ họ phải có mặt ở đây lâu rồi. Có lẽ chia lười với bộ tộc Sao không quá quan trọng với họ, khi lãnh thổ của họ không bị xâm chiếm bởi quái vật Hai Chân. Bây giờ mọi thứ vẫn yên tĩnh, quái vật của Hai Chân ngủ vào ban đêm, nhưng chân Lá biết chúng vẫn còn ở đó, ngồi xõm dưới những tán cây chưa bị chúng phá hủy. Khu rừng im ắng một cách kì lạ, không có dù chỉ một tiếng động nhỏ của con mồi như những đêm khác..

Bụng cô nôn nao với những suy nghĩ về con mồi. Da Xỉ Than đã cho lính nhỏ thảo dược đi đường để dập tắt cảm giác thèm ăn trước khi đi, nhưng họ đã không thể đỡ đói hơn khi lâu lắm rồi chưa được ăn đầy đủ. Mèo của cả bộ tộc đang bị thiếu con mồi làm họ yếu đi, không còn chạy nhanh và bắt mồi tốt như trước nữa. Mùa lá trụi đã đến rất gần, từng cơn gió cuốn đám lá cây rơi xuống theo hình xoắn ốc, chân Lá không thể nhìn ra sự giúp đỡ của bộ tộc Sao dành cho họ.

Bối rối, bụng cô lại sôi lên lần nữa, đủ to để những mèo khác nghe thấy. Mây Còi nhìn cô với ánh mắt cảm thông.

“Sao Đen đã cho những chiến binh bắt chuột cống và ăn thịt quạ từ bãi tha ma,” ông nói với Da Xỉ Than. Mắt tối sầm lại. “Chúng tôi chưa bị ốm, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Tôi hy vọng ông còn nhớ những thảo dược và loại quả mà tôi đưa ông vào đợt bệnh lần trước,” Da Xỉ Than meo.

“Tôi đã gom nhặt chúng. Tôi biết tôi sẽ cần chúng sớm thôi.”

“Và hãy nói bộ tộc của anh đừng đụng vào thịt quạ nữa,” Da Xỉ Than khuyên. “Chuột cống còn sống thì được, nhưng đừng ăn con chết rồi.”

Mây Còi thở dài. “Tôi đã cố gắng, nhưng tôi có thể làm gì khi Sao Đen đã ra lệnh? Hầu hết mèo của chúng tôi đã quá đói để có thể quan tâm xem họ đang ăn cái gì.”

Ngay sau đó, chân Lá nhìn thấy Long Bùn, mèo lang y của bộ tộc Sông, và lính nhỏ của ông, Cánh Bướm Đêm, đang leo lên dốc từ dòng sông. Cô lao tới trước, vui mừng khi gặp lại bạn mình, mặc dù cô không thể không ghen tị khi trông thấy cô bạn mình được ăn no, bộ lông dài màu vàng óng mượt và sức khỏe tốt.

“Đến rồi!” Da Xỉ Than gầm gừ khi hai mèo tới nơi. “Tôi đã bắt đầu nghĩ rằng cá đã nhảy ra khỏi sông và nuốt mất ông.”

“Chúng tôi đã đến rồi mà.” Long Bùn gần như không dừng lại để chào hỏi, mà quay đầu, hướng thẳng vào biên giới bộ tộc Gió.

Da Xỉ Than và Mây Còi theo sau, trong khi chân Lá và Cánh Bướm Đêm đi sau cùng, song song cạnh nhau.

“Em gặp rắc rối vì buổi học bắt cá,” chân lá thì thầm. “Em biết em không nên ăn con mồi của chị.”

“Tộc trưởng của em không đúng,” Cánh Bướm Đêm meo phẫn nộ. “Chúng ta là mèo lang y!”

“Nhưng chúng ta vẫn không nên làm thế,” chân Lá trả lời. “Mèo lang y cũng phải tuân thủ luật chiến binh như những mèo khác.”

Cánh Bướm Đêm chỉ khịt mũi. “Chị nghĩ chị đang học rất tốt,” cô meo sau một hồi. “Vuốt Bùn đã dạy chỉ sử dụng một số loại thảo mộc cho bệnh ho đờm xanh và ho đờm đen, và cách tốt nhất để lấy gai ra khỏi đệm chân. Ông ấy nói chưa bao giờ thấy mèo nào làm điều đó gọn gàng đến thế.”

“Tuyệt vời!” chân Lá rừ rừ. Chân lá không nghĩ bạn mình sẽ tự hào vì cô biết Cánh Bướm Đêm cảm thấy bất an như thế nào. Bởi vì cô ấy là con gái của kẻ mọi rợ, nhiều mèo đồng tộc đã nghĩ là cô ấy sẽ không bao giờ được phép trở thành một mèo lang y. Cánh Bướm Đêm đã tuyệt vọng khi tìm cách chứng minh họ sai.

Khi họ xuất hiện ở biên giới bộ tộc Gió, chân Lá cảm thấy bút rút căng thẳng. Cách đây không

lâu họ đã đối đầu với bộ tộc Gió, và cô biến những chiến binh của họ vẫn còn thù địch. Họ dường như quyết tâm sẽ cơn đói như một bí mật, mặc dù điều đó khủng khiếp đó đã được phản chiếu qua thân hình gầy gò và đôi mắt buồn trong từng mèo. Họ có tuyệt vọng đến mức tấn công cả mèo lang y trên lãnh thổ của họ? Cô không nói gì; Sao Lửa sẽ tức giận nếu cô ngồi lê đôi mách với Cánh Bướm Đêm về cuộc gặp gỡ.

Không mèo lang y nào dừng lại khi họ băng qua biên giới. Họ vội vã, tốc độ dựa vào từng bước đi khắp khiêng của Da Xỉ Than. Leo lên con dốc nhẹ nhàng, chân Lá nhìn thấy cảnh phá hoại tồi tệ nhất của Hai Chân ở phía dưới. Bây giờ từng vết sẹo trên lãnh thổ bộ tộc Gió dài và sâu hơn cả khi cô và Đuôi Nai nhìn thấy lần trước. Hai quái vật Hai Chân vẫn ngồi đó, ánh trăng lấp lánh trên da họ. Cả một ngọn đồi đã bị quái vật nuốt chửng để san phẳng. Họ sẽ nuốt toàn bộ cánh đồng hoang?

Run rẩy, chân Lá theo sau mèo bảo trợ của mình. Không xa trại bộ tộc Gió, Mặt Vỏ Cây, mèo lang y của bộ tộc Gió, xuất hiện từ sau một bụi cây kim tước. Mặc dù chân Lá đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nhìn một con mèo đói khát, nhưng cô vẫn sốc khi thấy ông mèo gầy nhom – chỉ còn mỗi bộ xương được bao bọc bởi bộ lông rách rưới.

Da Xỉ Than bước tới và chạm mũi an ủi ông ta. “Bộ tộc Sao sẽ đi cùng ông, Mặt Vỏ Cây,” bà meo.

“Và cùng với cả bộ tộc tôi,” Mặt Vỏ Cây thở dài tuyệt vọng. “Thỉnh thoảng tôi nghĩ rằng bộ tộc Sao muốn từng mèo một trong chúng tôi đến với họ, cho đến khi không còn mèo giữ luật lệ chiến binh nào còn sống.”

“Có lẽ họ sẽ cho chúng ta điều mình cần làm khi chia sẻ giấc mơ ở tảng đá Mặt Trăng,” Da Xỉ Than cố gắng động viên ông.

“Càng lúc càng tồi tệ hơn cho bộ tộc Gió.” Đôi mắt màu hung của Cánh Bướm Đêm mở to khi cô thì thầm vào tai chân Lá. “Họ đã ăn cắp cá từ dòng sông một lần nữa, em biết đấy. Sương Điều Hâu đã bắt gặp họ hai lần, và đuổi họ đi.”

“Họ phải tìm con mồi ở đâu đó chứ.” Chân Lá biết việc những chiến binh bộ tộc Gió làm là sai, nhưng cô không trách họ. Không thể khi dòng sông đầy cá, đủ để nuôi tất cả các bộ tộc. Đột nhiên, cô nhận ra Sao Lửa nói đúng – Hai Chân đã phá hủy khu rừng, nhưng việc đó cũng đồng nghĩa với phá hủy ranh giới vô hình giữa các bộ tộc. Có thể bầy mèo chỉ tồn tại được khi dựa vào nhau.

Cánh Bướm Đêm dừng lại để nếm không khí. “Chờ một chút, tôi có thể ngửi thấy mùi thỏ - ít nhất, tôi nghĩ nó là thỏ; nó có chút mùi hài hước đó. Đúng rồi, nhìn kia, ở đằng kia!”

Cô ra hiệu với cái đuôi phất vào trong một bụi cây thạch nam, nơi một dòng suối nhỏ chảy trên nền đá. Nằm bên cạnh đó là một cơ thể nhỏ, lông dày màu nâu.

“Nó chết rồi,” chân Lá chỉ ra.

Cánh Bướm Đêm nhún vai. “Vậy thì nó là thịt quạ. Tôi đã nghĩ là bộ tộc Gió không còn đủ sức để bận tâm đến điều đó chứ. Nay, Mặt Vỏ Cây!” cô gọi. “Nhìn xem tôi tìm thấy gì này.” Cô lao

xuống con dốc để đến chỗ xác thỏ.

“Dừng lại!” Mặt Vỏ Cây ra lệnh. “Đừng chạm vào nó!”

Cánh Bướm Đêm lướt qua nó, và nhìn lên con dốc. “Có vấn đề gì à?”

Mặt Vỏ Cây bước xuống chỗ cô, theo sau là chân Lá và những mèo lang y khác. Thận trọng, ông tiếp cận con thỏ và ngửi nó. Chân Lá cũng ngửi nó, và nhận ra nó chính là mùi chết chóc khắc nghiệt khi cô và Đuôi Nai đến thăm lãnh thổ bộ tộc Gió. Dạ dày khuấy động và cô cố gắng nuốt vào để ngăn mình không nôn. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra với con thỏ này, thì nó cũng không thể trở thành thức ăn.

“Y như tôi nghĩ,” Mặt Vỏ Cây thì thầm, đôi mắt u tối. “Lại là mùi này...” Đối mặt với những mèo khác, ông lặng lẽ giải thích. “Hai Chân đã làm điều tồi tệ nhất với lũ thỏ trên lãnh thổ của chúng tôi. Tất cả bọn chúng đều đã chết. Và nếu mèo ăn nó, chúng tôi cũng sẽ chết. Chúng tôi đã mất một nửa mèo già và gần hết số lính nhỏ.”

Bầy mèo im lặng trong kinh hoàng. Lòng từ bi tràn qua tâm trí chân Lá. Sao Cao đã không nói gì trong buổi đàm phán với Sao Lửa; lòng tự trọng của tộc trưởng bộ tộc Gió không cho phép những bộ tộc khác nghĩ rằng bầy mèo của ông không thể bắt được mồi trên lãnh thổ của mình, mặc dù họ đang chết dần, từng con một.

“Ông không thể giúp gì cho họ sao?” Lòng Bùn hỏi.

“Ông nghĩ tôi không cố gắng để làm gì đó sao?” Mặt Vỏ Cây tuyệt vọng. “Tôi đã cho họ ăn cỏ thi khi họ bị ốm, giống như chúng ta làm với bệnh đau bụng. Hai mèo khỏe mạnh nhất đã khỏi, nhưng số còn lại đã hết chết cả rồi.” Móng vuốt của ông cào nát bãi cỏ trước mặt; đôi mắt bùng bùng cháy với nỗi thất vọng. “Còn có thể hy vọng vào điều gì nữa khi con mồi cũng có thể giết chết chúng tôi?”

Da Xỉ Than khập khiễng bước tới và ấn mõm vào hông ông. “Đi thôi,” bà thì thầm. “Chúng ta sẽ hỏi bộ tộc Sao để được hướng dẫn về việc này cũng như những việc khác.”

“Chúng ta có nên chôn thỏ không?” chân Lá đề nghị khi bầy mèo quay trở lại con dốc. “Phòng trường hợp mèo nào đó tìm ra nó?”

Mặt Vỏ Cây lắc đầu. “Không cần đâu. Bây giờ không có mèo bộ tộc Gió nào dám đụng vào nó cả.” Mũi ông bành ra trong tiếng gầm gừ chầm biểm. “Chúng tôi biết là không thể tin bất kỳ mồi tươi nào mà không bị giết dưới móng vuốt của chúng tôi.” Ông cúi đầu, rũ đuôi xuống, băng qua cánh đồng hoang để hướng về Dãy Núi.

Chân Lá chớp mắt trong ánh sáng màu bạc từ tảng đá Mặt Trăng, để nó làm dịu cô cho đến khi cô cảm thấy như một con cá chìm vào hồ nước sâu. Đây là hang động, thấp hơn nhiều so với Dãy Núi; để dễ dàng tin rằng bộ tộc Sao cai trị tất cả, và những khó khăn ở thế giới bên ngoài không thành vấn đề. Nhưng mèo lang y đến tảng đá Mặt trăng chỉ để học hỏi sự khôn ngoan

của bộ tộc Sao và trở về giúp ích cho bộ tộc của họ. Trong những ngày đen tối, họ cần sự khôn ngoan hơn bao giờ hết.

Những mèo lang y khác đã nằm xung quanh tảng đá. Cánh Bướm Đêm ở bên cạnh cô; mắt mèo bộ tộc Sông mở to với những thắc mắc khi cô nhìn chăm chăm vào ánh sáng lung linh trên mặt đá. Cố gắng tập trung suy nghĩ; chân Lá đặt ra những câu hỏi nghi ngờ về Cánh Bướm Đêm và anh trai hung hãn của cô, Sương Diều Hâu. Cánh Bướm Đêm cũng có quyền ở đây; bộ tộc Sao đã chấp thuận cho cô ấy với một cánh bướm trên lối ra vào hang của Long Bùn trước khi cô được chấp thuận làm mèo lang y lính nhỏ. Nhanh chóng kêu gọi sự hướng dẫn từ bộ tộc Sao; chân Lá nhắm mắt lại và ấn mũi vào tảng đá. Cái lạnh tê tái tràn vào cơ thể cô, mặt đá cứng ở phía dưới thân mình biến mất, và cô cảm thấy mình như đang lơ lửng trong bóng tối.

Chân Sóc! Chân Sóc, chị có thể nghe thấy em nói không? Cô gọi trong âm thầm. Cô đang tìm kiếm sự đảm bảo rằng chị gái mình còn sống và vẫn an toàn, hơn thế nữa là: Nếu những mèo được chọn đã tìm ra câu trả lời cho những khó khăn đang đến với khu rừng, hãy để chân Sóc cho cô hy vọng, để cô chia sẻ nó với những mèo khác.

Nhưng tối nay, có điều gì đó đã ngăn chặn suy nghĩ của cô. Sự im lặng bị phá vỡ bởi tiếng thác nước, to như sấm, và sau đó màn đêm tách ra cho cô thấy một thác nước, không ngừng đổ xuống mặt hồ phía dưới. Trước khi chân Lá có thể hiểu được những gì mình đang thấy, một đám mây sà xuống từ phía trên. Nó gầm thét khủng khiếp và cô thấy những chiếc răng nanh sắc nhọn. Cô cảm nhận được sự hiện diện của tổ tiên chiến binh và sự an ủi của bộ tộc Sao. Nhưng cô chỉ thấy những con mèo cơ bắp, rình mò, với bộ lông đầy bùn và máu. Mắt họ nháng lên sự tuyệt vọng, như thể họ đang nhìn chăm chăm vào điều gì khủng khiếp ẩn núp ở phía sau chân Lá. Chân Lá hét lên với họ, nhưng họ không trả lời, và thậm chí cô còn không biết họ có nhận ra mình hay không.

Một cơn gió rít lên ở xung quanh cô, cuốn trôi đi tất cả, và chân Lá thức giấc với sự sợ hãi. Cô chớp mắt bối rối, nhìn xung quanh hang động đang tối om, trừ ánh sáng mờ nhạt của dải Thiên Hà. Trong ánh sáng lơ mơ, cô có thể nhận ra một mèo đang dùn mình ở bên cạnh, một bộ lông màu khoang xinh đẹp với ngực và bàn chân màu trắng. Bộ lông của cô ấy tỏa ra mùi thảo mộc ngọt ngào.

Trong một nhịp tim đập, chân Lá đã nhằm cô ấy với Đuôi Nai, cho đến khi cô nhớ ra bạn mình đang ở trong trại bộ tộc Sấm. Cánh Bướm Đêm và những mèo lang y khác đang ở đâu? Chân Lá nhận ra ngoài mình và cô mèo khoang xinh đẹp, cả hang động trống không.

Cô mèo khoang mở mắt, quay sang nhìn chân Lá. “Xin chào,” cô meo nhẹ nhàng. “Đừng lo lắng cho chị gái hay cho bộ tộc của con. Khó khăn thực sự đã đến, nhưng các bộ tộc đủ mạnh và đủ can đảm để vượt qua nó.”

Chân Lá như đóng băng. Cô đã thức dậy trong một giấc mơ khác. Đôi mắt cô mở to khi có thể nhận ra mèo màu khoang đó là ai. Cô đã nghe nhiều câu chuyện về mèo lang y kết thân với bố khi ông ấy đến bộ tộc Sấm lần đầu tiên, và hướng dẫn ông trong mỗi giấc mơ trên con đường ông trở thành một tộc trưởng.

“Cô... cô có phải là Lá Đốm?” cô meo.

Cô mèo cúi đầu. “Là cô đây. Cô đã thấy Sao Lửa kể cho con nghe về cô.”

“Vâng.” Chân Lá tò mò nhìn. “Bố đã nói với con là cô giúp ông nhiều như thế nào.”

“Cô yêu ông ấy như tất cả những mèo khác,” Lá Đốm rừ rừ. “Thậm chí nhiều hơn những gì cô có thể, vì cô là một mèo lang y. Nếu bộ tộc Sao không chọn cô trên con đường của họ, mọi chuyện có lẽ đã khác.” Đôi mắt cô nheo lại đầy cảm xúc. “Cô không thể có con, chân Lá à, nhưng cô không thể không hạnh phúc khi con gái Sao Lửa cũng đi theo con đường này. Cô biết tổ chất của bộ tộc Sao vĩ đại đang ẩn dấu trong con.”

Chân Lá nuốt đánh ực. “Con có thể hỏi cô vài điều được không?” cô ngập ngừng.

“Tất nhiên.”

“Cô có thể nhìn thấy chân Sóc không? Chị ấy vẫn ổn chứ?”

Ngập ngừng trong chốc lát. “Cô không thể nhìn thấy chị ấy.” Cuối cùng Lá Đốm trả lời, “nhưng cô biết con bé ở đâu. Nó vẫn an toàn, và đang trên đường quay trở về nhà với con.”

“Tại sao cô không thể nhìn thấy chị ấy, nhưng lại biết chị ấy ở đâu?” chân Lá thách thức.

Ánh mắt của Lá Đốm tỏa sáng dịu dàng với sự cảm thông. “Bây giờ chân Sóc đang ở dưới bàn chân của những chiến binh tổ tiên khác.”

“Ý cô là gì?” chân Lá nhớ lại những con mèo đáng sợ đánh những vết máu khi cô cố gắng kết nối với chân Sóc. Trong giấc mơ đó, đôi mắt cô mở to và chân mọc cánh để bay lên. “Chiến binh tổ tiên khác là ai? Không thể có nhiều hơn một bộ tộc Sao!”

Lá Đốm cười nhẹ nhàng. “Thế giới rộng lớn, mèo trẻ tuổi ạ. Có những mèo khác được hướng dẫn bởi những tâm linh khác. Luôn luôn có nhiều thứ phải học hỏi.”

Chân Lá xoay đầu. Cô lấp bắp, “Con nghĩ là...”

“Bộ tộc Sao không thể kiểm soát được gió hay mưa đâu?” Lá Đốm nhắc nhở nhẹ nhàng. “Bọn cô không thể điều khiển được mặt trời mọc hay mặt trăng sáng mạnh hay yếu. Đừng sợ hãi, cô bé,” cô tiếp. “Từ bây giờ, bất cứ nơi nào con đến, cô sẽ đi cùng con...”

Giọng của cô nhỏ dần; bộ lông nhợt nhạt và dáng vẻ tan chảy trong bóng tối. Một nhịp tim đập sau, chân Lá có thể thấy ánh sáng màu trắng lấp lánh trước mặt cô như một ngôi sao. Sau đó cô chớp mắt thức dậy, từ giấc mơ về lại hang động, nơi Cánh Bướm Đêm và những mèo lang y khác đang ở xung quanh.

Có thật không? Cô tự hỏi, quá choáng váng để có thể thốt nên lời. Chân Sóc và những mèo còn lại đang ở dưới chân một bộ tộc khác? Thật sự quyền năng của họ còn lớn hơn cả bộ tộc Sao – và điều đó có nghĩa là bộ tộc Sao không thể cứu được khu rừng? Khi loạng choạng đứng dậy, cô vẫn còn có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của Lá Đốm phảng phất đâu đây.

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 14

Đuôi Phi Điểu nhìn trân trân bất lực vào đường hầm khi bảo hộ đẩy cô ra bên ngoài. Cô cảm thấy có những móng vuốt vô hình đang cào xé trái tim với mỗi bước chân đưa cô ra khỏi anh trai mình.

Đá Nút nói Long Bao là mèo hứa, sẽ cứu cả bộ lạc thoát khỏi Răng Sắc Nhọn nghĩa là sao? Đúng, anh trai cô là một chiến binh mạnh mẽ mà giàu kinh nghiệm, nhiều kĩ năng chiến đấu hơn tất cả các mèo khác trong chuyến hành trình này. Nhưng nếu Răng Sắc Nhọn to lớn và nguy hiểm như mèo bộ lạc nói, thì một chiến binh dũng cảm có thể làm được gì?

“Vui lòng,” cô meo với một bảo hộ to lớn màu bùn với cái tên Hòn Đá Nhỏ Dưới Bầu Trời Mùa Đông, “*anh không thể* giữ Long Bao ở đây. Anh ấy thuộc về chúng tôi.” Có chút đồng cảm trong mắt mèo bộ lạc, nhưng anh ta vẫn lắc đầu. “Không. Anh ấy là mèo được gửi xuống đây bởi Bộ lạc Săn bắt Vĩnh Hằng. Họ đã nói là một mèo bạc sẽ đến.”

“Nhưng...”

“Đừng cố gắng tranh luận với chúng,” chân Chim gầm gừ vào tai Đuôi Phi Điểu. “Không có gì để nói cả. Nếu chúng ta phải đánh nhau để cứu Long Bao, thì đó là những gì chúng ta sẽ làm.”

Đuôi Phi Điểu xù lông tua tủa nhìn mèo bộ tộc Gió Feathertail với vẻ quyết liệt trong đôi mắt. “Chúng ta không thể,” cô meo buồn bã. “Họ quá đông.”

“Tôi không thấy có lí do gì để bộ lạc phải lo lắng về Răng Sắc Nhọn cả.” Giọng chân Chim khinh bỉ. “Chúng ta còn chẳng thấy rìa của hắc ta từ khi chúng ta đến, vậy vấn đề khủng khiếp ở đây là gì?”

“Hãy cảm ơn vì cậu chưa thấy hắc,” Hòn Đá Nhỏ meo.

Chân Chim nhe răng, nhưng lần này cậu không đánh nhau với mèo bảo hộ, mà quay đi chạm mũi vào mõm Đuôi Phi Điểu. Cậu đã chiến đấu cùng toàn bộ bộ tộc Sao vì cô, Đuôi Phi Điểu biết điều đó, nhưng cậu phải thấy rằng đây không phải là thời điểm thích hợp để đánh nhau.

Bảo hộ lừa mèo bộ tộc băng qua trắng trổng cho đến khi họ tới hốc ngủ của mình.

“Chuyện gì vậy?” Vuốt Mâm Xôi meo ngạc nhiên. “Anh vớt chúng tôi ra ngoài sao?”

“Vào đêm nay à?” Bảo hộ màu bùn meo phẫn nộ. “Chúng tôi không tàn nhẫn như thế. Ở ngoài đó bây giờ quá lạnh và nguy hiểm. Anh có thể ăn và nghỉ ngơi ở đây, rồi rời đi vào sáng mai.”

“Vớ lông Bão?” Da Hung thách thức.

Hòn Đá Nhỏ lắc đầu. “Không. Tôi xin lỗi.”

Bảo hộ bỏ đi, trừ Hòn Đá Nhỏ và một mèo khác còn đứng cách đó vài cái đuôi. Một cặp mèo tập sự chạy lon ton tới chỗ họ với mùi tươi trong quai hàm.

“Không phải rất tuyệt sao?” con đầu tiên trong hai đứa meo hào hứng, thả con mồi mình đang mang xuống đất. “Không Răng Sắc Nhọn!”

“Im đi, não bộ này,” đứa còn lại gầm gừ, cho cậu ta một cú đánh bên hông. “Cậu cũng biết Vách Đá đã nói là chúng ta không được nói chuyện với họ.”

Chúng nhanh chóng rút lui, liếc nhìn xung quanh để chắc chắn rằng không có mèo nào phát hiện ra chúng đã làm trái lệnh.

“Tôi không ăn!” chân Chim nhổ nước bọt, liếc nhìn con mồi tươi nhỏ. “Tôi không muốn bắt cứ thứ gì từ bộ lạc.”

“Bộ tộc Sao vĩ đại!” Da Hung thở dài ồn ào. “Làm thế nào để giúp cậu được chứ, hả cục lông khùng? Bây giờ cậu cần gấp đôi sức mạnh – để cứu khu rừng và cứu Lông Bão.”

Chân Chim rì rầm điều gì đó không nghe được, nhưng không phản đối khi kéo một con chim ưng ra khỏi đồng mồi.

“Ổn chứ?” chân Sóc meo khi họ chia phần đồng mồi tươi và cúi xuống ăn cùng nhau. “Chúng ta không nên lên đây, đúng không? Chúng ta phải làm gì đây?”

“Chúng ta không thể làm gì được cả,” Vuốt Mâm Xôi chỉ ra. “Chúng ta không đủ sức để chiến đấu với bảo hộ.”

“Anh bỏ mặc anh ấy lại đây sao?” Mắt chân Sóc nháng lên vẻ hoài nghi.

Vuốt Mâm Xôi im lặng; Đuôi Phi Điểu có thể nhìn thấy dự đau đớn trong mắt anh. Cô bắt đầu rùng mình. Từ khi họ rời khu rừng, cô đã tôn trọng kỹ năng chiến binh của anh mèo trẻ như

một mèo lãnh đạo của họ; nếu anh ấy còn không biết phải làm gì, thì có hy vọng nào cho Long Bao?

“Chúng ta không bao giờ nên băng qua dãy núi,” Da Hung gầm gừ. “Nó còn tồi tệ hơn gấp trăm lần so với đi qua khu vực Hai Chân. Nửa đêm đã đề cập đến mèo bộ tộc. Vì vậy, cô ta phải biết về Răng Sắc Nhọn. Tại sao cô ta vẫn để chúng ta đi con đường này?”

“Chỉ là một chiêu lừa đảo,” chân Chim rít lên. “Tôi đã biết là chúng ta không bao giờ được tin vào một con lừa.”

“Nhưng tại sao cô ấy lại lừa chúng ta?” Vuốt Mâm Xôi phản đối. “Bộ tộc Sao đã gửi cô ấy xuống, cảnh báo cho chúng ta biết về việc Hai Chân phá hủy khu rừng. Nếu chúng ta không tin cô ấy, chúng ta có thể làm gì hơn.”

Đuôi Phi Điều muốn đồng ý với anh, nhưng cô chợt nhớ ra Purdy đã muốn nói gì đó với họ, khi họ quyết định đi theo hướng nào ở rừng cây gỗ. “Purdy đã cố gắng nói chúng ta đừng đi qua ngọn núi,” cô meo thành tiếng. “Và Nửa Đêm đã không cho ông ấy nói ra. Cô nói đúng. Bọn họ biết việc này.”

Cô nhìn xung quanh và thấy sự báo động trên khuôn mặt bạn bè.

“Nửa Đêm nói chúng ta sẽ cần lòng can đảm,” Vuốt Mâm Xôi nhắc lại sau chút tĩnh lặng nặng nề. “Cô ấy nói con đường này đã đặt ra cho chúng ta. Vì vậy cô ấy biết về cả bộ lạc và Răng Sắc Nhọn, đó có phải là cách để chúng ta vượt qua chuyện này. Điều này làm tôi nghĩ là chúng ta vẫn đi theo một con đường đúng.”

“Như *anh* nói,” chân Chim chế nhạo. “Tôi không nghĩ là có vấn đề gì nếu một mèo từ bộ tộc Sông bị một chiến binh bộ tộc Sấm bỏ lại.”

“Vậy với bộ tộc Gió thì có vấn đề gì?” chân Sóc nhảy lên bảo vệ đồng tộc của cô. “Tôi đã nghĩ là anh sẽ rất vui nếu không có ai để mắt đến Đuôi Phi Điều nữa chứ.”

Chân Chim đứng dậy, rít lên thách thức. Đôi mắt xanh lá của chân Sóc sáng rực. Kinh hoàng, Đuôi Phi Điều buộc phải đứng dậy và hích chân Chim sang một bên.

“Dừng lại đi!” cô khóc. “Hai mèo không thấy mình đang làm cho mọi thứ tồi tệ hơn sao?”

“Đuôi Phi Điều nói đúng đấy,” Da Hung meo. “Chúng ta đến từ bộ tộc nào không phải là vấn đề. Có tới bốn mèo trong số chúng ta có hai nửa dòng máu – có ai đã nghĩ là bộ tộc Sao chọn chúng ta vì điều đó? Nếu chúng ta cứ cãi nhau, chúng ta sẽ mất tất cả.”

Ánh mắt chân Sóc nháng vào chân Chim một lúc lâu trước khi lùi lại và bắt đầu xé con một con thỏ. Chân Chim nhìn vào mắt Đuôi Phi Điều rồi cúi đầu lẩm bầm, “Xin lỗi.”

“Vì vậy chúng ta có thể giải quyết việc này mà không cần chỉ trích nhau không?” Da Hung meo cay đắng. Khi không mèo nào trả lời, cô tiếp, “Đừng quên bộ tộc Sao không chọn Long Bao cho cuộc hành trình ở nơi đầu tiên. Anh ấy chỉ ở đây vì không muốn Đuôi Phi Điều đi làm nhiệm vụ

một mình. Cô dừng lại; đôi mắt u buồn khi nói thêm, “Nếu.... nếu bộ lạc nói đúng và anh ấy là mèo hứa để cứu họ khỏi Răng Sắc Nhọn thì sao?”

“Thì đó là đồ óc chuột!” chân Chim la lên.

Đuôi Phi Điều không chắc lắm. Da Hung cũng đã thể hiện sự bối rối như cô cảm thấy lúc nghe Đá Nứt nói về lời tiên tri lần đầu tiên. Chắc chắn, lông của Long Bảo không được cô gọi là bạc – nó tối hơn, giống lông Vằn Xám – nhưng anh ấy đã bước vào thế giới của mèo bộ lạc như những gì chiến binh tổ tiên của họ đã hứa.

“Điều đó có nghĩa là...” giọng cô lạc đi và cô phải nói lại. “Điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ bỏ anh ấy lại đây?”

“Không,” Vuốt Mâm Xôi meo dứt khoát. “Đây không phải là tổ tiên chiến binh của chúng ta. Bộ tộc Sao không thể ở cùng với bộ lạc này. Nhưng chúng ta không đủ sức đánh nhau để cứu anh ấy, vì vậy chúng ta sẽ làm theo cách khác. Vào sáng mai, khi họ nói chúng ta rời đi, chúng ta sẽ đi mà không gặp chút rắc rối nào. Sau đó, chúng ta sẽ lên quay trở lại và cứu Long Bảo.”

Bầy mèo im lặng trong chốc lát, liếc nhìn nhau như thể họ đang cân nhắc ý tưởng. Đuôi Phi Điều bắt đầu cảm nhận được chút hy vọng yếu ớt đầu tiên. Sau đó cô để ý thấy bảo hộ đang quan sát chúng; liệu họ có nghe? Cô búng tai, và những mèo bộ tộc theo ánh mắt cô, túm tụm lại sát nhau hơn.

Chân Chim nói nhỏ. “Nói thì dễ.” Cậu meo nghi ngờ, nhưng không giấu cợt nữa. “Chúng ta vẫn phải vào bên trong hang động, nơi được cả đồng bảo hộ bảo vệ.”

“Chúng ta sẽ đợi cho đến khi trời tối,” Da Hung đề nghị.

“Và tiếng ồn của thác nước sẽ che dấu tiếng bước chân của chúng ta,” chân Sóc thêm đầy lạc quan.

Chân Chim vẫn không chắc chắn. “Tôi không chắc – cô không thấy những mèo bộ lạc, dù có tiếng thác nước vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu nhỏ rí ở bên kia hang động à?”

Đuôi Phi Điều biết cậu đúng. Cô nhìn xung quanh, tự hỏi bóng tối hay sức nước chảy có thể giúp họ không. Ánh trăng trải khắp hang động, nhưng tiếng nước dội như tiếng sấm. Có lẽ nó sẽ có ích. Nhưng dù khó khăn đến mấy, họ cũng phải cố gắng. Long Bảo là *anh trai* cô. “Tôi sẽ thử,” cô quyết định. “Cậu có thể đi sau tôi nếu muốn.”

“À, chỉ là...” chân Chim bắt đầu.

“Đừng cố gắng ngăn tôi lại,” Đuôi Phi Điều ngắt ngang. “Tôi biết chúng ta có thông điệp từ bộ tộc Sao trước sự phá hủy của khu rừng, nhưng không cần phải có tất cả chúng ta. Tôi có thể ở lại đây.”

“Ai nói tôi đang cố gắng ngăn cô lại?” chân Chim phẫn nộ, lông cổ dựng đứng. “Tôi nói tôi sẽ giúp, nhưng nếu cô không cần tôi...”

“Đừng óc chuột như thế.” Đuôi Phi Điều liếm nhanh lên tai cậu. “Tôi xin lỗi đã hiểu lầm. Tất nhiên tôi cần cậu đi với tôi.”

“Tôi không nghĩ là chúng ta sẽ tách nhau ra đâu.” Mắt Vuốt Mâm Xôi nheo lại suy nghĩ. “Tất cả chúng ta hoặc không ai cả. Chúng ta cùng bắt đầu cuộc hành trình này thì chúng ta cũng sẽ cùng kết thúc nó – và điều đó có nghĩa là Long Bao cũng sẽ đi cùng.” Anh nhanh chóng thêm, “Hãy ăn đi và ngủ một chút. Chúng ta cần tất cả sức mạnh vào ngày mai.”

Đuôi Phi Điều cố gắng nghe lời anh, cúi xuống con chim ưng, mặc dù đang rất lo lắng. Cô đang tập trung suy nghĩ về lòng trung thành từ bạn bè của các bộ tộc khác. Thật khó để tưởng tượng họ sẽ tách ra và trở lại bộ tộc của mình khi về đến khu rừng. Làm thế nào cô có thể trở lại cuộc sống bình thường mà không có họ?

Cô cuộn tròn người trong hốc, cố gắng ngủ, sau đó ngồi dậy một lần nữa. *Cái gì vậy?* cô quay đầu sang một bên và lắng nghe. Cô có thể nghe thấy một giọng nói thì thầm, nhưng không có mèo nào gần đó, tất cả bọn họ đều đang ngủ. Giật giật tai, Đuôi Phi Điều như đóng băng. Giọng nói đến từ *thác nước*, gần như ẩn trong dòng nước với sự vội vã. Cô căng thẳng lắng nghe những gì họ nói. *Mèo bạc đã đến*, họ như đang thì thầm. *Răng Sắc Nhọn sẽ bị tiêu diệt. Không*, Đuôi Phi Điều phản đối trong âm thầm, theo bản năng. Cô không ngừng tìm kiếm xem ai đang nói chuyện với cô. *Người sai rồi. Long Bao không phải là mèo của người. Anh ấy phải đi với chúng tôi.* Cô đợi một câu trả lời, nhưng tiếng nói đã biến mất trong tiếng gầm rú của thác nước, và Đuôi Phi Điều bắt đầu tự hỏi cô đã nghe thấy gì. Một thời gian dài trôi qua; ánh trăng trải dài trên nền hang động và biến mất trước khi cô kiệt sức, chìm vào giấc ngủ một cách khó khăn.

Một bàn chân lắc vào vai thức Đuôi Phi Điều dậy, và cô ngược lên nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Vách Đá. “Đến lúc phải đi rồi,” ông thông báo.

Những bảo hộ khác đang đánh thức bạn bè cô. Khi mơ màng rời khỏi hốc ngủ, cô thấy Đá Nứt đứng ở đường hầm dẫn đến Hang Động của Những Hòn Đá Nhọn. Nhiều hơn hai bảo hộ đứng bên cạnh ông, và Đuôi Phi Điều nghĩ rằng còn nhiều bảo hộ nữa ở đường hầm chính; những mèo bộ lạc muốn chắc chắn rằng Long Bao không bị cứu thoát.

“Chúng tôi sẽ đưa các bạn tới rìa lãnh thổ của chúng tôi, và chỉ cho các bạn cách tốt nhất để vượt qua ngọn núi,” Vách Đá meo.

“Còn Long Bao thì sao?” Vuốt Mâm Xôi hỏi, rũ vài cái lông vũ ra khỏi bộ lông của anh. “Chúng tôi không thể đi mà không có anh ấy.”

Nỗ lực cuối cùng của chiến binh bộ tộc Sấm thể hiện sự bất lực của bạn bè anh trong hòa bình; Vách Đá lắc đầu trước khi nói. “Cậu không thể đi cùng với anh ấy,” ông meo. “Số phận của anh ấy là ở đây và cứu bộ lạc chúng tôi khỏi Răng Sắc Nhọn. Chúng tôi sẽ chăm sóc và tôn trọng anh ấy.”

“Ông có chắc là điều đó đúng không?” Chân Chim lấm bầm khó chịu.

Bảo hộ tập trung xung quanh bầy mèo bộ tộc và buộc họ tiến ra ngoài. Đuôi Phi điều để ý thấy chân Chim vẫn còn khập khiễng từ một bảo hộ từ tối hôm trước.

“Có đi được không?” cô thì thầm vào tai cậu.

“Còn sự lựa chọn nào khác sao?” cậu meo phản đối, ngay sau đó qua sang chạm mũi vào mõm cô. “Đừng lo. Sẽ ổn thôi mà.”

Ngay trước khi họ tới thác nước, Đuôi Phi Điều nghe thấy tên mình, và quay lại nhìn Khe Suốt đang tiến tới chỗ cô.

“Tôi... tôi muốn nói lời tạm biệt,” cô meo khi tới nơi. “Tôi xin lỗi. Nhưng nếu không có anh trai cô, Răng Sắc Nhọn sẽ tiêu diệt toàn bộ bộ lạc.”

Đuôi Phi Điều nhìn chăm chăm vào mắt thợ săn trẻ tuổi. Cô biết Khe Suốt tin vào những gì cô nói, nhưng cô không thể quên được Long Bảo đã coi cô ấy là bạn thân đến thế nào. Long Bảo không dễ dàng kết bạn với ai – chỉ có một nửa dòng máu thuộc về bộ tộc, đã làm anh luôn cảm thấy mình phải chứng minh lòng trung thành nhiều hơn những chiến binh khác, như thể anh không bao giờ chiến đấu hết sức hay bắt đủ mồi. Đuôi Phi Điều nhìn ả mèo đã chiếm được lòng tin của anh trai cô, rồi phản bội lại anh ấy, và có lẽ anh sẽ phải chết trong một trận chiến với Răng Sắc Nhọn vì lợi ích của bộ lạc cô ta.

“Đi thôi.” Chân Chim cọ đuôi vào hông Đuôi Phi Điều, nơi đã bám đầy những giọt nước li ti từ thác nước.

Đuôi Phi Điều quay đi mà không nói với Khe Suốt lời nào. Khi vượt qua rìa đá hẹp, cô đã căng tai để lắng nghe những gì dòng nước nói, nhưng hôm nay cô chỉ nghe thấy tiếng đập ầm ầm.

Dù người là ai, cô tuyên bố trong âm thầm, chúng tôi cũng sẽ quay trở lại để cứu anh ấy. Anh ấy là của chúng, và số phận của anh ấy nằm ở một nơi rất xa nơi này. Bầy mèo rừng vượt qua ngọn núi cho đến khi mặt trời lên cao. Mèo bảo hộ theo sát họ ở hai bên, ánh mắt gần như cố định trên con đường phía trước. Họ thậm chí không dừng lại để đi săn, và sự căng thẳng ẩn trong từng sợi lông của Đuôi Phi Điều.

Cô cố gắng đánh dấu lên từng tảng đá, từng gốc cây, từng bụi cỏ trên con đường họ đi qua, hy vọng chúng sẽ theo được dấu mùi này để quay trở lại hang động. Sườn núi đã quen thuộc hơn với cô vào lúc này, nhưng những con đường nhìn vẫn giống nhau. Ngược lại, bảo hộ dường như biết chính xác từng nơi họ đi qua, thỉnh thoảng vẫn đi vòng để tránh vách đá.

Khi Vách Đá dẫn họ xuống một hòn đá nhỏ cạnh một dòng suối trên núi. “Uống đi,” ông ra lệnh, búng đuôi vào dòng nước.

Chân Chim nheo mắt lại khi nhìn vào những tảng đá trơn trượt, còn Da Hung trao đổi ánh mắt ngờ vực với em trai cô.

“Chúng tôi sẽ không đẩy các bạn xuống đâu,” Vách Đá cúi kính meo. “Các bạn phải học cách uống nước khi có thể ở trên dãy núi.”

Vẫn còn nghi ngờ, bày mèo cẩn trọng cúi xuống và liếm láp dòng nước lạnh giá.

Không khí lạnh buốt, với mặt trời ẩn sau những đám mây dày. Gió thổi xù lông họ, nhưng không có dấu hiệu của mưa sẽ rửa trôi những mùi đã đánh dấu. Để Đuôi Phi Điều an tâm, từng bước chân khập khiễng của chân Chim dường như không được thể hiện ra. Da Hung cũng đã khá hơn, mặc dù Đuôi Phi Điều vẫn thấy cô ấy rung mình một hay hai lần khi phải thực hiện những bước nhảy dài, không phàn nàn.

Sau khi bước tới một hòn đá, Vách Đá dừng lại.

“Đây là biên giới lãnh thổ của chúng tôi,” ông thông báo, mặc dù không có mùi đánh dấu lãnh thổ. “Các bạn phải đi một mình từ đây.”

Như được cứu thoát. Đuôi Phi Điều không thể chịu đựng thêm nữa những bảo hộ nghiêm khắc và lạnh lùng.

“Theo hướng này,” Vách Đá tiếp, nhắc đuôi lên chỉ về hướng một đỉnh núi nhọn, có tuyết trắng bao quanh. “Gió sẽ đưa các bạn đi nhanh hơn tới vùng đất xanh. Các bạn sẽ được an toàn với Răng Sắc Nhọn trước khi đêm xuống.”

Đuôi Phi Điều nghĩ ông ấy đã quá căng thẳng về *Răng Sắc Nhọn*, như thể nguy hiểm đang rình rập giữa những hòn đá. “Đi đi,” mèo bộ lạc gần nhất meo, không cho cô cơ hội để đưa ra bất kì câu hỏi nào, “trong khi vẫn còn nhiều ánh sáng ban ngày.”

Ông gật đầu với Vuốt Mâm Xôi. “Tạm biệt,” ông meo. “Tôi hy vọng chúng ta có thể gặp lại nhau trong vui vẻ. Chúng ta có rất nhiều điều để học hỏi lẫn nhau.”

“Chẳng có cái gì mà tôi muốn học từ *ông* cả,” chân Sóc lẩm bẩm, và lần đầu tiên chân Chim nhìn có vẻ đồng ý với cô.

“Tôi cũng hy vọng vậy.” Vuốt Mâm Xôi bắn ánh mắt băng giá về phía bạn bè mình để bịt miệng họ. “Nhưng không thể có tình bạn giữa chúng ta trong khi ông giữ bạn của chúng tôi như một tù binh.”

Vách Đá cúi đầu một lần nữa; trông ông thật sự hối hận. “Đó là số phận giữa tôi và cậu ấy, khu chiến binh tổ tiên đã hứa. Cũng giống như họ thực hiện lời hứa với cậu.”

Ông gọi đội tuấn tra của mình bằng một cái phất đuôi, và tất cả bảo hộ đứng đợi trong khi Vuốt Mâm Xôi dẫn mèo bộ tộc lên một dốc cỏ. Cỏ sớm được thay bằng một bãi đá, dẫn lên một đỉnh đồi toàn đá nhọn. Vuốt Mâm Xôi dừng lại trên đỉnh. Đuôi Phi Điều quay trở lại nhìn Vách Đá và những bảo hộ khác dẫn đang nhìn họ chằm chằm không chớp mắt.

“Họ muốn chắc chắn là chúng ta đã rời đi,” Da Hung gầm gừ. “Điều đó có nghĩa là họ đã chuẩn bị để phòng khi chúng ta quay trở lại.”

Chân Chim nhún vai. “Cũng chẳng mất mát gì.” Cậu uốn cong móng vuốt lên mặt đá láng bóng.

“Nếu chúng ta gặp một đội tuần tra ở đây, chúng sẽ thành thịt quạ.”

Vuốt Mâm Xôi lóe lên nhìn cậu ta. “Chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì mà *không cần* đánh nhau, nếu chúng ta có thể,” anh meo. “Hãy nhớ là chúng ta không thể để bị thương khi nhà còn ở rất xa. Trong khi đó,” anh thêm, “hãy tiếp tục đi, và làm cho họ nghĩ chúng ta đã bỏ cuộc.”

Anh dẫn họ chui vào giữa bãi đã. Ở phía bên kia đất và cỏ còn lại rất ít. Nước tuôn ra từ giữa kẽ đá, rơi tí tách vào một cái hồ nhỏ. Hai bay ba bụi cây lớn bên cạnh nó. Gió mang đến cho Đuôi Phi Điều mùi thỏ.

“Chúng ta có thể dừng lại ở đây không?” chân Sóc nài nỉ. “Nhớ lại đi, họ nói là chúng ta hãy uống nước khi có thể đúng không? Chúng ta có thể đi sẵn, và nghỉ ngơi cho đến khi quay trở lại.”

Vuốt Mâm Xôi do dự. “Được rồi. Nhưng chúng ta phải canh gác, đề phòng bảo hộ đến để kiểm tra chúng ta.”

“Chị sẽ canh gác đầu tiên,” Da Hung đề nghị. “Vai của chị đã khỏe rồi,” cô thêm. “Và chị sẽ gọi cho mọi mèo biết nếu có nguy hiểm tới.”

Rất thận trọng, từng bước đi nhẹ như thể cô đang rình rập một con chuột, cô trượt vào giữa hai hòn đá và biến mất. Chân Sóc đã xuống đến thung lũng, gọi to, “Thôi nào! Tôi đói lắm rồi!”

“Cô ấy sẽ làm hoảng sợ hết lũ mèo từ đây tới Dãy Núi,” chân Chim cầu nhàu khi Vuốt Mâm Xôi chạy theo sau cô.

Đuôi Phi Điều nhìn Vuốt Mâm Xôi bắt kịp cô mèo trẻ hơn, hai bọn họ đã đo cùng nhau, trở nên thân thiết hơn khi tham gia chuyến hành trình này, mặc dù ngay cả họ cũng có thể không nhận ra.

“Đừng để ý đến chân Sóc,” cô meo với chân Chim. “Chúng ta hãy đi và xem xem có cá dưới hồ hay không. Em sẽ dạy cho anh, phòng khi anh muốn bắt một con cá khi chúng ta về nhà.” Cô lúng túng nhìn xuống mặt đất. “Nó sẽ hữu ích mà, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.”

Chân Chim sốt sắn. “Được.” Anh dừng lại như thể muốn nói nhiều hơn thế, nhưng lại không nói gì khi lao xuống dốc sau hai mèo bộ tộc Sấm. Đuôi Phi Điều theo sau, tâm trí cô đặc ù với cảm xúc dành cho chân Chim, cũng như nỗi sợ hãi dành cho anh trai mình. Cô tiếp cận mặt hồ và nhìn xuống mặt nước màu xanh. Cô và chân Chim có khá nhiều thời gian bên nhau để tìm hiểu xem họ phải làm gì khi trở về khu rừng. Cô cố gắng đẩy ra khỏi tâm trí giọng nói nhỏ, dai dẳng rằng những mèo đến từ các bộ tộc khác nhau sẽ không thể ở cùng nhau mà không gây ra hàng loạt rắc rối. Cô lắc đầu sốt ruột; ngay bây giờ, chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong não họ đó là tìm kiếm con mèo để tăng sức mạnh nhằm cứu Long Bảo.

Một tia sáng màu bạc nháng lên trong mắt cô, móc vuốt mở rộng, cô múc lên một con cá.

“Đến đây,” cô hướng dẫn chân Chim, “đừng để bóng của anh đổ xuống mặt nước. Và khi anh nhìn thấy một con cá, hãy nhanh chóng bắt nó!”

Chân Chim lại gần, nhìn xung quanh và nhả mắt khi nhận ra lớp bùn xung quanh hồ. Anh ngồi xuống cạnh cô, nhưng thay vì nhìn xuống mặt nước, anh lại nhìn vào mắt cô. “Anh biết anh không nên hỏi điều này, nhưng... anh vẫn nhìn theo anh khi chúng ta về nhà chứ?” Anh liếc xuống bàn chân và thêm, “Anh muốn trung thành với bộ tộc của mình, nhưng... sẽ không bao giờ có một mèo khác giống em, Đuôi Phi Điều à.”

Lông Đuôi Phi Điều râm ran trước cảm giác hạnh phúc và hưng phấn. Cô chạm mõm vào mũi anh, cảm nhận được sự bối rối của anh khi tin rằng cô sẽ thích anh đủ nhiều để phá vỡ ranh giới giữa các bộ tộc. “Em biết anh cảm thấy như thế nào. Chúng ta hãy đợi và xem. Mọi thứ sẽ không tệ như vậy đâu. Với những gì đang xảy ra trong khu rừng, các bộ tộc sẽ *phải* trở thành một.”

Cô ngạc nhiên khi chân Chim lắc đầu. “Anh không thấy vậy. *Luôn luôn* có bốn bộ tộc.”

“Đúng vậy, nhưng có thể *luôn* luôn sẽ thay đổi,” cô meo trong lặng lẽ. “Bây giờ, cá thì phải làm sao?”

Chân Chim phất nhẹ đuôi lên và cô, và cúi xuống mặt nước. Một nhịp tim đập sau, chân anh bắn ra. Một con cá vút lên khỏi mặt nước và nằm quằn quại trên mặt đất; chân Chim ngoạm lấy nó trong quai hàm trước khi nó có thể trượt xuống hồ.

Đuôi Phi Điều nhảy lên và ấn mũi vào vai anh. “Làm tốt lắm! Chúng ta sẽ biến anh thành một mèo bộ tộc Sông.” Cô dừng lại, bối rối, và chân Chim chớp mắt thấu hiểu.

Mắt anh sáng lên; Đuôi Phi Điều ước những mèo bạn đồng hành có thể nhìn thấy anh trong lúc này, háo hức và nhiệt tình, thay vì đề phòng, luôn chọn cách gây khó dễ đối với họ.

Cô bị phân tâm bởi tiếng di chuyển trên đá và nhìn lên thấy Da Hung đang cúi xuống từ một tảng đá trơn láng.

“Bảo hộ đã biết mất,” chiến binh bộ tộc Bóng Tối gọi xuống. “Nhưng tôi vẫn sẽ ở đây canh gác.”

Không lâu sau, Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc trở về từ cuộc săn của họ với hai con thỏ và một vài con chuột; cùng với cá của Đuôi Phi Điều và chân Chim, đã đủ mồi tươi cho tất cả.

Họ thay nhau canh gác, nhưng không có dấu hiệu của mèo bộ lạc. Họ dành thời gian còn lại trong ngày để nghỉ ngơi và trú ẩn trong bụi cây. Đuôi Phi Điều cảm thấy nhớ nhà hơn khi ở đây, dưới bầu trời im ắng, và tiếng con mồi ồn ào trong hang.

Từng đám mây tụ lại trên bầu trời, xám và dày, che khuất mặt trời. Gió đã bớt; không khí trở nên nặng nề và ẩm ướt, như thể có một cơn bão sắp tới.

Cuối cùng ánh sáng ban ngày cũng mờ dần và bóng tối bắt đầu tràn xuống thung lũng.

Vuốt Mâm Xôi nhồm dậy. “Đến lúc rồi,” anh meo.

Anh bước một vài bước lên dốc, trong khi những mèo khác theo sau. Đuôi Phi Điều đột nhiên nhận ra họ có thể dễ dàng bị phát hiện như thế nào trên bãi đá, đặc biệt là bộ lông màu cam của chân Sóc và bộ lông màu xám của mình.

“Như thế này thì không thể hành động được. Họ sẽ phát hiện ra ngay khi chúng ta đến,” cô meo lo lắng.

“Đợi đã.” Chân Sóc nheo mắt. “Tại sao chúng ta không nhúng mình trong bùn? Sau đó trông chúng ta sẽ y như mèo bộ tộc, đặc biệt là trong bóng tối. Nó còn giúp giấu mùi của chúng ta nữa.”

Da Hung nhìn cô meo đầy tôn trọng. “Đó là ý tưởng hay ho nhất tôi được nghe trong cả một mùa trăng.”

Đôi mắt màu xanh của chân Sóc sáng rực, và cô vội vã trở lại hồ, bắt đầu sục sạo xung quanh. “Có đầy bùn ở đây!” cô gọi, bắt đầu lăn mình trong bùn.

Chân Chim giật giật ria ghê tởm khi theo sau những mèo khác. “Chỉ cần có chút ý tưởng *cô ta* sẽ thực hiện ngay lập tức. Nhưng mà, thông minh,” anh miễn cưỡng thừa nhận.

Đuôi Phi Điều nhăn mặt khi bước xuống hồ và cảm nhận bùn ở quanh bàn chân. Cái lạnh thấm qua da khi cô nằm xuống, ít nhất thì bộ lông của bộ tộc Sông cũng đã quen với việc bị ướt. Chân Chim sẽ thấy khó chịu hơn với bộ lông mỏng đầy gió của mình, mặc dù anh chẳng phàn nàn gì. Cô chớp mắt triu mến với anh, nhớ những gì anh đã nói lúc sớm về việc muốn nhìn thấy cô khi họ trở về nhà. Ngay lúc này, cô chẳng muốn để anh biến mất khỏi tầm nhìn của mình.

Bộ lông xù xì với đầy bùn, bày mèo bộ tộc trở lại đỉnh núi và lao xuống dốc, thận trọng khi trở lại lãnh thổ bộ lạc. Đuôi Phi Điều vểnh tai lên, cảnh báo cho những mèo khác về âm thanh lạ, và tất cả đều dừng lại vài bước để ngửi không khí. Dù chân Sóc cũng đã được nguy trang, họ vẫn có thể bị phát hiện, và không mèo nào chắc chắn được rằng bộ lạc có còn canh giữ Lòng Bão nữa hay không. Đuôi Phi Điều tuyệt vọng khi biết rằng lời tiên tri của tổ tiên có thể sẽ trở thành sự thật. Cô và bạn bè sẽ trở về nhà với một cái chết.

Mũi Vuốt Mâm Xôi gần như chạm vào con đường khi cố gắng dò lại mùi lúc sáng. Đuôi Phi Điều cố gắng hết sức để nhớ lại những đánh dấu đã qua, nhưng trong bóng tối mọi thứ thật khác. Họ băng xuống con dốc đầy đá, trong khi chân Chim dừng lại, ngẩng cao đầu và há mồm ra. Sau đó anh xoay sang Đuôi Phi Điều và đẩy cô vào sau tảng đá, ra tín hiệu bằng đuôi cho những mèo khác để họ cũng tìm chỗ ẩn nấp.

Một nhịp tim đập sau, Đuôi Phi Điều bắt được một mùi quen thuộc: Mèo bộ lạc! Nhìn ra ngoài thận trọng, cô thấy một đội đi săn nhỏ uyển chuyển trên con đường theo hướng chúng đi, quai hàm họ đầy mồi, với bảo hộ hộ tống ở xung quanh.

Cô căng thẳng, chờ cho họ bắt được mùi của những kẻ xâm nhập và tấn công, nhưng họ đi qua chỗ ẩn nấp mà không dừng lại, biến mất vào bóng tối. Bùn trên lông chân Sóc đã ẩn dấu được mùi, như họ hy vọng.

“Anh đã cứu em hai lần rồi đấy,” chân Chim true chọc, bước ra để Đuôi Phi Điểu đứng thẳng dậy.

Cô chạm mũi với anh cùng tiếng rừ rừ thích thú. “Em biết. Em sẽ không bao giờ quên; đừng lo.”

Vuốt Mâm Xôi xuất hiện từ giữa bãi đá phía bên kia con đường, báo hiệu cho những mèo khác tiếp tục di chuyển. Lúc này Da Hung bước lên từ phía sau, quan sát hướng về nhà của bầy mèo bộ lạc. Mặt trăng mới chỉ lên tới đỉnh núi trên cùng, ánh sáng trắng mờ nhạt bị những đám mây bao phủ, khi họ đến dòng sông. Vẫn cảnh giác với những âm thanh khác của mèo bộ tộc, họ đi theo dòng sông cho đến khi nghe thấy tiếng gầm rú của thác nước.

“Bây giờ thì giữ yên lặng,” Vuốt Mâm Xôi thì thầm. “Chúng ta phải đi gần nhau.”

Họ lặng lẽ bước đi cho đến dốc. Đuôi Phi Điểu cúi xuống mép sông, nhìn mặt nước tối trên tảng đá. Sau đó một tia chớp nháng lên trên đầu họ, và cô nghe tiếng thấy ầm ầm trên bầu trời.

“Bão đang đến,” chân Chim thở vào tai cô. Một cơn mưa trút xuống đầu Đuôi Phi Điểu, và cô rũ nó đi. Tiếng ồn và sự nhầm lẫn về cơn bão có thể giúp họ, nhưng cô tự hỏi nó có làm cho nhiều mèo hơn nữa vào trú trong hang động. Lông Bão đã được bảo vệ nghiêm ngặt – chúng không thể hy vọng đánh bại được họ.

“Đi thôi,” chân Sóc lẩm bẩm thiếu kiên nhẫn. Chớp lóe lên và một cuộn sấm rơi xuống từ phía trên thác nước. Đuôi Phi Điểu chỉ có thể nhìn ra bọt tung trắng xóa khi nó rơi xuống hồ. Sau đó cô nghĩ cô đã thấy một bóng đen chuyển động ở cuối con đường.”

“Cái gì vậy?” chân Chim cũng nhìn thấy nó.

Như một câu trả lời, móng vuốt của sấm sét cào xé bầu trời. Đuôi Phi Điểu nghe thấy tiếng Da Hung thở hỗn hển trong kinh hoàng. Trong hai nhịp tim đập mà như kéo dài mãi mãi, một ánh sáng trắng lóe lên, đủ sáng cho chúng nhận ra một con mèo to lớn màu hung đang ở trên con đường, nó dừng lại khi sấm đánh ầm ầm trên bầu trời, rồi dần mình biến mất vào phía sau thác nước.

Răng Sắc Nhọn!

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 15



ột tiếng thét khủng khiếp từ phía trong hang động, lẫn nát tiếng mưa rơi xung quanh và thậm chí cả tiếng ồn của thác nước. Đuôi Phi Điều đứng bật dậy; mỗi sợi lông trên da như muốn nói với cô hãy chạy trốn càng xa càng tốt. Nhưng suy nghĩ rằng nguy hiểm đang đến với Long Bảo đã giữ cô ở lại đây.

“Đi thôi!” Vuốt Mâm Xôi căng thẳng.

Những mèo còn lại nhìn chăm chăm vào anh trong sự hoài nghi.

“Xuống dưới đó?” chân Chim hỏi lại. “Anh là đồ óc chuột à?”

“Suy nghĩ đi!” Vuốt Mâm Xôi đã sẵn sàng để bước trên lối đi dẫn vào hang động; anh dừng lại và quay ngoắt ra sau đối mặt với lính nhỏ. “Vớ Răng Sắc Nhọn trong hang động, sẽ không có mèo nào chú ý đến chúng ta. Đây có thể là cơ hội duy nhất để cứu Long Bảo.” Không chờ đợi để xem những mèo khác có theo mình hay không, anh nhảy xuống tảng đá, lao vào con đường.

“Tôi vẫn nghĩ anh là đồ điên!” Chân Chim thì thầm, những vẫn chạy theo sau.

Đuôi Phi Điều bối rối lao xuống ở phía sau anh, móng vuốt của cô cào trên mặt đá ẩm ướt, đau đớn khi cố gắng giữ thăng bằng. Cô chạy theo rìa đá dưới thác nước, không có thời gian để sợ bị trượt và rơi tòm xuống hồ. Tiếng hét càng lúc càng lớn hơn.

Đuôi Phi Điều cũng càng lúc càng hoảng loạn khi tưởng tượng họ sẽ tìm thấy gì trong hang động; Răng Sắc Nhọn có thể đã nhấn chìm những chiếc răng nanh vào cổ Long Bảo; móng vuốt của hân cào nát bộ da anh trai cô và biến anh ấy trở thành mồi tươi.

Cô trườn ngay vào hang động, dừng lại phía sau Vuốt Mâm Xôi. Trong chốc lát cô không thể tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Với mặt trăng bị mây che phủ, cả hang động tối om; hình

dáng khổng lồ của Răng Sắc Nhọn dường như có ở mọi nơi, bàn chân to lớn đập trên nền hang. Máu nhỏ lên chân trước và nước bọt chảy ra từ quai hàm của hắn. Còn khủng khiếp hơn Đuôi Phi Điều tưởng tượng – không có cách nào để Long Bảo có thể chống lại con quái vật này mà sống sót.

Bầy mèo bộ lạc nằm rải rác, lẫn lộn một cách mù quáng trong hốc ngủ. Đuôi Phi Điều thoáng thấy Khe Suối, hối hả dẫn lũ nhỏ vào nhà trẻ, với một đứa trong hai hàm của cô. Gần đường hầm khác, một bảo hộ đã bám vào cổ mèo-sư tử khổng lồ, nhưng ông lại bị hắn hất văng vào tường với một tiếng thét kinh tởm. Những bảo hộ khác nằm yên dưới sàn, máu chảy ra từ miệng của họ. Trong khi Đuôi Phi Điều nhìn trần trần trong kinh hoàng, hai hay ba mèo đã chạy trốn với tiếng khóc thét, mò mẫm cùng bầy mèo bộ tộc mà không nhận ra được họ là ai.

“Lối này!” Vuốt Mâm Xôi ra lệnh. Anh nhìn lần lượt từng mèo bộ tộc, ánh mắt dừng lại ở chân Sóc. “Chúng ta phải làm điều này vì Long Bảo,” anh nhắc cho họ nhớ.

Răng Sắc Nhọn đập chân xuống nền để nhảy lên bức tường ở phía xa của hang động, cố gắng bắt cho bằng được một con mèo bộ lạc đang co rúm trên mỏm đá với những móng vuốt quờ quạng. Men theo chân tường, nép mình vào những góc tối nhất, Vuốt Mâm Xôi hướng đầu đến đường hầm dẫn tới Hang của những Hòn Đá Sắc Nhọn. Đuôi Phi Điều theo sau cùng những mèo khác. Trong bóng tối, họ lại đổi đầu với bầy mèo bộ lạc một lần nữa, một vài con bị thương, một vài con khác đóng băng trong sợ hãi, nhưng nỗi kinh hoàng và mùi máu đầy trong hang động đã không để cho mèo nào có thể nhận ra chúng.

Ở lối ra vào tại đường hầm, hai bảo hộ vẫn giữ nguyên vị trí, bộ lông họ dựng đứng và đôi mắt mở to. Đuôi Phi Điều dành sự tôn trọng cho họ, vẫn ở nguyên đó trong khi những mèo bộ lạc khác chạy toán loạn để giữ mạng sống.

“Tấn công!” Vuốt Mâm Xôi và chân Chim tung mình vào mèo bảo vệ, móng vuốt của chúng xòe rộng và răng nhe ra. Chân Sóc cũng lao vào chỉ sau một nhịp tim đập. Đuôi Phi Điều nghe có tiếng kêu ngạc nhiên từ một bảo hộ, và cô nhận ra giọng Vách Đá. Cô thấy Vuốt Mâm Xôi lẫn tới và cắn răng của anh vào lông cổ ông, trong khi chân Chim gặm tai của một bảo hộ khác, kéo anh ta ra khỏi đường hầm. Chân Sóc cũng cắn răng vào đuôi Vách Đá lôi đi.

Với lối đi đã trống không, Đuôi Phi Điều và Da Hung lao xuống đường hầm. Trước khi họ đến Hang của Những Hòn Đá Sắc Nhọn, họ gặp hai mèo khác, dường như không thể nhận ra trong bóng tối. Với sự nhẹ nhõm và niềm vui, Đuôi Phi Điều nhận ra mùi của Long Bảo. Mèo còn lại là Đá Nút, cô thoáng thấy mắt anh rực sáng khi lao đến cạnh cô và chui ra khỏi hang động.

“Nhanh lên!” Tộc trưởng bộ lạc gào với Long Bảo. “Thời gian của anh đã đến rồi. Ôi, Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng, hãy giúp chúng con!”

“Đuôi Phi Điều!” Long Bảo kêu lên. “Chuyện gì vậy?”

Ngay trước khi cô uống mùi và quẩn đuôi với Long Bảo. Cô đã nghĩ mình sẽ phát hiện ra Hang của Những Hòn Đá Sắc Nhọn trống không, và Long Bảo đã ra ngoài kia chiến đấu với mèo-sư tử, thân thể anh đầy máu ở góc hang động.

“Không có thời gian đâu!” Da Hung nhắc. “Chạy ra ngoài đi. Đừng dừng lại vì bất cứ thứ gì.”

Cô lao trở ra đường hầm, và Đuôi Phi Điều cùng Long Bảo theo sau. Khi họ ra tới hang động chính, một tiếng thét gào xé trong bóng tối, còn to hơn cả tiếng sấm. Một tia sáng lóe lên cho thấy Răng Sắc Nhọn đang chui ra ngoài. Hầm hấn kẹp chặt một mèo bộ lạc; rùng mình, Đuôi Phi Điều nhận ra Vì sao, mèo mẹ mà chúng đã trò chuyện khi lần đầu tiên đến đây. Một cô hét lên tuyệt vọng, những móng vuốt cào xé trên nền đất khi cố gắng tự giải thoát cho mình. Sau đó, bóng tối ập xuống một lần nữa, Đuôi Phi Điều nhìn thấy bóng dáng lơ mờ của con mèo-sur tử in trên thác nước và biến mất ở phía cửa ra vào.

Một nhịp tim đập cho một cú sốc trong hang động. Sau đó tiếng than khóc ré lên ở mọi nơi. Đuôi Phi Điều cảm thấy có một mèo di chuyển đến gần, và cô quay lại để nhìn Vuốt Mâm Xôi.

“Ra ngoài – ngay bây giờ!” anh thở hỗn hển.

Anh tiến tới lối ra vào với chân Sóc và Da Hung ở một bên. Chân Chim đẩy Đuôi Phi Điều theo sau, mặc dù cô không chịu di chuyển cho đến khi chắc chắn được Long Bảo cũng đi theo họ. Không mèo nào cố gắng để cản chúng lại; tất cả bầy bộ lạc vẫn còn sốc, cúi thấp đầu trên nền hang và nhìn chằm chằm vào nơi Răng Sắc Nhọn vừa biến mất với bộ lông tua tủa và đôi mắt đờ đẫn sợ hãi.

Vuốt Mâm Xôi dừng lại ở lối vào hang động, ngửi không khí, và dẫn họ theo dọc con đường. Đuôi Phi Điều nhận ra mùi của Răng Sắc Nhọn, trộn lẫn với mùi sợ hãi của Vì Sao và mùi máu, nhưng nó nhạt. Động vật ăn thịt đã biến mất, mang theo con mồi của mình và để lại nhiều mèo đã chết hoặc bị thương ở lại.

Cơn mưa trút xuống theo cơn gió mạnh và sấm chớp lại kêu ầm ầm trên đầu họ. Đuôi Phi Điều bị ướt sũng chỉ sau hai nhịp tim đập, bộ lông dán chặt vào cơ thể, nhưng cô dần như không nhận ra điều đó. Cô theo sau Vuốt Mâm Xôi lên bãi đá khi anh dẫn bầy mèo bộ tộc trở về.

Đằng sau họ, tiếng khóc thương đau khổ cho những mèo đã chết bị chìm dần trong tiếng mưa, còn thác nước vẫn gầm rú như bao lâu nay vẫn thế.

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 16

Một giọt nước lạnh bắn vào lông chân Lá, và cô rũ nó đi trong cái kính. Ở phía trên, từng cơn gió không ngừng khuấy động những tán cây, gửi từng đám lá vàng, lá đỏ khô giòn vào trắng trời. Mùa lá trụi đã đến rất gần nhưng có vẻ như nó sẽ là khó khăn cuối cùng của bộ tộc.

“Thỏ có mùi xấu,” Da Xỉ Than báo cáo với Sao Lửa. “Mặt Vỏ Cây nói là những mèo ăn phải nó đều đã chết. Tôi tin ông ấy. Chúng ta chưa bao giờ thấy con thỏ nào mắc bệnh này. Nó phải là thứ gì đó mà Hai Chân đã làm.”

Cúi xuống cạnh đồng mồi tươi trong trại bộ tộc Sấm, chân Lá lo lắng khi nghe mèo bảo trợ nói chuyện với Sao Lửa về những gì họ thấy trên đường đến Dây Núi. Tim chân Lá quặn thắt lại thương xót khi thấy cú sốc trong mắt bố mình lúc ông ấy lắng nghe.

“Điều này có nghĩa là chúng ta không thể ăn thỏ,” ông meo.

“Bộ tộc Sao vĩ đại, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Chúng tôi sẽ chết đói.”

“Chưa có mèo nào chết trong lãnh thổ của chúng ta,” Bão Cát lên tiếng từ nơi bà ngồi cách đó một cái đuôi, đuôi bà quăn quanh gọn quanh chân. Thân mình của bà giật giật khi một chiếc lá rụng xuống bộ lông. “Có thể rắc rối chỉ đến với bộ tộc Gió.”

“Nhưng thỏ luôn chạy ra khỏi biên giới,” Da Xỉ Than trả lời. “Có thể sẽ an toàn khi ăn thỏ từ cuối lãnh thổ đến gần chỗ cây bị đổ, nhưng tôi nghĩ là chúng ta nên đề phòng.”

“Cô nói đúng,” Sao Lửa thở sâu. “Ta sẽ thông báo cho toàn bộ bộ tộc biết. Không được ăn thỏ.”

“Vậy thì, chúng ta phải ăn một cái gì đó khác.” Bão Cát nhanh nhẹn đứng dậy. “Tôi sẽ dẫn một đội tuần tra khác ra ngoài để xem chúng ta có thể tìm thấy gì.” Cô bước đi và biến mất giữa các

nhánh cây của hang chiến binh.

“Trong khi đó,” Da Xỉ Than meo, “Chúng ta nên loại thỏ ra khỏi đồng mồi tươi.”

Chân Lá sẫm soi đồng mồi tươi nhỏ. Chỉ có một con thỏ; nó trông mập mạp và hấp dẫn, miệng cô ứa nước khi nhìn thấy nó. Cô đã không có một bữa ăn đầy đủ trong nhiều ngày nay. Sau đó bụng cô chật chội với những suy nghĩ về những gì Hai Chân đã làm. Cô nghĩ cô có thể nghĩ thấy một mùi giống thứ mùi gay gắt trên con thỏ của bộ tộc Gió; nhưng mùi của con thỏ này đã trộn lẫn với mùi của những con mồi khác, nên cô không thể chắc được.

“Mang nó ra khỏi trại và chôn nó đi,” Sao Lửa ra lệnh.

“Đợi đã – đừng nhặt nó lên bằng miệng,” Da Xỉ Than thêm. “Đẩy nó đi bằng chân và sau đó lau sạch chân bằng rêu.”

Chân Lá vừa lôi con thỏ ra từ đồng mồi thì Đuôi Đốm Xám, mèo già nhất của bộ tộc, bước tới và nhìn con mồi thêm thường.

“Ta hy vọng con đó dành cho mèo già,” bà rì rầm. “Bụng của ta đang vỗ như lá vỗ trong gió.”

“Không.” Da Xỉ Than giải thích khi bà và chân Lá nhớ lại lãnh thổ bộ tộc Gió.

“Cái gì? Ta chưa bao giờ nghe thấy một điều vô lý như vậy!” Đuôi Đốm Xám khịt mũi. “Bộ tộc Gió gặp chút rắc rối, vì vậy bộ tộc Sấm không thể ăn thịt thỏ? Mặt Vỗ Cây có thể đang nói dối, để làm suy yếu bộ tộc Sấm. Họ luôn luôn là một bộ tộc gian xảo. Cô nghĩ sao vậy?”

Chân Lá trao đổi ánh mắt với mèo bảo trợ. Cô có thể nhìn thấy Đuôi Đốm Xám không bị thuyết phục một chút nào. Mèo già muốn con thỏ.

“Quyết định đã được đưa ra.” Sao Lửa nói với thẩm quyền của một tộc trưởng bộ tộc. “Không được ăn thỏ nữa. Chân Lá sẽ mang nó đi chôn.”

“Con bé sẽ không làm thế!” Bị xúc phạm, Đuôi Đốm Xám lao vào con thỏ và bắt đầu ăn ngấu nghiến với từng miếng lớn.

“Không!” Da Xỉ Than la lên. “Dừng lại!”

Sao Lửa bước tới, chen vào giữa bà mèo và con mồi, rồi nhẹ nhàng đẩy bà đi. “Đuôi Đốm Xám. Tôi ra lệnh cho bà không được ăn nó nữa. Nó không phải là thức ăn.”

Mắt mèo già bùng bùng cháy, nhìn ông đầy thù địch. Nhìn cơ thể gầy gò, với bộ lông rối bù, chân Lá có thể hiểu tại sao bà tuyệt vọng như vậy. Mèo già luôn là một trong những mèo cần trọng, chỉ có cơn đói mới biến bà ra như vậy.

“Ông gọi mình là một tộc trưởng?” bà khạc nhổ vào Sao Lửa. “Toàn bộ bộ tộc sẽ chết đói, và đó là lỗi của ông.”

“Sao Lửa đang làm mọi thứ có thể,” Da Xỉ Than khẳng định. “Ăn những thức ăn không tốt có thể giết chết chúng ta nhanh hơn cả cơn đói.”

Đuôi Đốm Xám quay sang cô, với môi bành ra gầm gừ. Sau đó bà nhìn xung quanh và bước đi hiên ngang về phía hang mèo già.

Chân Lá nhìn bà mèo đi. “Làm ơn, bộ tộc Sao, hãy để thỏ được an toàn,” cô thì thầm khi bắt đầu đẩy con thỏ ra khỏi trại.

Một chiếc lá khô rơi xuống trước mặt chân Lá khi cô leo lên khe đá cạnh Da Xỉ Than. Đó là ngày sau cái ngày họ trở về từ Dãy Núi và trai cãi với Đuôi Đốm Xám về con thỏ. Da Xỉ Than đang đi thu gom cái loại thảo mộc, phòng khi bộ tộc cần trong mùa lá rụng – cho những cơn đói, bộ tộc có thể sẽ mắc bệnh ho đốm xanh và ho đốm đen nhiều hơn bình thường.

“Không có gì ở gần quái vật Hai Chân,” Da Xỉ Than meo. “Cây không mọc nổi ở những nơi nơi họ đi qua. Chúng ta sẽ đến gò đá Thái Dương và xem mình có thể tìm được gì.”

Lá khô dày đặc trên mặt đất, bị khuấy động bởi một cơn gió. Khi còn là một đứa trẻ, chân Lá rất thích quăng lá lên không trung và chạy theo để bắt nó. Bây giờ, cô gần như không còn năng lượng để làm thế nữa.

Khi gò đá Thái Dương hiện ra, một bãi đá nhô lên khỏi bãi cỏ như một con vật đang ngủ. Gần như cùng lúc, Da Xỉ Than tìm thấy một cụm dày cây anh thảo và bắt đầu cẩn thận cẩn nó ra khỏi thân cây. Chân Lá cũng nhìn xung quanh để tìm kiếm, và nhìn xuống bờ sông khao khát, nơi rễ cây bám trên mặt nước. Nhưng đó là lãnh thổ bộ tộc Sông, và sau khi bị phạt vì học bắt cá với Cánh Bướm Đêm, chân Lá đã biết tốt nhất là không nên xâm nhập.

Cô nghe có tiếng quờ quạng ở sát bên và quay sang nhìn một con chuột đồng đứng trơ trọi trên mặt đá gần nhất. Trong cùng nhịp tim đập, con chuột đồng cảm nhận được mùi của cô và lao vào một kẻ đá, nhưng trước khi nó có thể an toàn, chân Lá đã kịp tiếp cận và cắn một nhát vào cổ.

Bụng cô sôi lên, đòi được nuốt trọn con mồi, nhưng thay vào đó cô nhặt nó lên và đi tìm Da Xỉ Than. Mèo bảo trợ vẫn còn ở chỗ cũ, xếp sẵn những thân cây anh thảo để mang chúng trở về trại.

“Ở đây.” Chân Lá meo, thả con chuột đồng xuống trước mặt Da Xỉ Than.

Mèo bảo trợ ngược lên nhìn cô, nheo mắt biết ơn. “Không, chân Lá. Con bắt nó, nên con ăn đi.”

Chân Lá nhún vai, cố gắng ra vẻ không quan tâm. “Con có thể bắt con khác.” Cô biết Da Xỉ Than, với cái chân bị thương, sẽ không thể tự bắt mồi cho mình. “Ăn đi,” cô thêm, khi Da Xỉ Than vẫn chưa chịu ăn. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mèo lang y của bộ tộc Sấm ngã bệnh?”

Da Xỉ Than bật ra tiếng rừ rừ, và chạm mũi vào mõm chân Lá. “Được rồi. Và cảm ơn con, chân Lá.”

Bà cúi xuống con chuột đồng và xử lí nó với những vết cắn gọn gàng. Chân Lá vừa quay đi để tìm thảo dược, thì cô nghe có tiếng nói vọng đến. “Da Xỉ Than! Da Xỉ Than!”

Mèo lang y đứng bật dậy, tai hướng về phía trước. “Ở đây!” bà gọi.

Lính nhỏ của Long Chuột, chân Nhện, xông ra khỏi bụi cây, những cái chân dài màu xám đen trông như một vệt mờ khi cậu băng qua cỏ, trượt đến chỗ Da Xỉ Than. “Bà về ngay,” cậu thở hổn hển. “Là Đuôi Đốm Xám!”

“Có chuyện gì?” Da Xỉ Than hỏi, trong khi tim chân Lá bắt đầu đập nhanh.

“Bà ấy phàn nàn vì bị đau,” chân Nhện trả lời. “Bà ấy bảo bụng bà ấy đau.”

“Là con thỏ!” Da Xỉ Than kêu lên. “Ta biết rồi. Đi thôi,” cô thêm với chân Nhện. “Ta sẽ về ngay. Con chạy trước và nói với họ là ta đang về.”

Chân Nhện biến mất trong khi Da Xỉ Than quay sang chân Lá. “Con ở đây; không cần cả hai chúng ta quay về,” bà meo. “Thu thập nhiều thảo dược hơn nữa. Và mang đám cỏ anh thảo về.”

Bà khấp khiễng bước từng bước nhanh nhất có thể. Chân Lá đợi cho mèo bảo trợ biến mất vào bụi cây dương xỉ trước khi quay lại tìm kiếm. Mặt Vỏ Cây đã nói gì khi điều trị những mèo bệnh ăn phải con thỏ chết chóc? Ông ấy đã cố gắng cho mèo bệnh ăn cỏ thi, nhưng hầu như tất cả bọn họ đã chết. Chỉ hai con khỏe mạnh nhất mới sống sót nổi – nhưng Đuôi Đốm Xám đã già, và yếu đi bởi cơn đói.

Ôi, bộ tộc Sao cứu chúng con!” Chân Lá cầu nguyện. *Hãy cho chúng con biết mình có thể làm gì, trước khi Hai Chân phá hủy tất cả.*

Cô vừa mới bắt đầu tìm thảo dược thì nghe thấy tiếng khóc the thé từ một mèo ở dòng sông. Trong một khoảng khắc cô tự hỏi mình có nên băng qua biên giới bộ tộc Sông. Cô quyết tâm khi tiếng khóc vang lên một lần nữa; mèo nào đó đã gặp rắc rối. Không chút do dự, chân Lá lao xuống dốc.

Dòng sông giữa hai bờ đã dâng cao, do nước của mùa lá rụng. Những nhánh cây bị cuốn trôi, nhấp nhô theo những con sóng trắng. Chân Lá nhìn xuống mặt nước, tự hỏi tiếng khóc đó đến từ đâu. Sau đó cô phát hiện ra một nhánh cây ở sát bờ sông, những cái lá đã che khuất một mèo nhỏ màu đen đứng trên đó. Khi chân Lá nhìn, nó mở rộng quai hàm để khóc thét lên một lần nữa, bám chặt vào nhánh cây để cứu lấy mạng sống của chính nó.

Chân Lá căng thẳng, sẵn sàng nhảy xuống sông mặc dù cô biết bình thường mình làm không tốt. Nhưng tình thế đã quá nguy cấp, con mèo đang trôi ra xa. Chỉ trước khi cô nhảy, một mèo khác lao ra từ bụi lau sậy phía xa bờ, và nhảy xuống sông, nổi bật với những bàn chân mạnh mẽ. Cùng lúc, chân Lá nhận ra bộ lông màu xám: Đó là Bàn Chân Sương, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông.

Cô nhìn, những móng vuốt cắm sâu, khi Bàn Chân Sương tiếp cận nhánh cây và đẩy nó tới bờ sông. Nhưng trước khi họ đến được bờ, một ngọn sóng đã ập đến, nhấn chìm họ dưới dòng

nước đen. Chân Lá bật ra một tiếng thở hổn hển kinh hãi. Sau đó chớp nhoáng, cô ấy lại xuất hiện ở gần bờ, ở những bàn chân tìm thấy chỗ đứng trên những viên sỏi. Chân Lá rùng mình với sự nhẹ nhõm khi thấy Bàn Chân Sương kéo gáy một con mèo khác, và đặt nó xuống bên cạnh. Nhúm lông nhỏ bé vẫn đứng yên, nước từ lông Bàn Chân Sương nhỏ xuống mình nó.

“Tôi có thể giúp gì không?” Chân Lá gọi, tự hỏi Bàn Chân Sương có nhớ cô là một mèo lang y không.

Bàn Chân Sương ngược lên. “Có! Tới đây!”

Chân Lá chạy xuống bờ sông cho đến khi tìm thấy những hòn đá kê chân. Nước lũ đã nhấn chìm nó, nhưng cô nhảy lên hòn đá đầu tiên không do dự. Ngay lúc này đây, cô chỉ nghĩ đến sự sống và cái chết của con mèo đen.

Nhảy đến hòn đá thứ ba thì cô bị trượt chân, và phải cố gắng quờ quạng để bám trên mặt đá ẩm ướt. Bọt nước của dòng sông ở xung quanh cô và trong một nhịp tim đập, cô đã nghĩ là mình sẽ bị cuốn trôi, bị nhấn chìm dưới dòng nước đen ngòm. Trong lúc khủng hoảng, cô lại cảm thấy một mùi hương ấm áp ở bên cạnh, đẩy cô trở lại hòn đá. Một mùi hương ngọt ngào, quen thuộc.

“Lá Đốm?” Chân Lá thì thầm.

Cô không thể nhìn thấy gì, nhưng có thể cảm nhận được sự hiện diện thật gần, giống như trong giấc mơ ở tảng đá Mặt Trăng. Như thể cô mọc cánh, bay lên hòn đá, và nhanh chóng vượt qua những hòn đá còn lại, chạy dọc theo bờ sông đến đến chỗ Bàn Chân Sương và con mèo vừa được bà cứu thoát.

Trước khi chân Lá có thể tiếp cận họ, Sương Điều Hâu và Cánh Bướm Đêm đã chui ra khỏi đám lau sậy, đứng cạnh con mèo đen.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Sương Điều Hâu hỏi.

“Chân Lau Sậy bị rơi xuống sông. Chúng ta cần Lông Bùn,” Bàn Chân Sương meo. “Cậu có thể đi gọi ông ấy không? Nhanh lên!”

“Ông ấy đang đi tìm thảo dược,” Cánh Bướm Đêm nói với cô. “Tôi sẽ đi tìm ông ấy.”

Cô chạy băng băng lên thượng nguồn, nhưng anh trai cô gọi cô trở lại. “Mất nhiều thời gian lắm,” anh meo, búng tai mình về phía con mèo đen. “Em đã nhìn thấy rồi, em sẽ biết phải làm gì.”

Ngay sau đó, anh nhận ra sự hiện diện của chân Lá. Anh ngược lên và nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt xanh lạnh tanh kì lạ. Chân Lá cảm thấy rùng mình. “Cô làm gì ở đây?”

“Tôi gọi cô ấy đấy,” Bàn Chân Sương giải thích. “Chân Lau Sậy cần tất cả sự giúp đỡ mà nó có thể.”

Sương Diệu Hâu khịt mũi khinh bỉ. Chân Lá mặc kệ anh ta khi cô cúi xuống cạnh con mèo đen. Con mèo còn rất bé – lính nhỏ mới, cô đoán – vẫn nằm yên, với nước nhỏ ra từ quai hàm xuống chân trước. Có một vết thương trên vai cậu nhóc; máu chảy từ bộ lông ướt sũng.

“Thằng bé bị ngã,” Bàn Chân Sương meo lo lắng. “Lính nhỏ hay chơi gần bờ sông. Có lẽ nhánh cây rơi xuống đã đánh trúng nó.”

Chân Lá cúi xuống gần chân Lau Sậy. Thở phào nhẹ nhõm khi cô phát hiện ra sự nhấp nhô mờ nhạt ở lồng ngực. Thằng bé còn thở - nhưng thở hơi ngắn và nhẹ, dường như đã quá yếu khi chân Lá quan sát. Cô liếc nhìn Cánh Bướm Đêm, chờ đợi cô ấy điều trị cho con mèo bị thương.

Đôi mắt hổ phách của Cánh Bướm Đêm mở lớn, nhìn chăm chăm vào cơ thể mềm oặt của lính nhỏ.

“Được chưa?” Sương Diệu Hâu meo mắt kiên nhẫn. “Chữa cho nó đi.”

Cánh Bướm Đêm ngược lên, và chân Lá thấy sự hoang mang trong mắt cô. “Em... em không chắc. Em không mang theo thảo dược ở đây. Em phải trở về trại...”

“Chân Lau Sậy không còn thời gian đâu!” Bàn Chân Sương khó chịu. Chân Lá hiểu sự hoảng loạn trong mắt bạn mình. Họ mới chỉ là lính nhỏ; họ chưa sẵn sàng để cứu sống mèo với bàn chân của mình. Lông Bùn đang ở đâu?

Sau đó một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong tâm trí cô. *Chân Lá, con có thể làm được. Hãy nhớ lại những gì Da Xỉ Than đã dạy con. Mạng nhện để cầm máu...*

“Đúng – đúng rồi, tôi nhớ rồi,” chân Lá meo.

Sương Diệu Hâu nheo mắt nhìn chăm chăm vào cô. “Cô biết phải làm gì à?”

Chân Lá gật đầu.

“Vậy thì làm đi. Em – tránh ra.” Sương Diệu Hâu hích vai em gái mình sang một bên để chân Lá có thể tới gần chân Lau Sậy hơn.

Cánh Bướm Đêm meo yếu ớt phản đối; chân Lá liếc thấy cô đang mở to đôi mắt màu hổ phách, vẫn còn sốc và hai tai hước về phía trước để nghe.

“Tìm cho em một ít mạng nhện,” chân Lá hướng dẫn cô. “Nhanh lên!”

Lính nhỏ bộ tộc sông bắn cho cô ánh mắt sợ hãi, sau đó xoay lại, lao lên bờ sông để tìm kiếm trong những bụi cây trên con dốc.

Bây giờ phải lấy nước ra khỏi cơ thể cậu ta, Lá Đốm thì thầm. Chân Lá cúi xuống và luồn vai cô xuống dưới thằng bé, đỡ nó dậy cho đến khi nó phun nước ra khỏi miệng.

Tốt. Bây giờ cậu ấy sẽ thở được, vì vậy hãy làm khô lông của cậu ấy.
Lính nhỏ bắt đầu ho yếu ớt và phát ra tiếng kêu rên nho nhỏ vì đau.

“Năm yên,” Bàn Chân Sương nói, liếm vào mồm nó. “Con sẽ ổn thôi.”

“Đúng rồi,” chân Lá meo khẩn trương với thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông. “Hãy liếm cho cậu ấy đi – liếm đúng cách sẽ giúp lông của cậu ấy được khô và cơ thể được giữ ấm.”

Ngay lập tức Bàn Chân Sương cúi xuống bên cạnh lính nhỏ và liếm mạnh lên lông cậu ta; sau chút di dự, Sương Điều Hâu cũng bắt đầu làm tự tự ở phía bên kia lính nhỏ. Chân Lá liếm vết thương ở trên vai chân Lau Sậy, làm sạch bụi bẩn và cỏ lá. Cô biết nó phải được làm sạch để tránh nhiễm trùng.

“Ở đây,” Cánh Bướm Đêm meo, xuất hiện trở lại bên cạnh chân Lá với một nùi mạng nhện. “Đủ chưa?”

“Tốt rồi, Cánh Bướm Đêm. Đặt chúng vào đó đi.”

Cô cảm thấy mình như mèo bảo trợ của Cánh Bướm Đêm khi cô kiểm tra cách đặt mạng nhện của mèo bộ tộc Sông, để chắc chắn rằng nó phủ hết vết thương và vỗ nhẹ chúng cẩn thận.

“Ổn rồi,” cô lặp lại. “Chân Lau Sậy, em còn bị thương ở đâu nữa không?”

Lính nhỏ ho một lần nữa; dưới sự giúp đỡ của Sương Điều Hâu và Bàn Chân Sương, cậu ta dần dần hồi phục.

“Không,” cậu ấy rên rỉ. “Chỉ ở vai thôi.”

Chân Lá kiểm tra thêm lần nữa, nhưng cô không thấy vết thương nào khác. “Chị nghĩ là em rất may mắn,” cô meo.

“Cậu ấy may mắn vì có cô ở đây,” Sương Điều Hâu gầm gừ, với cái nhìn thù địch vào em gái mình. “Cánh Bướm Đêm, có vấn đề gì với em vậy? Em là một mèo lang y đấy!”

Cánh Bướm Đêm chùng mình xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt anh trai mình.

“Chân Lau Sậy, em có thể ngồi dậy không?” chân Lá hỏi, lúng túng khi nhìn thấy sự bối rối của bạn mình.

Để trả lời, lính nhỏ loạng choạng đứng dậy. Bàn Chân Sương đứng ở một bên để cậu nhóc dựa vào bên vai bị thương.

“Cậu có nghĩ là trở về trại được không?” Sương Điều Hâu hỏi.

Chân Lau Sậy gật đầu. “Cảm ơn...” Giọng thẳng nhóc nhỏ dần khi mở to mắt nhìn chân Lá. “Chị có mùi bộ tộc Sấm!”

“Đúng rồi. Tôi là chân Lá. Lính nhỏ của Da Xỉ Than. Đưa cậu ấy trở về đi,” cô thêm với Bàn Chân Sương. “Nếu Lông Bùn ở đó, ông ấy sẽ chăm sóc nó. Nếu không, cô có thể cho nó một ít lá bách

li hương để nhai cho hết sức.”

“Và hạt anh túc để giảm đau,” Cánh Bướm Đêm thêm, cố tỏ ra tự tin.

“Ờ... không, em không nghĩ vậy.” Chân Lá ghét phải mâu thuẫn với bạn mình. “Tốt nhất là để cậu ấy tự ngủ. Cậu ấy sẽ tự bình tâm trở lại.”

Cánh Bướm Đêm lại nhìn xuống chân khi Sương Điều Hâu liếc nhìn cô khinh bỉ. Anh quay đi, tiến lên thượng nguồn để về trại bộ tộc Sông. Bàn Chân Sương theo phía sau, hỗ trợ chân Lau Sậy. Lính nhỏ màu đen vẫn còn run rẩy, nhưng nó tiếp tục đi cho đến khi cả ba mèo chui vào bụi lau sậy, biến mất khỏi tầm nhìn của chân Lá.

Khi họ rời đi, chân Lá không thể không cảm thấy ghen tị với những bộ lông óng mượt và cơ bắp mạnh mẽ của họ. Thậm chí cả chân Lau Sậy, với bộ lông vừa được hong khô bởi gió lạnh, trông cũng khỏe mạnh và được ăn no. Bộ tộc Sông là bộ tộc duy nhất vẫn còn khá nhiều mèo, và cũng là bộ tộc duy nhất không chịu ảnh hưởng từ những việc làm của Hai Chân.

Rũ bỏ cảm giác oán giận, chân Lá liếc nhìn Cánh Bướm Đêm, mèo vẫn chưa rời đi. “Đừng cảm thấy xấu hổ,” cô meo. “Tất cả đã qua, và không có thiệt hại gì cả. Bây giờ chân Lau Sậy đã khỏe rồi.”

“*Không đúng!*” Cánh Bướm Đêm quay lại đối mặt với cô. “Tôi đã mất nó... Cơ hội đầu tiên để cho họ thấy là tôi xứng đáng trở thành một mèo lang y, và tôi đã hoàn toàn sai lầm.”

“Ai cũng mắc sai lầm mà.” Chân Lá cố gắng an ủi cô.

“*Em không thể.*”

Nhưng em được giúp đỡ, chân Lá nghĩ, ước gì cô có thể nói cho bạn mình về Lá Đốm, nhưng cô biết không bao giờ được chia sẻ một bí mật quan trọng như vậy với một mèo của bộ tộc khác. Cô gửi một lời cầu nguyện trong âm thầm để cảm ơn bạn của bố mình.

“*Chị có thể giúp chân Lau Sậy,*” Cánh Bướm đêm cay đắng tiếp tục. “Chị *biết* hết những thứ em đã làm. Chị đã từng đưa cho em và bạn của em lá cây bách ly hương, lúc bộ tộc Gió đuổi theo em. Nhưng bây giờ... tự nhiên chị không thể suy nghĩ được. Chị chỉ hoảng sợ, và không thể nhớ ra được điều gì cả.”

“Chị sẽ có một cơ hội khác.”

“Nếu có một cơ hội khác.” Cánh Bướm Đêm cào mạnh mặt đất với móng vuốt cứng và sắc. “Sương Điều Hâu sẽ nói với những mèo khác chị là đồ vô dụng, Lông Bùn sẽ ước là ông ấy chưa từng chọn chị. Và bây giờ cả bộ tộc sẽ không còn tôn trọng chị nữa!”

“Tất nhiên là họ tôn trọng chị rồi.” Chân Lá bước đến và ấn mũi vào bộ lông vàng xinh đẹp của Cánh Bướm Đêm. “Tất cả rồi sẽ bị lãng quên thôi, chị cứ chờ mà xem.” Cô đã sốc khi Cánh Bướm Đêm chắc chắn anh trai mình sẽ tuyên bố tin tức về sự thất bại của em gái cho toàn trại. Cô đã nghĩ là Sương Điều Hâu sẽ trung thành với em gái mình hơn.

“Chị biết những gì em nghĩ,” Cánh Bướm Đêm meo cay đắng, làm cho chân Lá nhảy lên. “Sương Điều Hâu trung thành với *bộ tộc*, không phải chị hay bất kì mèo nào khác. Anh ấy chỉ quan tâm cách để trở thành một chiến binh vĩ đại thôi.”

Giống như Sao Cọp, chân Lá nghĩ với một cái rùng mình.

“Em thật may mắn, chân Lá à.” Giọng Cánh Bướm Đêm tuyệt vọng. “Em được sinh ra trong bộ tộc, và cha của em là một tộc trưởng. Mẹ của chị là một tên cù bất cù bơ, sẽ không mèo nào quên được điều đó.”

Cô quay đi, cúi đầu, đuôi rũ xuống mặt đất, và bắt đầu tiến lên thượng nguồn như thể nỗ lực hết sức trong từng bước chân.

“Em sẽ gặp lại chị sớm!” Chân Lá gọi, nhưng bạn của cô không trả lời.

Chân Lá không thể làm gì hơn. Buồn bã, cô trở về chỗ hòn đá kê chân và băng qua cẩn thận hơn lúc chạy qua để cứu chân Lau Sậy. Khi tới biên giới bộ tộc Sấm, cô bắt đầu cảm thấy khá hơn. Mùa lá trụi đang đến, Cánh Bướm Đêm sẽ có nhiều cơ hội để thể hiện những kĩ năng của chị ấy, và bộ tộc của cô sẽ quên đi thất bại lần này. Bên cạnh đó, chân Lá cũng không thể không cảm thấy hài lòng với thành công của mình. Cô đã cứu sống được con mèo – lần đầu tiên, nhưng không phải là con mèo cuối cùng, cô hy vọng.

“Cảm ơn, Lá Đốm,” cô thì thầm thành tiếng, và nghĩ rằng mình đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của mèo lang y.

Cảm thấy lạc quan hơn dưới ánh trăng, cô trở thu gom đám lá cây anh thảo và mang chúng trở về trại. Khi vừa đến đỉnh khe núi, cô dừng lại; sự lạc quan biến mất và một mảng băng vỡ vụn trong tim khi cô nghe thấy tiếng thét chói tai và tiếng gào ai oán từ trắng trống phía dưới. Cô nhìn xuống, Long Chuột và Ria Mưa chui ra khỏi đường hầm kim tước và chạy lên khe núi, vụt qua chân Lá mà không hay biết.

Chân Lá lao xuống trại và chui qua đường hầm, cô sẽ tìm thấy nỗi kinh hoàng gì. Hai Chân đã đến nơi này chưa? Sao Lửa đứng ở dưới chân Bục Đá với Văn Xám, Long Bão và Long Điều Hâu tụm lại cạnh nhau. Ngoài hang lính nhỏ chân Trắng cúi đầu, khóc như một đứa trẻ. Chân Chuột Chù và chân Nhện cố gắng an ủi cô.

Chân Lá dừng lại, ngơ ngác. Tại sao mọi người lại sầu thảm như vậy? Không có mùi lạ trong trại, không có dấu hiệu của Hai Chân tàn phá. Cô phát hiện ra Da Xỉ Than đang khập khiễng mết mội vào đường hầm dương xỉ dẫn đến trắng trống của mèo lang y.

Chân Lá chạy theo phía sau bà. “Có chuyện gì vậy?” cô hỏi, thả đám cây anh thảo xuống. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Da Xỉ Than quay lại và nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt màu xanh sẫm nào. “Đuôi Đốm Xám chết rồi,” bà giải thích, giọng nói mệt mỏi làm chân Lá cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. “Đuôi Mây cùng Tim Sáng cũng đã biến mất.”

Tôi là Gió. Mà Gió thì phải được tự do...

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 17



hân của Long Bao đau nhức và nước mưa nặng trĩu trên bộ lông ướt sũng khi anh trượt chân trên đá và vấp ngã đau đớn. Anh cảm thấy như thể mình phải chạy trốn trong cả mùa trăng. Thế giới xung quanh dường như chẳng còn gì ngoại trừ đá, mưa và gió.

Khi anh bò trên mặt đá nứt, anh nhận ra mưa đã ngớt. Ngay sau đó là một cơn gió lớn. Bầu trời bắt đầu trong hơn, mặt trăng cố gắng đấu tranh để chiếu thứ ánh sáng bạc qua những đám mây.

Vuốt Mâm Xôi dừng lại, và những mèo khác tập trung xung quanh anh. Họ đứng trên một rìa một tảng đá bụi, phía trên là một con dốc đầy những hòn đá nhỏ, trong khi bên dưới tảng đá là bóng tối.

“Tôi không biết chúng ta đang ở đâu,” Vuốt Mâm Xôi thừa nhận. “Tôi xin lỗi, tôi đã nghĩ là sẽ mang các bạn trở lại con đường mà bảo hộ đã chỉ, nhưng tôi chưa từng thấy chỗ này trước đây.”

“Đó không phải là lỗi của anh,” chân Sóc meo, liếc nhìn chân Chim như thể cô chờ cho lính nhỏ lại nói điều gì đó thô lỗ. “Mưa đã rửa sạch mùi, và trời quá tối để có thể nhìn ra được cái gì.”

“Thế này là tốt rồi,” Da Hung chỉ ra, “nhưng chúng ta làm gì bây giờ? Nếu chúng ta không cẩn thận, mèo bộ lạc có thể bắt được chúng ta.

“Hoặc Răng Sắc Nhọn,” Đuôi Phi Điểu thêm với một cái rùng mình. Long Bao hắng giọng. Anh cảm thấy tội và phản bội khi nghĩ mèo bộ lạc là bạn của mình, và anh muốn quên họ cùng tất cả mọi thứ đã làm ngay khi có thể. Nhưng họ đã dạy anh những kỹ năng để tồn tại, và thật ố chuột khi không dùng nó.

“Tôi nghĩ tôi có thể tìm thấy đường,” anh meo. “Tôi đã đi sẵn cùng với bộ lạc, và nhớ được nhiều thứ hơn các bạn.”

“Vậy anh dẫn đường đi,” Vuốt Mâm Xôi trả lời ngay lập tức. “Chỉ cần chúng ta vượt qua được ngọn núi thôi.”

Lông Bão cảm thấy ấm áp khi chiến binh bộ tộc Sấm tin tưởng anh. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu mất lòng tin của Vuốt Mâm Xôi, sau khi anh đã sống với những con mèo bộ lạc. Bây giờ anh đã biết tình bạn giữa anh và Vuốt Mâm Xôi có ý nghĩa như thế nào.

“Sẽ mất một vài ngày để vượt qua dãy núi,” anh cảnh báo với chiến binh màu hung, nhớ lại những ngày Khe Suối đưa anh đến đỉnh cao và cho anh nhìn thấy những lớp đá trải dài bất tận ộp hía trước. Ít nhất họ có thể để ánh sáng mặt trời hướng dẫn đường đi cho họ khi ánh sáng ban ngày đến. “Nhưng tôi nghĩ tôi có thể đưa các bạn ra khỏi lãnh thổ bộ lạc.”

“Càng sớm càng tốt,” chân Chim thì thầm. Anh đang đứng rất gần Đuôi Phi Điều để lông họ chạm vào nhau. Dường như có một sự kết nối vô hình giữa họ, Lông Bão tự hỏi có chuyện gì đã xảy ra giữa họ trong lúc anh bị giam trong hang động.

Lông Bão dẫn họ dọc theo rìa tảng đá, và sau đó bước cheo qua bãi đá nhỏ, bàn chân anh bị trượt trên những hòn đá lỏng lẻo. Đến sườn núi, anh dừng lại để tìm ra hướng đi đúng từ rêu mọc trên đá và từ những mẫu cây. Cảm giác tội lỗi dâng lên trong suy nghĩ khi anh nhận ra tìm đường theo cách của mèo bộ lạc để đến thế nào, như thể anh đã trở thành một mèo bộ lạc thay vì một chiến binh trung thành của bộ tộc Sông.

“Có chuyện gì vậy?” Đuôi Phi Điều lặng lẽ hỏi, đến bên cạnh và cọ lông vào anh. Anh biết cô sẽ dễ dàng nhận ra nỗi buồn của anh.

“Anh tin họ.” Lông Bão nhe răng. “Khe Suối, Vách Đá và những mèo khác. Anh không bao giờ nghĩ... Và sau đó họ đã bắt anh làm tù nhân, chính bọn em đã mạo hiểm để cứu anh ra khỏi đó.”

“Bọn em không thể đi mà không có anh.” Đuôi Phi Điều bật ra tiếng rừ rừ an ủi.

“Họ chưa bao giờ nói với anh về lời tiên tri, em biết đây, cả những lúc bọn anh đi sẵn cùng nhau. Làm anh càng sốc hơn khi nghe những gì Đá Nứt nói trong Hang của Những Hòn Đá Sắc Nhọn.”

“Chúng ta đều biết điều đó mà,” em gái anh thì thầm.

“Nhưng chúng ta phải đứng đây để nói về chuyện đó sao?” Chân Chim ngay lập tức yêu cầu khi anh trờ tới sườn dốc. “Chúng ta phải *di chuyển*.”

“Họ đã sai.” Lông Bão không để tâm đến lính nhỏ bộ tộc Gió, nhìn vào mắt Đuôi Phi Điều và cố gắng thuyết phục mình một lần nữa. “Anh *không thể* là mèo hứa, phải không? Nó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Không, tất nhiên là không,” Đuôi Phi Điều meo. “Đừng tự trách mình nữa, Lông Bão. Không ai

trong chúng ta biết chuyện gì đang xảy ra. Và bộ lạc, họ không phải là mèo xấu - chỉ là họ đang tuyệt vọng.”

Lông Bão hy vọng em gái mình không nhìn ra cảm giác tội lỗi đang xào xé bụng anh. Nếu lời tiên tri là đúng, và Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng thực sự đã chọn anh để giúp đỡ mèo bộ lạc thì sao? Bộ tộc Sao đã chọn ra bốn mèo để cứu lấy khu rừng, nhưng anh không phải là một trong số họ. Anh đến chuyển hành trình vì anh không thể để Đuôi Phi Điều đi đâu mà không có anh. Bây giờ, anh tự hỏi có phải bằng cách nào đó Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã quyết định để anh đến nơi này để tiêu diệt Răng Sắc Nhọn.

Nhưng anh đã quay lưng với bộ lạc lúc họ cần anh nhất. Anh vẫn nhớ khoảnh khắc Răng Sắc Nhọn rời khỏi hang, quai hàm hằn gặm chặt Vì Sao khi cô ấy kêu gào trong vô vọng mong được giúp đỡ. Nếu mèo tiếp theo phải chết là Vách Đá thì sao? Nếu là *Khe Suối* thì sao? Trong suy nghĩ của Lông Bão xuất hiện hình ảnh của một cô mèo xinh đẹp bị kẹp cứng trong những hàm răng thô bạo, và anh cố gắng đẩy hình ảnh đó đi.

Anh rùng mình, hầu như không nhận ra bạn bè vẫn đang đứng đó để đợi anh.

“Có gì không đúng à?” Vuốt Mâm Xôi hỏi.

Lông Bão lắc mình. “Không,” anh meo. “Hướng này.”

Ở phía bên kia sườn núi, mặt đất đã thấp dần trong một dốc đá cạn, đủ thấp để cho mèo nhảy xuống. Khi anh cúi xuống từ cạnh hòn đá, anh nhìn thấy một con chim núi ngay bên dưới.

Chân Sóc, ở bên vai, thúc giục anh và chỉ vói tai của cô ấy. Để được an toàn, Lông Bão búng nhẹ đuôi qua quai hàm cô và ra hiệu cho những mèo còn lại im lặng.

“Tôi sẽ bắt nó,” anh thì thầm. “Các bạn ở lại đây.”

Anh kinh sợ khi nhận ra những kĩ năng mới có vẻ ăn sâu vào máu anh, như thể anh đã biết nó trong cả cuộc đời mình. Con chim ở trên một mỏm đá hẹp, vì vậy anh không thể nhảy xuống mà không sợ bị lấn vòng. Trong rừng, mèo sẽ không do dự mà nhảy xuống từ cành cây, nhưng ở đó có mặt đất mềm, không phải là đá lởm chởm có thể cào nát da họ và để cả lộ xương.

Thay vào đó anh thận trọng leo xuống dưới, đi theo đường vòng cách nó vài cái đuôi, và lén lút quay trở lại, sử dụng tảng đá vỡ để làm bia ẩn dấu. Khi anh đến đủ gần, anh vồ lấy con chi, ghì chặt nó trên bề mặt đá, nơi mà con chim vỗ cánh bất lực trong vai nhịp tim đập cho đến khi mất hẳn sự sống.

“Thật tuyệt!” chân Sóc la lên, uốn đuôi trong sự ngưỡng mộ. “Anh thật sự rất giống một mèo núi, Lông Bão à.”

“Tôi không hy vọng vậy đâu,” Lông Bão meo.

Sau con mèo tập trung lại để cùng chia sẻ con chim. Ngay khi anh xong, một cơn mưa mỏng bắt đầu rơi và những đám mây lại che khuất mặt trăng một alàn nữa.

“Đây không phải điều chúng ta muốn,” Vuốt Mâm Xôi meo, quét lưỡi xung quanh mõm. “Tôi nghĩ chúng ta nên tìm nơi trú ẩn cho đêm nay.”

“Miễn là mèo bộ lạc không theo dõi chúng ta xuống đây,” Da Hung cảnh báo. Long Bao để ý thấy vai cô không còn đau nữa; thảo dược của Đá Nứt đã giúp cô ấy rất nhiều. Ít nhất, họ cũng có điều để cảm ơn mèo bộ lạc.

“Tôi nghĩ bây giờ chúng ta đã ở đủ xa rồi,” anh meo. “Vuốt Mâm Xôi nói đúng. Chúng ta không thể tiếp tục đi trong trời mưa. Chúng ta hãy tìm xem có hang động nào không.”

Anh lại dẫn đầu một lần nữa, lần này là tìm kiếm một nơi nào đó để trú ẩn. Anh sớm tìm thấy nó, một hốc tối ở dưới chân tảng đá, được che chắn bởi vài cây bụi nhỏ.

Anh thận trọng tiếp cận và ngửi nó. “Mùi thỏ,” anh báo cáo. “Nó đã được bỏ trống một thời gian rồi.”

“Quá tệ,” chân Sóc meo. “Tôi có thể làm vài thứ với một con thỏ.”

“Cũng có mùi mèo bộ lạc,” chân Chim thêm, đứng cạnh Long Bao để đánh hơi. “Và nó khá mới. Tôi sẽ không ở đó đâu.”

“Vậy thì ở ngoài và chịu ướt đi,” chân Chim vặn lại, bước về phía trước.

“Chờ một chút.” Da Hung sử dụng đuôi để ngăn không cho chân Sóc vào hang động. “Để tôi kiểm tra nó đã.”

Cô trượt vào hang trong khi chân Sóc nhìn phần nộ từ phía sau cô. Đây là lần đầu tiên trong đêm nay Long Bao cảm thấy vui vẻ và ấm áp hơn với sự dũng cảm của lính nhỏ bộ tộc Sấm. Cô vẫn không chịu để những nhiệm vụ nguy hiểm cho các chiến binh.

Một lát sau giọng của Da Hung vang lên từ trong hốc, vang vọng như thể cô đang nói từ một không gian rộng lớn bên dưới.

“Được rồi. Mọi thứ đều ổn.”

Long Bao dẫn họ chui qua miệng hang chật hẹp, lông của anh cọ vào bức tường ở cả hai bên. Lối nhỏ hẹp đến mức, anh phải hít vào, sợ bị mắc kẹt, sau đó đột nhiên con đường càng lúc càng mở rộng. Mặc dù bóng tối bao trùm, tiếng vang vọng của từng bước chân trên nền cho anh biết anh đang đứng trong một cái hang khá rộng lớn.

“Thật tuyệt vời!” giọng chân Sóc vang lên từ phía sau. Anh cảm nhận được những giọt nước văng ra khi cô rũ lông và thêm, “Tất cả những gì chúng ta cần vào lúc này là một đồng mồi tươi.”

Long Bao kiểm tra mùi của cả sáu mèo, thậm chí chân Chim cũng vào hang. Anh chỉ bắt đầu thư giãn khi một mùi khác tràn qua mũi anh, và anh sững sờ khi nhận ra: Đó là một mèo bộ lạc,

nhưng bằng cách nào đó nó khác với những mèo bộ lạc mà anh biết.

Cùng lúc, giọng mèo cất lên từ bóng tối. “Và các ngươi có thể là ai?”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 18

Bộ tộc đã dành cả đêm để cầu nguyện cho Đuôi Đốm Xám, và bây giờ, trong ánh bình minh, những mèo già mang thi thể của bà ra ngoài trại để chôn. Trăng trắng đầy sương trong tán cây và nước nhỏ giọt từ những chiếc lá. Mèo già đã sống được rất lâu, như thể bà trải qua tất cả mọi khoảnh khắc trong quá khứ.

Khi mèo già đi qua đường hầm kim tước, những mèo khác tụ tập lại thành nhóm nhỏ, meo khản trương với ánh mắt nhìn nhau lo lắng. Chân Lá không thể nghe được những gì họ nói, nhưng cô không cần nghe. Cô biết họ đang bàn tán chuyện Đuôi Mây và Tim Sáng biến mất. Bốn mèo đã mất tích từ bộ tộc Sấm, nhưng chân Lá không thể tin rằng bộ tộc Sao đã triệu tập Đuôi Mây và Tim Sáng từ quá xa – trừ khi những mèo kia đã thất bại trong nhiệm vụ và sẽ không bao giờ trở về nữa. *Nếu Ngài không thể giúp đỡ chúng con, bộ tộc Sao*, cô nghĩ một cách tuyệt vọng, *tại sao lại mang mèo của chúng con đi?* Da Xỉ Than phá vỡ suy nghĩ của cô, đẩy mũi vào lông chân Lá mà không nói lời nào, sau đó khập khiễng tới gặp Sao Lửa và Vằn Xám. Chân Lá phát hiện ra Lông Chuột đang băng qua trăng trắng, cùng với Vuốt Gai và Lông Tần bì ở phía sau cô.

“Tôi sẽ đưa đội tuần tra bình minh đi,” Lông Chuột thông báo khi cô ra khỏi trại. “Ngài vẫn muốn chúng ta đi tìm Đuôi Mây và Tim Sáng đúng không?”

“Không có nhiều chỗ để họ đi đâu,” Lông Tần Bì nhấn mạnh.

Tim chân Lá chùng xuống khi nhớ về nỗ lực của bộ tộc trong những ngày trước để tìm hai mèo. Đội tuần tra đã bao phủ toàn bộ lãnh thổ, theo một mùi hương dẫn tới chỗ Hai Chân đá phá hủy khu rừng. Mùi biến mất ở gần chỗ thân cây lớn bị quái vật đập đổ, và sau đó không còn gì nữa cả.

“Mở mắt to ra,” Sao Lửa trả lời. “Đó là tất cả những gì mà cô có thể làm.”

“Tôi sẽ không đưa Đuôi Mây trở về từ Hai Chân,” Long Chuột gầm gừ. “Với lượng mồi khan hiếm ở trong rừng, thức ăn của Hai Chân cũng thật hấp dẫn.”

“Và anh ấy đã ăn no đầy khi còn là lính nhỏ,” Long Tần Bì nhắc lại.

“Đúng, đừng quên anh ấy đã trở về với chúng ta,” Long Chuột meo. “Mèo đã bị đặt vào nguy hiểm, khi giải cứu anh ta khỏi Hai Chân.”

“Đủ rồi!” Văn Xám rít lên.

“Không, cô ấy nói đúng đấy.” Chân Lá không thể tin được bố cô đã mệt mỏi đến thế nào. “Đuôi Mây luôn có một chân trong thế giới của Hai Chân. Nhưng tôi nghĩ bây giờ anh ấy trung thành với bộ tộc.”

“Tất nhiên. Đừng bắt công với cậu ấy.” Giọng Da Xỉ Than gãy gọn. “Đã quá lâu rồi kể từ khi Đuôi Mây ăn thức ăn mèo kiếng. Lúc đó cậu ấy còn trẻ và ngu ngốc.”

“Bên cạnh đó, Tim Sáng cũng sẽ không bao giờ làm vậy!” Văn Xám bảo vệ những mèo đồng tộc mất tích với ánh mắt u tối. “Và Đuôi Mây sẽ không ra đi mà không có cô ấy. Chúng ta phải tìm hiểu xem lí do tại sao *cả hai* mất tích.”

“Và tại sao họ bỏ chân Trắng ở lại,” Vuốt Gai meo. “Cô ấy là đứa con duy nhất của họ.”

Long Chuột càu nhàu. “Đúng. Tôi tự hỏi có khi nào họ đến bộ tộc Sông không?” cô đề nghị. “Để ăn cắp cá chẳng hạn?”

“Bây giờ tôi cũng không nghĩ ra *chỗ* nào khác nữa,” Da Xỉ Than đồng ý, nhưng không có thái độ thù địch trong giọng nói của bà.

Văn Xám suy nghĩ trong chốc lát; sau đó lắc đầu. “Không. Nếu bộ tộc Sông bắt gặp chúng, họ sẽ đuổi chúng đi ngay. Rắc rối sẽ đến trong cuộc Tụ Họp tiếp theo, nhưng những mèo của chúng ta không chỉ biết mất.”

Nếu họ không ngã xuống dòng sông, chân lá nghĩ, không dám phát biểu ý kiến. Cô không thể quên được dòng nước lũ đã nhấn chìm hòn đá kê chân, trên đường cô đến giúp chân Lau Sậy.

“Mùi của họ không dẫn tới bộ tộc Sông,” Sao Lửa chỉ ra. “Tôi không thể nghĩ được là nó biến mất ở gần quái vật Hai Chân như vậy. Tôi đoán...”

Ông để cho giọng nói nhỏ dần, nhưng chân Lá nhìn thấy sự lo lắng trong mắt ông, và cô có thể đoán được ông nghĩ gì. Cô đã thấy con quái vật Hai Chân đầu tiên rời khỏi đường hầm và bắt đầu cào xé khu rừng. Nếu có một con mèo ở đó, quái vật có thể nuốt sống mà không hề nhận ra. Cô rùng mình, và gặp ánh mắt của bà. Cả hai đều thích sự bướng bỉnh của họ hàng Đuôi Mây, và chân Lá yêu sự quyết liệt của Tim Sáng khi cô ấy đối mặt với vết thương từ bầy chó dữ. Hai mèo là tổn thất lớn cho bộ tộc của họ.

“Chỉ tuần tra như thường lệ, Long Chuột,” Sao Lửa quyết định. “Và báo cáo tất cả những gì cô

thấy lạ.”

“Tôi luôn luôn làm thế.” Long Chuột vội vã mang hai chiến binh trẻ đi theo phía sau.

Sao Lửa lắc mình như thể đẩy những suy nghĩ vô dụng đi. “Da Xỉ Than, bộ tộc Sao có cho cô thấy bất cứ điều gì về Đuôi Mây và Tim Sáng không?”

“Không,” Da Xỉ Than trả lời. “Không có gì cả.”

“Hoặc dấu hiệu về những chiến binh đã mất tích trong rừng? Đã... đã quá lâu rồi kể từ khi Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc biến mất.” Ông ghen ngào như đang nuốt phải xương lúc đang ăn.

Da Xỉ Than lại lắc đầu. “Bộ tộc Sao im lặng. Tôi xin lỗi.”

Một lần nữa, chân Lá lại đấu tranh với những suy nghĩ rằng nói với bố và mèo bảo trợ những gì mà cô biết, rằng Vuốt Mâm Xôi và chân Sóc đã được bộ tộc Sao triệu tập để đi khám phá một điều gì đó nhằm giúp đỡ cho khu rừng. Nhưng cô gần như không biết phải nói gì nữa. Bất cứ khi nào cô cố liên lạc với chân Sóc cô cũng không thấy gì ngoại trừ sự bối rối, những ấn tượng đáng sợ về thác đổ, bóng tối và móng vuốt sắc cào xé – máu, đá và nước hòa chung làm một. Cô không thể trấn an Sao Lửa về chân Sóc bằng tất cả những hình ảnh đó, không thể cho Văn Xám những tin tức đầy hy vọng về hai đứa con mất tích từ bộ tộc Sông.

“Có lẽ tôi phải thực hiện một chuyến đi đến Dây Núi,” Sao Lửa meo. “Bộ tộc Sao có thể sẽ nói chuyện với tôi, nếu – ”

Ông im lặng khi Long Điều Hâu bước vào, với lính nhỏ của ông ấy, chân Trắng, ở ngay phía sau. Tim chân Lá như muốn nhảy ra ngoài. Con mèo trẻ cúi đầu, và đuôi kéo lết trên nền đất. Rõ ràng con bé đang đau buồn về sự mất tích của bố mẹ mình.

“Sao Lửa, tôi nghĩ ngài nên có vài lời với chân Trắng,” Long Điều Hâu meo lo lắng.

Tai Sao Lửa bung lên. “Sao, có chuyện gì vậy?”

Chân Trắng ngược nhìn ông. “Con muốn được miễn huấn luyện,” cô cầu xin, đôi mắt rực cháy. “Con muốn đi tìm Đuôi Mây và Tim Sáng.”

“Tôi đã nói là con bé không thể tự đi,” Long Điều Hâu tiếp tục. “Nhưng nó – ”

“*Làm ơn,*” chân Trắng chen ngang. “Con chỉ là một lính nhỏ. Bộ tộc có thể không có con. Con *phải* đi tìm họ.”

Sao Lửa lắc đầu. “Ta xin lỗi, chân Trắng,” ông meo nhẹ nhàng. “Những lính nhỏ cũng quan trọng với bộ tộc, như bất kỳ mèo nào khác. Vả lại, Long Điều Hâu nói đúng đấy. Con không thể đi lang thang một mình, đặc biệt là vào lúc này, khi chúng ta không biết nguy hiểm thực sự là gì. Thực sự, không mèo nào nên ra ngoài một mình.”

“Chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm,” Văn Xám thêm. “Chúng ta sẽ làm mọi thứ có thể.”

“Nhưng chừng đó là không đủ!” Chân Trắng rên rỉ. Chân Lá biết chân Trắng sẽ không bao giờ nói chuyện với thủ lĩnh trợ tá nếu cô ấy không lo lắng quá mức.

“Bộ tộc Sao sẽ ở cùng với họ cho dù họ ở bất cứ nơi đâu,” Da Xỉ Than thì thầm nhẹ nhàng, ấn mũi vào lông chân Trắng.

“Lông Điều Hâu, đưa đội tuần tra đi đi,” Sao Lửa meo.

“Bộ tộc Sao biết, chúng ta có thể sử dụng mối tơ. Chân Trắng, đi với ông ấy; luôn mở to mắt để tìm Đuôi Mây và Tim Sáng. Nhưng con *không được* rời khỏi bảo trợ của mình, rõ chưa?”

Chân Trắng gật đầu; con bé trông có vẻ có chút hy vọng hơn.

“Tôi cũng sẽ đi cùng,” Văn Xám đề nghị, “và tôi sẽ đưa Bao Cát đi nữa. Nếu tất cả mèo đi tìm chúng, cô ấy sẽ làm tốt nhất.” Ông vội vã chạy đến hang chiến binh.

“Cảm ơn, Sao Lửa,” chân Trắng meo, cúi đầu trân trọng trước khi theo mèo bảo trợ ra khỏi trại.

Chân Lá nhìn cho đến khi Văn Xám và Bao Cát đi theo họ, cả bốn mèo biến mất vào đường hầm kim tước.

“Chúng ta không còn được an toàn trên lãnh thổ của mình nữa,” Sao Lửa thì thầm. “Nhưng chắc chắn *bốn* mèo không thể mất tích mà không – ”

Ông dừng lại khi có tiếng than khóc cất lên từ nhà trẻ. Chân Lá quay sang xung quanh và nhìn thấy Da Bụi xuất hiện. Ông lão đảo về phía trước với cái đuôi dài lết trên mặt đất như thể ông không đủ sức để nhắc nó lên.

Liếc nhìn bố, chân Lá lao về phía ông, thăm cảnh chột hiện ra trong đầu cô. Sao Lửa và Da Bụi theo phía sau, dừng lại trước mặt Da Bụi.

“Anh bị thương à?” Sao Lửa hỏi.

Chiến binh màu nâu nhìn chằm chằm vào tộc trưởng của mình bằng ánh mắt dần dần mờ màng. “Đó không phải là lỗi của cô ấy,” ông thì thầm. “Mây Dương Xỉ đã làm hết sức có thể rồi. Nhưng cô ấy ăn không đủ no để giữ được cả ba đứa trẻ.”

Khi ông nói xong, chân Lá lại nghe thấy tiếng than khóc, đau buồn với cái chết nữa của bộ tộc.

“Rốt cuộc là chuyện gì chứ?” cô khóc thét lên.

Da Bụi nhìn cô bằng ánh mắt vô vọng. “Bé Đường Tùng chết rồi.”

Ngay lập tức, Da Xỉ Than gạt Da Bụi sang một bên, chui vào nhà trẻ. Sao Lửa đặt đuôi lên vai ông chiến binh màu nâu, nỗ lực trong vô vọng để an ủi ông ấy. Da Bụi đẩy mõm vào bộ lông màu cam của tộc trưởng. Chân Lá cảm thấy cổ họng thắt lại khi nhìn hai mèo, họ chưa bao giờ

lại bạn, gần gũi để chia sẻ nỗi đau cùng nhau như thế.

“Sẽ có chuyện gì tiếp theo?” Sao Lửa meo, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời buổi sáng màu xám. “Bộ tộc Sao, bây giờ ngài sẽ gửi cho bộ tộc Sấm rắc rối gì?”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 19



ái gì vậy? Mỗi sợi lông trên da Lông Bão dựng lên sợ hãi. Anh và bạn bè đang bị mắc kẹt trong cái lỗ đen này; cho dù là đang nói thì nó cũng đã chẳng lối ra vào, và chẳng còn chỗ nào khác để trốn. Tuyệt vọng, anh nếm không khí và nhận ra nó là tập hợp mùi của nhiều mèo, tất cả mèo của bộ lạc, không phải chỉ một.

“Anh là ai?” anh hỏi.

Để trả lời, anh cảm thấy một bờ vai mạnh mẽ đẩy anh sang một bên khi con mèo lạ bước vào hang. Có tiếng bước chân nhẹ nhàng khi những mèo khác đi theo.

Sau đó anh nghe thấy giọng nói của Vuốt Mâm Xôi, căng thẳng nhưng vẫn bình tĩnh. “Chúng tôi đã trên đường trở về nhà từ chỗ này và chúng tôi chỉ cần một chỗ trú ẩn cho đêm nay. Chúng tôi không gây hại đến ông.”

Mèo lạ nói tiếp. “Đây là chỗ của chúng tôi.”

“Vậy chúng tôi sẽ đi,” Da Hung meo. Cô bước tới lối ra vào, và những mèo khác xáo trộn để đi theo cô.

Lông Bão cảm thấy lông trên da mình nằm xuống trở lại. Với tất cả may mắn, họ có thể ra khỏi chỗ này mà không cần đánh nhau. Những con mèo này không thể đến từ Bộ lạc Nước Đổ, hay bọn anh không biết anh và những mèo đồng hành cùng anh ấy là ai. Nhưng họ thực sự mang mùi của bộ lạc; Lông Bão bối rối, nhưng anh vui mừng để lại những bí ẩn ở phía sau nếu họ có thể đi theo một đường khác để an toàn.

“Đừng vội vàng thế,” mèo mới đến gầm gừ. “Chúng tôi làm thế nào để biết là anh đang nói sự thật? Tôi không biết anh, và tôi cũng không biết mùi của anh.”

“Gót Chân, chúng ta nên giữ họ làm tù nhân.” Tiếng rít phát ra từ một trong những mèo rừng ở phía sau anh ta. “Chúng ta có thể sử dụng họ để làm mồi cho Răng Sắc Nhọn.”

“Anh cũng biết Răng Sắc Nhọn?” Long Bao kêu lên.

“Tất nhiên chúng tôi biết về Răng Sắc Nhọn,” tiếng nói ồm ồm đầu tiên vang lên. “Mỗi mèo trên ngọn núi này đều biết về Răng Sắc Nhọn.”

Khi anh nói, Long Bao nhận ra bóng đêm đã mờ dần. Hình dáng của những con mèo lạ dần hiện ra lơ mờ trong những tia sáng đầu tiên của ánh bình minh đang rọi qua đường hầm. Mỗi sợi lông trên da Long Bao lại dựng lên với nỗi sợ hãi khi nhìn thấy họ.

Con mèo đầu tiên, Gót Chân, là một trong những mèo lớn nhất mà anh từng thấy, một con mèo màu nâu tơi với bờ vai và bàn chân khổng lồ. Bộ lông của anh tua tủa xơ xác với một thái độ thù địch, và một vết sẹo sâu trải dài ở một bên mặt của anh, môi uốn cong gầm gừ. Đôi mắt màu hổ phách của anh nheo lại, nhìn đầy nghi ngờ vào bầy mèo rừng.

Đằng sau anh là hai mèo khác, một cậu mèo đen gầy còm với cái đuôi cụt lủn chẳng khải gì một gốc cây lởm chởm, và một cô mèo màu nâu xám. Cả hai bọn chúng đều uốn cong móng vuốt như thể chờ đợi khoảnh khắc được cắm sâu nó vào lông mèo bộ tộc.

Mặc dù số lượng mèo bộ lạc áp đảo với tỉ lệ hai chọi một, Long Bao vẫn không nhìn ra cơ hội chiến thắng trong cuộc chiến này. Chắc chắn họ không thể ra khỏi đây mà không bị thương. Anh nhìn bạn bè mình đang cùng chung suy nghĩ với anh; ngay cả chân Chim cũng yên lặng, mắt anh ấy nhìn chằm chằm thận trọng vào những mèo lạ.

“Chúng tôi đã thấy Răng Sắc Nhọn và chúng tôi biết hấn hung dữ như thế nào.” Vuốt Mâm Xôi vẫn cố gắng giữ không khí trong hòa bình. “Nhưng chúng tôi có một nhiệm vụ khẩn cấp và chúng tôi phải đi.”

“Cậu sẽ đi khi nào tôi nói cậu có thể,” Gót Chân gầm gừ.

“Anh không thể giữ chúng tôi ở đây!” Long Bao nhăn mặt khi chân Sóc lên tiếng, đôi mắt màu xanh rực cháy. Không có gì sai với lòng can đảm của cô, nhưng thỉnh thoảng cô coi cảnh giác là phù du. “Chúng tôi vừa trốn thoát khỏi Bộ lạc Nước Đổ.”

Chân Chim bật lên một tiếng rít giận dữ, và một lần nữa Long Bao thông cảm với anh ta. Chân Sóc cần phải cẩn thận hơn về những gì cô nói với những mèo đáng sợ này.

Nhưng Long Bao ngạc nhiên khi sự nghi ngờ trong mắt Gót Chân mờ dần.

“Các ngươi đã ở cùng với bộ lạc?”

“Đúng vậy,” Vuốt Mâm Xôi meo. “Ông cũng biết họ, đúng không?”

“Chúng tôi biết nhiều, rất nhiều,” Gót Chân trả lời, và cô mèo màu nâu thêm vào. “Chúng tôi cũng đã từng là một bộ lạc.”

Lông Bão nhìn chăm chăm vào cô ngạc nhiên; anh đã nghĩ rằng đây là những mèo vô gia cư. Nếu họ từng thuộc về bộ lạc, điều đó sẽ giải thích cho anh về mùi hương khó hiểu, nhưng anh nhớ bộ lạc đã từ chối cho bày mèo bộ tộc ra ngoài vào ban đêm như thế nào, vì lúc đó họ có thể gặp Răng Sắc Nhọn. Nếu họ quan tâm đến những mèo lạ, chẳng có lí gì họ lại đẩy mèo cùng bộ lạc ra khỏi hang. Nếu như họ không phạm một tội nào đó...

“Bộ lạc bắt các anh rời đi à?” anh hỏi.

“Đại loại vậy,” Gót Chân càu nhàu. Bộ lông tua tủa bắt đầu nằm bẹp xuống. Anh búng đuôi với hai mèo bạn, như một mệnh lệnh cho bảo hộ ở lối ra vào, cho phép chúng ngồi xuống ở hai bên. “Ngồi đi,” Gót Chân nói với bày mèo rừng. Ngồi và chúng ta sẽ nói chuyện. Nhưng đừng cố gắng bỏ đi, nếu không muốn mất tai.”

Lông Bão tin anh ấy đang đe dọa thực sự. Thận trọng ngồi xuống; bạn bè anh cũng giống vậy, cảm thấy thoải mái khi ngồi trên nền cát. Khi ánh sáng tăng dần, Lông Bão nhìn xung quanh được rõ ràng hơn: Trần hang dày đặc những rễ cây, trải dài xuống bức tường hai bên, rễ và đá nhô ra ở đó. Anh không thể bắt kỳ thứ gì như giường, mồi tươi, hoặc dấu hiệu cho thấy có ba mèo sống ở đây. Nhưng Gót Chân đã nói đây là nơi họ tới trú ẩn. Cuộc sống khắc nghiệt đã dẫn họ đến đây.

“Tên của tôi là Gót Chân Của Đại Bàng Bay Xuống,” anh mèo to lớn bắt đầu, nâng một chân lên vết sẹo ở mặt. “Gót chân của một con đại bàng đã làm nó khi tôi còn là một đứa trẻ, và cho tôi cái tên này như để nhắc nhở cho tôi nhớ, mình đã ở gần với cái chết như thế nào. Đây là Tảng Đá Nơi Tuyết Rơi và Cánh Chim Bay Trong Gió.” Anh lần lượt chỉ vào hai mèo còn lại.

Nỗi sợ hãi của Lông Bão giảm dần. Bằng cách nào đó anh thấy tên của những mèo lạ không giống tên của kẻ thù.

“Nhiều mùa trước,” Gót Chân tiếp tục, “Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã gửi một dấu hiệu cho Đá Nứt. Họ chọn ra sáu mèo rời khỏi nơi trú ẩn trong hang động và vượt qua ngọn núi đối mặt với Răng Sắc Nhọn để giết hấn. Chúng tôi là ba trong số đó.”

“Chuyện gì đã xảy ra với những mèo còn lại?” Chân Chim hỏi.

“Răng Sắc Nhọn đã giết họ,” Tảng Đá gầm gừ từ lối ra vào hang. “Hắn đã đến rất gần tôi. Anh nghĩ tôi đã mất đuôi như thế nào chứ?”

“Đợi đã,” Da Hung meo. “Bộ lạc cử ông ra ngoài để giết Răng Sắc Nhọn?”

Gót Chân cúi đầu. “Đá Nứt đã ra lệnh cho chúng tôi không được trở về mà không có tấm da của hấn.”

“Thật óc chuột!” chân Sóc bật lại. “Làm thế nào mà sáu mèo có thể giết được Răng Sắc Nhọn khi cả bộ tộc không thể?”

Anh mèo ngược lên, và Lông Bão nhìn thấy sự cay đắng trong ánh mắt anh. “Tôi không biết,”

Anh trả lời. “Cô nghĩ là chúng tôi không tự hỏi mình câu hỏi đó sao? Tôi sẵn sàng hy sinh mạng mình để cứu bộ lạc, nhưng tất cả chúng tôi có thể làm được gì chứ?”

Đuôi Phi Điều bật ra tiếng rì rầm an ủi. “Anh không thể đến nói với Đá Nứt là anh đã làm hết sức rồi sao? Ông ấy có thể cho phép anh quay trở lại mà.”

“Không!” Mắt Gót Chân rực cháy nhìn cô. “Tôi sẽ không đến đó và cầu xin. Vả lại, như thế thì được gì chứ? Chúng tôi sẽ tuân theo ý muốn của Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng.”

Lông Bão chớp mắt. Cũng có lúc những lời từ tổ tiên chiến binh của anh quá khó để hiểu, nhưng anh không thể nhớ ra được đã bao giờ bộ tộc Sao đưa mèo vào cuộc sống cô đơn rồi kết thúc trong cái chết hay chưa. *Mình có thể dũng cảm tuân lệnh nếu như bộ tộc Sao cũng muốn thế này không?* Anh tự hỏi.

“Tôi rất ngạc nhiên khi chúng tôi chưa được nghe về điều này trước đây,” Vuốt Mâm Xôi meo. “Họ có nói cho chúng tôi nghe về Răng Sắc Nhọn, nhưng không mèo nào đề cập đến các ông.”

Gót Chân khịt mũi. “Họ đã quên tất cả chúng tôi rồi.”

“Hoặc họ đang xấu hổ,” Cánh Chim thêm một cách dứt khoát.

“Mấy mèo vừa rời khỏi bộ lạc à?” Gót Chân hỏi. Khi Vuốt Mâm Xôi gật đầu, ông tiếp tục nói bằng giọng nói khát khao. “Có một mèo... tên cô ấy là Khe Suối Ở Nơi Cá Nhỏ Bơi. Anh có nhìn thấy cô ấy ở đó không?”

Lông Bão vểnh tai lên. Trong một nhịp tim đập, cơn giận dữ ghen tuông ngập trong suy nghĩ của anh khi rõ ràng anh mèo cô độc đang nói về cô mèo thợ săn.

“Có, chúng tôi có gặp Khe Suối,” Đuôi Phi Điều trả lời.

“Cô ấy có ổn không? Có hạnh phúc không?”

“Cô ấy vẫn khỏe,” Da Hung nói với ông. “Và giống như tất bọn anh khi Răng Sắc Nhọn thở trên cổ lông cổ.”

“Bởi vì chúng tôi thất bại...” Tất cả nỗi cay đắng của Gót Chân thể hiện hết trong mấy từ đó. “Khe Suối là em gái tôi,” anh tiếp, phát ra tiếng *mrrow* vụng về, một nửa thích thú, một nửa xấu hổ. “Cô không nghĩ một mèo xinh đẹp như vậy lại liên quan đến tôi, đúng không? Cô ấy là em gái nhỏ nhất của tôi, và khi Răng Sắc Nhọn mang mẹ của chúng tôi đi, tôi đã muốn đi tìm bà ấy về cho Khe Suối.”

Lông Bão thư giãn. Có vấn đề gì với ông ấy vậy? Tại sao anh lại quan tâm đến việc Khe Suối là em gái của Gót Chân, và mèo cùng bộ lạc của anh ta chứ?

“Cô ấy muốn đi với tôi,” Gót Chân tiếp. “Nhưng đó không phải là ý muốn của bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng. Tôi vui vì điều đó. Nếu không nó đã phải kết thúc cuộc đời sớm rồi.”

Lông Bão biết anh ấy nói đúng. Anh dao động khi nghĩ rằng mình sẽ giết Răng Sắc Nhọn để mang về cho bộ lạc: không chỉ những con mèo mà hẳn đã giết làm mồi tươi, mà cả những mạng sống đang bị hắn phá hủy. Những con mèo đang bị lưu vong, tách biệt với họ hàng... Và nếu thật sự anh là mèo được chọn, anh phải làm gì để cứu bộ lạc khỏi Răng Sắc Nhọn? Anh có đúng khi từ chối vận mệnh của mình không? Suy nghĩ đó ngập tràn suy nghĩ của anh khi anh quay trở lại, nhưng cảnh tượng kinh hoàng đã đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu anh. Anh và bạn bè đang đi làm nhiệm vụ của mình, để nói cho bộ tộc về những gì họ học được từ Nửa Đêm. Họ phải nói các bộ tộc rời khỏi rừng trước khi Hai Chân phá hủy tất cả để làm đường Sấm Rền.

Ánh sáng màu càng lúc càng tỏa sáng đường hầm, như thể mưa đã ngớt và mặt trời đã lên cao. Cảm giác như anh không thể ở dưới này thêm nhịp tim đập nào nữa. Lông Bão đứng dậy.

“Anh cho phép chúng tôi ra ngoài đi săn chứ? Chúng tôi cần mồi tươi.”

Gót Chân liếc nhìn những bạn đồng hành của anh. “Chúng tôi sẽ không đi đâu đâu,” Vuốt Mâm Xôi đảm bảo với ông. “Chúng tôi đã kiệt sức và chúng tôi cần phải nghỉ ngơi.”

Sau khi do dự một lát, anh nhún vai. “Đi đi, và ở lại nếu các anh muốn. Không cần phải xin phép chúng tôi đâu. Chúng tôi sẽ không đưa các anh làm mồi cho Răng Sắc Nhọn, như những gì Tảng Đá nói.”

Lông Bão chui qua đường hầm hẹp và ra ngoài sườn núi. Mặt trời đang treo trên đỉnh núi cao nhất; đó là con đường mà họ phải đi, cho đến khi trở về nhà ở khu rừng.

Chân Sóc theo anh ra ngoài, và dừng nhìn xung quanh một cách tỉnh táo, như thể cô đã ngủ cả đêm trong trời mưa. “Phải vậy chứ,” cô meo. “Mồi tươi ở đâu?”

Trong mưa và bóng tối, Lông Bão thấy rất ít cảnh vật xung quanh lúc tìm ra hang. Bây giờ anh có thể thấy lối vào hang ở ngay chỗ tảng đá vỡ; đất mỏng và lợt trong các khe nứt, đủ để cho vài ngọn cỏ và vài bụi cây phát triển. Có vài giọt nước ở trong đó.

“Dưới đó,” anh đề nghị.

Chân Sóc quơ quơ đuôi chỉ vào hốc tối. “Họ muốn ngủ, như nhím ngủ trong hang vào mùa lá rụng ấy,” cô meo. “Chúng ta hãy đi săn, và cho họ ngạc nhiên khi thức dậy đi!”

“Được rồi.” Lông Bão vui mừng khi đi săn cùng với lính nhỏ vui vẻ, tránh xa ánh mắt của chiến binh bộ tộc Sấm luôn để ý đến cô. Từ khi bắt đầu cuộc hành trình trở về nhà, cô và Vuốt Mâm Xôi đã thân thiết hơn rất nhiều. Họ ở cạnh nhau sẽ dễ dàng hơn so với cô và Lông Bão. Và lại, anh đã bắt đầu nhận ra một cảm giác khác dành cho Khe Suối.

Anh giữ cảm giác của mình với chân Sóc vì họ đến từ các bộ tộc khác nhau, và với Khe Suối, việc phá bỏ ranh giới cũng không thể là điều dễ dàng. Ánh nắng trên bộ lông khoang, tia sáng trong đôi mắt, tốc độ và kỹ thuật của cô ấy vẫn ở trong suy nghĩ của anh mặc dù anh đã thoát khỏi hang động. Đây có phải là cảm giác mà chân Chim và Đuôi Phi Điều cũng nhận thấy? Anh đột nhiên tự hỏi, với một cảm giác nhói đau mà anh chưa bao giờ cảm thấy trước đây. Anh có thể phá bỏ ranh giới giữa giống như vậy với Khe Suối?

Lông Bão đẩy suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Anh sẽ không bao giờ gặp lại Khe Suối nữa, vậy thì suy nghĩ để làm gì chứ? Thay vào đó, anh tập trung vào ánh nắng mặt trời buổi sáng, và vui vẻ đi săn với bạn đồng hành giàu kĩ năng. Thật tốt khi chân Sóc coi anh là một người bạn, mà không có sự ghen tuông phá vỡ tình bạn giữa anh và Vuốt Mâm Xôi.

“Đi thôi!” Chân Sóc đã lao xuống bụi cây phía dưới. “Tôi muốn anh dạy vài tư thế di chuyển của mèo núi.”

Khi mặt trời lên cao hơn, họ chui qua những bụi cây trên ngọn núi, bắt đầu tập trung đồng mỗi tươi ở bên ngoài hang. Chân Sóc đã học được vài cách săn mỗi mới một cách nhanh chóng, và không thể ngăn cô vui mừng như một đứa trẻ lúc bắt được con chim ưng đầu tiên.

“Chúng ta cần phải dạy những thứ này khi về nhà,” cô meo, hất một chiếc lông vũ ra khỏi mũi với một chân. “Chúng tôi luôn săn mỗi dưới tán cây, nhưng thật thích khi có thể săn mỗi ở ngoài trời như thế này.”

Suy nghĩ âm ỉ về tương lai của khu rừng tràn trong đầu óc Lông Bão. Chân Sóc rõ ràng đoán ra được anh đang nghĩ gì, cho chiến thắng của mình, cô nói thêm ừ ừ. “Có thể chúng ta sẽ cần.”

Khi họ trở lại hang với nhiều mỗi tươi, Lông Bão thấy Gót Chân cúi đầu ở rìa mỏm đá, mắt như nhắm một nửa khi anh phoi bộ lông xơ xác dưới nắng.

Anh mở mắt ra khi hai mèo bộ tộc tới gần. “Hai mèo săn tốt đấy,” anh meo.

“Anh lấy một con nhé,” Lông Bão mời anh.

“Cảm ơn.” Anh thò chân vào đồng mỗi và kéo ra một con thỏ.

Chân Sóc chạy nước kiệu đến chỗ hốc tối. “Dậy đi mấy con mèo lười biếng,” cô thông báo.

Lông Bão để ý thấy Gót Chân đã dừng ăn sau khi cắn một miếng, và nhìn anh chờ đợi. Hầu như không nhận ra những gì mình đang làm, Lông Bão cũng kéo một con chim ưng ra từ đồng mỗi tươi, cắn vội một miếng và đẩy nó tới Gót Chân. Mèo bộ lạc gật đầu và đẩy miếng mỗi của anh ấy về phía Lông Bão.

“Tôi đã thấy bộ lạc của anh chia sẻ như vậy,” đó là tất cả những gì anh nói, và Lông Bão nhìn xuống bàn chân, đột nhiên cảm thấy không thoải mái.

Trong chốc lát, họ ăn mỗi tươi cùng nhau trong im lặng. Lông Bão không chắc làm thế nào mà một con mèo bị lưu đầy có thể coi một mèo xa lạ như một mèo bạn, nhưng anh chắc chắn rằng bây giờ mèo bộ tộc không còn sợ họ nữa. Anh chỉ ước có cách nào đó có thể giúp đỡ họ.

“Tôi có thể nói là anh đang lo lắng cho bộ lạc,” anh lúng túng bắt đầu, nuốt một miếng thỏ.

“Tất nhiên là tôi lo lắng.” Gót Chân nhìn vào anh bằng ánh mắt màu hổ phách. “Và anh cũng vậy, mặc dù anh không thuộc về chúng tôi.”

Lông Bão chậm rãi gật đầu. Mặc dù anh cố gắng không thừa nhận điều đó. Những cảm xúc của anh rõ ràng như vậy, ngay cả với một mèo xa lạ?

“Mỗi ngày họ đều sống trong sợ hãi,” Gót Chân tiếp. “Mỗi bước chân ra khỏi hang động đều đầy khủng hoảng, khi sau mỗi tảng đá đều có thể có Răng Sắc Nhọn đang ẩn nấp.”

Lông Bão gật đầu, nghĩ về những bảo hộ khi ra ngoài với đội săn mồi. Anh cố gắng tưởng tượng họ sẽ không bao giờ được chạy thoát mái trên lãnh thổ của mình, luôn luôn cảm thấy mối đe dọa trong móng vuốt và trong răng nanh của hắn. Cái rừng mình ớn lạnh khi anh nhớ về buổi đi săn với Khe Suối vài ngày trước khi họ còn ở với bộ lạc. Cô đã nói với anh rằng Vách Đá và những bảo hộ khác bảo vệ họ khỏi đại bàng, nhưng bây giờ anh đã hiểu họ ở đó là để quan sát Răng Sắc Nhọn. Anh và mèo bộ lạc có thể gặp nguy hiểm khi hắn đi săn.

“Tôi ước tôi biết điều mình có thể làm,” anh meo. “Chúng tôi đang thực hiện chuyến hành trình theo lời tiên tri từ bộ tộc Sao – ”

“Bộ tộc Sao?” Gót Chân lặp lại.

“Đó là linh hồn tổ tiên chiến binh của chúng tôi,” Lông Bão giải thích. “Giống như bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng của bộ lạc anh vậy.”

Anh tiếp tục giải thích về lời tiên tri của bộ tộc Sao đối với rắc rối trong khu rừng và chọn ra bốn mèo, từ mỗi bộ tộc, để thực hiện chuyến đi và nghe những gì Nửa Đêm nói với họ.

“Tôi không phải là một trong bốn mèo được chọn,” anh kết thúc, “nhưng tôi đi cùng với em gái mình.”

“Và bây giờ anh đang về nhà,” Gót Chân meo.

“Đúng, nhưng chúng tôi không biết lúc nào thì chúng tôi có thể giúp đỡ họ được.” Mặc dù trong khi nói, Lông Bão đã nghĩ ít nhất là họ *có thể về nhà*; Gót Chân và bạn bè ấy không bao giờ có thể.

“Bạn bè trong bộ lạc của anh đã nói rằng các bạn trốn thoát khỏi bộ lạc Nước Đổ.” Gót Chân bối rối. “Điều đó có nghĩa là họ giữ anh như tù nhân? Đó không phải là một bộ lạc mà tôi biết.”

“Không hẳn vậy.” Lông Bão nuốt ực. Nếu anh muốn tạo dựng lòng tin với con mèo này, anh phải kể cho anh ta nghe câu chuyện của anh, nhưng anh không biết anh ấy sẽ phản ứng như thế nào. Có thể anh mèo to lớn sẽ cố gắng bắt anh trở về bộ lạc để thực hiện lời tiên tri và tìm cơ hội trở về nhà. “Có một lời tiên tri khác, anh thừa nhận. “Đá Nứt đã nhận được một dấu hiệu từ bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng...”

Gót Chân lắng nghe câu chuyện với nhìn anh không chớp mắt với đôi mắt màu hổ phách. “Một con mèo bạc?” anh khàn khàn, khi câu chuyện kết thúc. “Anh tin anh chính là con mèo đó à?”

Lông Bão bắt đầu phủ nhận, và anh thấy mình không thể. “Tôi không biết,” anh meo thành

thực. “Lúc đầu tôi thấy mình *không thể*, nhưng bây giờ... Lời tiên tri đầu tiên từ bộ tộc Sao, rất quan trọng đối với tôi. Nhưng tôi không phải là mèo được chọn. Tôi không ngừng tự hỏi tôi có thể làm theo một lời tiên tri khác không.” Anh thở dài. “Nhưng tôi không thể theo *cả* hai lời tiên tri. Cái nào trong hai cái là đúng?”

Gót Chân cũng im lặng trong chốc lát. Sau đó anh thở dài nặng nề. “Có thể cả hai cái đều đúng, hoặc cả hai cái đều sai.” Anh buông một tiếng rừ rừ từ sâu trong cổ họng. “Lời tiên tri luôn là những điều kì lạ. Ngôn ngữ của nó không bao giờ rõ ràng.”

Lông Bão gật đầu, nhớ lại anh và bạn bè đã nghĩ ‘nửa đêm’ có nghĩa là gì, cho đến khi họ phát hiện ra đó là tên của một con lửng sẽ nói cho họ biết những điều họ muốn.

“Tất cả mọi thứ phụ thuộc vào cách mèo giải thích lời tiên tri,” Gót Chân tiếp. “Và lời tiên tri nào cũng sẽ được ứng nghiệm dựa vào những gì họ quyết định. Chúng ta sống dựa vào những quyết định đó. Nó cũng đúng với mèo của anh phải không?”

Lông Bão nhìn chằm chằm ngạc nhiên vào mèo lớn tuổi hơn. Bộ tộc Sao và Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đều thực hiện chính xác những gì họ cho mọi mèo thấy, với lời hứa về sự bảo vệ và hướng dẫn, giá như họ có thể biết cách đọc những dấu hiệu đó như thế nào.

“Anh *nghĩ* anh nên làm gì?” Gót Chân thách thức anh.

Lông Bão lắc đầu. “Tôi không biết.”

“Anh biết.” Anh mèo to lớn đứng dậy. “Niềm tin và lòng can đảm sẽ nói cho anh biết. Sự thích thú lấp lánh trong đôi mắt màu hung của anh ấy. “Không tập dành quá nhiều thời gian cho nó đâu,” anh thêm khi lách mình qua đường hầm để trở vô hang.

Khi anh ấy đi rồi, Lông Bão thở dài mệt mỏi. Có quá nhiều bí ẩn dành cho anh; anh chỉ là một chiến binh, và tất cả những gì anh muốn là tuân thủ luật chiến binh. Nhưng anh nên làm gì, khi luật không nói rõ cho anh biết?

Mặt trời ấm áp trên bộ lông anh, và đã quá lâu rồi anh chưa ngủ. Bụng no đầy với con mồi. Anh ngáp dài, và nhắm mắt.

Hầu như lúc nào anh cũng nghĩ rằng mình đang nằm trong trăng trắng ở khu rừng, mặc dù anh không nói chính xác được đó là ở đâu. Có mùi cỏ xanh, mọc ở xung quanh anh, và anh nghe tiếng thì thầm của dòng suối. Anh mở mắt nhìn ánh trăng chiếu xuyên qua tán cây ở trên đầu anh.

Anh thức dậy, bối rối. Khu rừng này đang mùa lá xanh, mặc dù bây giờ phải là mùa lá trụi. Sau đó mùi khác đã cũ, mang chút dư vị ngọt ngào, an tâm và theo cách nào đó nó nhắc cho anh nhớ một mùi đau đớn quen thuộc, mặc dù anh không nhớ là mình đã ngửi thấy nó trước đây. Một giọng meo cất lên từ phía sau anh, “Lông Bão.”

Anh quay đầu lại, và trong một nhịp tim đập anh nhận ra Đuôi Phi Điểu. Lông, là một mèo lông bạc rất giống em gái anh, nhưng anh không nhận ra cô ấy.

“Cô là ai?” anh hỏi, ngồi dậy

Con mèo không trả lời, nhưng tiến đến và chạm mũi với anh. Long Bao thấy ánh sao lấp lánh xung quanh bàn chân cô. Với một cái rung mình, anh biết anh đang mơ, và một chiến binh bộ tộc Sao đang ghé thăm anh.

“Long Bao, ta rất tự hào về con và Đuôi Phi Điểu,” chiến binh lạ bắt đầu. “Con đã vượt qua được thử thách lớn lao và đã chứng minh được lòng can đảm, niềm tin, thời gian và một lần nữa. Con đã tuân theo bộ tộc Sao, và chúng ta rất hài lòng về con.”

“Ơ... cảm ơn,” Long Bao meo không chắc chắn.

“Nhưng mèo của bộ lạc cũng có niềm tin và sự dũng cảm, mặc dù họ tôn thờ những chiến binh tổ tiên khác. Con nên tôn vinh họ và Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng.”

“Tôi biết,” Long Bao đồng ý với sự cảnh giác. Dù cho chiến binh này là ai, cô ấy cũng hiểu chính xác những cảm giác của anh. “Xin hãy nói cho tôi biết tôi nên làm gì – và nói cho tôi biết cô là ai.”

Con mèo cúi xuống sát hơn và để cho mùi hương ngọt ngào ngập tràn trong các giác quan của anh. “Con không biết sao?” cô thì thầm. “Ta là mẹ của con, Suối Bạc. Và con phải trả lời những câu hỏi này – Long Bao, hãy nhớ một câu hỏi có rất nhiều câu trả lời...” Ánh sáng xung quanh cô bắt đầu nhạt dần. Long Bao chỉ còn lại một mình trong trắng trống.

“Đừng đi!” anh xin.

Anh quay lại, cố gắng nhìn nơi cô ấy đã đi. Mắt anh mở to, và anh thấy mình đang nằm trên mặt đất ngoài hang, với bạn bè anh đang chia nhau đồng mồi tươi.

Anh loạng choạng đứng dậy. Anh đã nhận được một giấc mơ từ bộ tộc Sao! Anh đã thấy mẹ của mình, mèo đã chết ngay khi sinh xong anh và Đuôi Phi Điểu. Nhưng không có thời gian để than khóc khi anh chưa bao giờ biết về cuộc sống của bà ấy. Ít nhất anh biết anh phải làm gì, mặc dù anh chưa có ý tưởng gì về việc mình phải làm như thế nào.

Đuôi Phi Điểu ngược lên, đôi mắt màu xanh của cô giật giật. “Có chuyện gì vậy?”

“Anh... anh phải quay trở lại,” Long Bao thì thầm. “Anh phải thực hiện lời tiên tri của bộ lạc.”

“*Cái gì?*” Đó là Da Hung, bỏ con chuột cô đang ăn dở để đến cạnh anh. “Anh có ong trong não à?”

Long Bao lắc đầu. “Tôi đã nói chuyện với Suối Bạc. Mẹ của tôi,” anh quay sang Đuôi Phi Điểu. “Bà ấy đã đến với anh trong giấc mơ.”

Đuôi Phi Điểu mở to mắt. “Và bà ấy bảo anh phải quay trở lại à?”

“À, không hẳn. Nhưng bà ấy nói với anh là một câu hỏi có thể có nhiều câu trả lời. Anh nghĩ một

trong số những câu trả lời đó là chúng ta phải quay trở lại và chấp nhận đối mặt với số phận Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã đặt ra.”

“Nhưng Long Bao...” Vuốt Mâm Xôi trông bối rối. “Còn nhiệm vụ của anh với bộ tộc Sao thì sao? Lời tiên tri *của chúng ta* thì sao?”

“Tôi không phải là một trong bốn mèo được chọn,” Long Bao meo. “Và Suối Bạc đã nói bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng cũng cần được tôn bính. Họ là tổ tiên chiến binh, mặc dù họ không phải là tổ tiên của chúng ta.”

Anh có thể nhìn thấy Vuốt Mâm Xôi không vui với quyết định của mình, và anh hy vọng chiến binh bộ tộc Sấm không cố gắng ra lệnh cho anh tiếp tục cuộc hành trình. Anh kính trọng Vuốt Mâm Xôi, và hạnh phúc dưới sự dẫn dắt của anh ấy, nhưng bây giờ anh đã tìm thấy con đường của mình, không có gì có thể bắt anh quyết định lại, kể cả tình bạn đang lớn dần giữa họ.

“Những mèo khác nghĩ sao?” Vuốt Mâm Xôi meo. Bầy mèo bộ tộc nhìn nhau không chắc chắn. trong khi anh đợi một mèo khác liên tiếng, Long Bao để ý thấy Gót Chân đang ngồi ở gần đó cùng Tảng Đá và Cánh Chim. Đây là lần đầu tiên Long Bao nhìn thấy ánh mắt hy vọng trong mắt anh ấy, nhưng khi Gót Chân bắt gặp ánh mắt anh, anh ấy đã quay đi như thể không cho phép mình lên tiếng trong cuộc tranh luận này.

“*Chị* nghĩ đây là ý kiến của một cái óc chuột.” Da Hung giật đuôi tới lui. “Tôi sẽ đi cùng với Vuốt Mâm Xôi quay trở lại khu rừng. Hay anh đã quên hết những gì đang xảy ra ở đó?”

“Tôi không đề nghị bất kì mèo nào đi cùng tôi,” Long Bao meo vội vàng. “Đó là điều tôi phải làm, nhưng những mèo khác có thể tiếp tục cuộc hành trình.”

Đuôi Phi Điều bước tới và ấn mũi vào vai anh. “Cục lông khủng,” cô meo. “Anh không nghĩ em sẽ đi một mình đấy chứ?”

“Tôi cũng đi.” Long Bao không ngạc nhiên khi chân Chim muốn đi cùng Đuôi Phi Điều, nhưng anh giật mình khi lính nhỏ bộ tộc Gió nói tiếp. “Thực tế, Long Bao, tôi nghĩ anh nói đúng. Kể từ khi chúng tôi cứu anh, anh đã lơ ngơ như một con thỏ không đuôi. Nó làm tôi đau khi nhìn anh. Rõ ràng anh không sử dụng những kĩ năng của họ cho đến khi anh cố gắng giúp đỡ những mèo khác.”

Long Bao gật đầu nhìn anh với lòng biết ơn. Từng lời cay đắng của chân Chim không thể che giấu được quyết định dũng cảm của anh. Không mèo bộ tộc nào chắc chắn bộ lạc sẽ chào đón anh, mà không nhắc đến mối đe dọa từ Răng Sắc Nhọn.

“Tôi cũng muốn đi!” chân Sóc đứng bật dậy, đôi mắt sáng rực và đuôi cuộn tròn phấn khích.

Quay lại Vuốt Mâm Xôi, cô nài nỉ. “Tất cả chúng ta không thể đi sao? Chúng ta *không thể* để Long Bao một mình đối mặt với Răng Sắc Nhọn được.”

“Anh ấy không đi một mình,” Vuốt Mâm Xôi meo khô khốc. Với cái liếc nhìn rầu rĩ vào Da Hung, anh thêm. “Có vẻ như chúng ta đã biểu quyết xong. Nếu một mèo đi, tất cả cùng đi. Tôi không

quên khu rừng – nhưng chúng ta cũng nhớ luật chiến binh chứ.”

Chân Sóc gào lên chiến thắng. Đuôi Da Hung quất mạnh. “Tôi nghĩ mấy mèo đều bị điên như thỏ trong mùa lá mới,” cô gầm gừ. “Nhưng chị sẽ đi cùng em, Vuốt Mâm Xôi.”

Lông Bao nhìn xung quanh, ám áp đến tận chân lông vì lòng trung thành của họ. trừ em gái anh, không ai có lí do để bỏ dở cuộc hành trình của họ. Nửa Đêm nói đúng khi cô ấy nói bốn bộ tộc sẽ trở thành một. Lông Bao không thể thấy điều đó nhưng ranh giới giữa các bộ tộc đang tan chảy, và anh tự hỏi các bộ tộc sẽ học được gì từ tình bạn này trong khi đối mặt với mối đe dọa từ Hai Chân. Có lẽ, ít nhất hai dòng máu trong anh cũng được xoa dịu, và anh sẽ tìm được nơi mình thật sự thuộc về. “Cảm ơn,” anh meo trân trọng.

“Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng sẽ tôn vinh lòng dũng cảm của các bạn,” Gót Chân meo. “Nhưng các bạn định làm gì?”

“Tôi có một ý tưởng!” chân Sóc dường như đã sẵn sàng để nhảy ra khỏi bộ lông mình.

Mọi mèo đều nhìn cô. Gót Chân rít lên hoài nghi.

“Đến đây,” Vuốt Mâm Xôi gọi.

“Theo những gì Suối Bạc nói,” chân Sóc bắt đầu, “mỗi câu hỏi đều có nhiều câu trả lời. Tốt thôi, nhiều mèo đã bị chết vì cố gắng giết Răng Sắc Nhọn và chết, thất bại và lại thất bại. Ngay cả chiến binh kì cựu như Gót Chân. Vì vậy chúng ta phải tìm một câu trả lời khác, và tôi nghĩ tôi đã biết câu trả lời là gì.”

“Cái gì?” giọng chân Chim khô khốc. “Cô sẽ đến và yêu cầu hãn đi nơi khác sao?”

“Ốc chuột!” chân Sóc meo. “Không, nếu chúng ta không thể tự giết Răng Sắc Nhọn, chúng ta hãy tìm cái khác thay thế chúng ta làm điều đó.”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 20

uôi chuột trượt giữa hai móng vuốt đang dang ra của chân Lá, để lại cho cô nỗi thất vọng nơi khe hở mà con chuột vừa biến mất. Cô vừa rời trại để đi thu nhặt thảo mộc cho Da Xỉ Than, và theo lệnh của Sao Lửa là không mèo nào được ra ngoài một mình, Đuôi Nai đi cùng cô.

“Xui xẻo,” chiến binh màu nâu meo lên thông cảm. “Nhưng nó cũng đã quá gầy để bắt rồi.”

“Nó là mồi,” chân Lá vặn lại. “Em đã bắt được nó nếu em không quá đói để nhìn thấy nó ngay.”

Cô bắt đầu chui vào dưới bụi cây. Đột nhiên cô chú ý đến những chiếc lá màu xanh sẫm trước tiên, quả mọng nước màu đỏ bám chi chít trên nhánh cây và nằm rải rác trên mặt đất.

“Phân chuột!” cô rít. “Và em đã có những thứ bắn thủ ở trên chân.”

“Vấn đề gì vậy?”

Chân Lá chui ra ngoài và dùng đuôi chỉ vào thứ quả đó.

“Quả mọng tử thần,” cô meo. “Em chỉ để ý đến việc bắt chuột mà không nhìn thấy chúng.”

Đuôi Nai rùng mình. “Hãy đi tìm nước và rửa nó, nhanh lên.”

Chân Lá bối rối khi nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của bạn mình. Quả tử thần rất độc, nhưng chỉ khi ăn nó thôi. Đuôi Nai là một trong những con mèo dũng cảm nhất mà cô biết, nhưng cô ấy vẫn hoảng sợ khi nhìn thấy mấy quả mọng nước, tai nằm bẹp xuống và lông dựng lên tua tủa.

“Chị không sao chứ?” chân Lá hỏi khi họ trở vào rừng, chú ý quan sát xem nơi nào có vụng

nước đọng để cô rửa sạch chất độc đang bám trên lông.

“Chị ổn,” Đuôi Nai chớp chớp mắt. “Em biết chị đã sút chết vì quả tử thần một lần không?”

“Không!” Chân Lá dừng lại, mắt mở to vì sốc. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Lúc đó chị vẫn còn là một đứa trẻ, trước khi em sinh ra. Chị theo Văn Đen vào rừng – em không nhớ văn đen đâu; ông ấy là mèo thân cận với Sao Cọp nhất trong bộ tộc Sấm. Khi chị phát hiện ra ông ấy nói chuyện với Sao Đen – khi đó là Bàn Chân Đen, thủ lĩnh trợ tử của Sao Cọp – trên lãnh thổ *của chúng ta*, ông ấy đưa chị quả tử thần để chị không thể nói điều chị thấy cho bất cứ ai.”

“Thật kinh khủng!” Chân Lá ấn mõm vào hông Đuôi Nai.

“Phải cảm ơn Da Xỉ Than đã cứu chị sống sót,” Đuôi Nai meo. “Nhưng tất cả đã qua. Cho dù Hai Chân có làm gì lúc này, ít nhất chúng ta cũng không phải lo lắng về Sao Cọp nữa.” Cô quay lại, phất cao đuôi vào không khí. “Đi thôi, phải để bàn chân em được sạch sẽ. Một quả mọng tử thần là điều cuối cùng mà bộ tộc cần bây giờ.”

Những suy nghĩ u tối bao vào tâm trí chân Lá khi cô theo bạn mình tiến sâu vào bụi cây. Nếu Sao Cọp thật sự là cha của Sương Điều Hâu và Cánh Bướm Đêm, có tất cả vẫn *chưa* qua.

Tiếng gầm rú của quái vật Hai Chân càng lúc càng lớn hơn khi họ tiếp cận đường Sấm Rền. Cuối cùng họ cũng tìm được vũng nước nhỏ nơi chân Lá nhúng cả bàn chân mình xuống và cọ xát mãi trên bãi cỏ để chắc chắn tất cả dấu vết của quả mọng tử thần đều đã biến mất. Đồng thời, cô biết mình sẽ cảm thấy khó chịu khi liếm chân trong vài ngày tới.

“Ở đây,” cô meo. Cất cao giọng để át lại tiếng gầm rú của quái vật. “Ổn chứ. Và nhìn đi, một bụi thảo hoang liên lớn ở đó. Da Xỉ Than sẽ - ”

Cô ngừng nói, thở hỗn hển sợ hãi khi tiếng gầm rú của con quái vật đột nhiên lớn hơn, như thể bầu trời bị tách làm đôi bởi sấm sét. Một vật sáng lấp lánh nghiền nát bụi cây thảo hoang liên mà cô vừa chỉ. Đuôi Nai gào lên giật mình và chạy trốn vào bụi cây gần nhất, cào cấu vỏ cây để leo lên chạc ba đầu tiên, lông dựng lên tua tủa cho đến khi nhìn cô to gấp đôi so với bình thường.

Chân Lá ép mình sát mặt đất. Cô nhìn trân trân kinh hoàng khi con quái vật bắt lấy một thân cây to trưởng thành và nhổ nó lên khỏi mặt đất chẳng tốn chút công sức, y như khi chân Lá nhổ một gốc cây ngu bàng. Thân cây to lớn bị nhấc bổng lên cao, đất đá rơi xuống như mưa xung quanh cô.

“Chân Lá!” tiếng gào của Đuôi Nai cắt ngang nỗi sợ của chân cô. Bạn cô đã nhảy xuống cây, có lẽ đã nhận ra ở đó không an toàn. Cô chạy băng qua bãi đất trống và thúc vào chân Lá. “Chạy đi!”

Chân Lá liếc nhìn con quái vật sợ hãi, trước khi có cắt thân cây ra thành từng miếng. Sau đó cô chạy vào rừng phía sau Đuôi Nai, mò mẫm điên cuồng trong bụi gai và bùn để chạy trốn.

Khi tiếng gầm rú tắt ngúm ở phía sau, hai con mèo dừng lại, thở hổn hển. “Họ đang càng lúc càng lẩn sâu vào rừng,” Đuôi Nai thở. “Chẳng bao lâu nữa sẽ chẳng còn lại chỗ nào cho chúng ta.”

Chân Lá đứng run rẩy, nhìn trở lại và nửa chờ đợi con quái vật sẽ phá tiếp hàng cây nữa và đuổi theo chúng. “Em ghét họ!” Cô gắt. “Họ không được đến đây. Chúng ta đã làm hại gì tới họ?”

“Chỉ Hai Chân mới trả lời được,” Đuôi Nai meo. Cô bắt đầu bình tâm trở lại, lông trên vai bắt đầu xẹp xuống. Một lát sau, cô chạm đuôi vào tai chân Lá. “Đi thôi, chúng ta hãy đi tìm thảo dược ở gần biên giới bộ tộc Sông. Chúng ta sẽ tránh được những con quái vật khủng khiếp.”

Chân Lá gật đầu, quá sợ hãi để nói chuyện. Cô đi theo chiến binh màu nâu xuyên qua khu rừng, nỗi đau tăng dần khi tưởng tượng những nơi bình yên trong khu rừng sẽ không còn nữa, cây sẽ không bao giờ mọc xanh trở lại, và đổ bóng mát cho khu rừng.

Nếu bộ tộc Sao không thể dừng những việc này lại, cô nhận ra, chắc chắn họ cũng đang rất đau buồn.

“Chúng ta sẽ làm gì?” Đuôi Nai hỏi cô sau một lúc. “Chị không thể nhớ ra lần cuối cùng mình được ăn đầy đủ... hay bất cứ mèo nào trong bộ tộc cũng thế. Nhìn Mây Dương Xỉ đi. Cô ấy cứ tự trách mình vì bé Đường Tùng chết, nhưng cô ấy không có lỗi.”

Chân Lá nghĩ đến Mây Dương Xỉ, đang đau buồn về cái chết của con cô, và nỗi mất mát của Da Bụi khi ông cố gắng an ủi cô ấy. Cô nghĩ về Đuôi Đốm Xám, vì quá đói nên đã phải ăn một con thỏ nhiễm độc mà chết. Lông Tuyết cũng quá yếu để có thể ra khỏi hang, và bà đã bắt đầu ho.

Da Xỉ Than đang đợi từng ngày cho bệnh ho đờm xanh bùng phát, có thể dễ dàng biến sang ho đờm đen và chết.

“Thỉnh thoảng em nghĩ là Hai Chân sẽ không dừng lại cho đến khi chúng ta chết hết,” chân Lá meo nhẹ nhàng.

Đuôi Nai bật ra một tiếng rì rầm đồng ý. “Nếu thật sự bộ tộc Sao bỏ rơi chúng ta. Chân Lá, họ không nói gì với em à, hay Da Xỉ Than nữa? Tại sao họ không cảnh báo cho chúng ta? Những chiến binh tổ tiên không quan tâm tới chúng ta nữa sao?”

Chân Lá nhắm mắt. Cô tuyệt vọng muốn nói cho bạn mình biết bộ tộc Sao đã tiên đoán được tất cả, mặc dù không phải cho mèo lang y hay lính nhỏ của họ. Nhưng cô đã hứa là sẽ giữ bí mật với những mèo được chọn, và nếu cô nói ra, cô phải nói với Sao Lửa hoặc Da Xỉ Than trước tất cả những mèo khác.

Và hơn thế nữa, cô đã bắt đầu nghĩ là những mèo được chọn từ bộ tộc Sao, họ sẽ không trở về. Kể từ ngày cô có thể nhìn thấy suy nghĩ của chân Sóc. Tim chân Lá đã đau nhói khi nghĩ rằng sẽ không bao giờ được thấy chị gái hay Vuốt Mâm Xôi thêm một lần nào nữa. Không có chút hy vọng trên mặt Đuôi Nai và sau đó họ gạt chuyện đó sang một bên.

Khi họ tiếp cận biên giới bộ tộc Sông, nơi mặt đất dốc xuống và dẫn đến cầu của Hai Chân, chân Lá bắt đầu cảm thấy bình tĩnh hơn. Tiếng gầm của quái vật Hai Chân không nghe thấy được khi ở đây, mọi thứ vẫn yên bình như cô có thể tưởng tượng về khu rừng.

Ném không khí, cô bắt được mùi thỏ, và phát hiện ra sinh vật ở giữa bụi cây dương xỉ. Bàn chân cô ngứa ngáy muốn đuổi theo nó, nhưng cô nhớ lại lệnh của Sao Lửa và cái chết của Đuôi Đốm Xám.

“Phần nộ, phải không?” Đuôi Nai lẩm bẩm, với cái vụt đuôi tức giận. “Chị thề là sinh vật khủng đó đang cười nhạo chúng ta.”

Chân Lá gật đầu, ứa nước miếng khi miệng ngập mùi mới tươi. Cô không ngừng tự hỏi còn bao lâu nữa thì nỗi tuyệt vọng này đi đến tận cùng, và giống Đuôi Đốm Xám, họ buộc phải ăn thỏ.

Ngay phía trước cô, Đuôi Nai sẵn sàng vào tư thế săn mồi. Thận trọng, cô không quấy rầy cô bạn đang tập trung, chân Lá nhích lên phía trước cho đến khi có thể nhìn thấy một con sóc, di chuyển chậm trên bãi đất trống. *Đúng rồi!* Chân Lá suy nghĩ. Con mồi này có thể ăn được, mang về trại cho Mây Dương Xỉ và Long Tuyết...

Đôi Nai nhảy lên. Mặc dù cô không gây tiếng động, con sóc vẫn kịp chạy thoát trong một nhịp tim đập trước khi móng vuốt của chiến binh cào xuống nơi nó vừa biến mất. Đuôi Nai gào lên thất vọng và ném mình lên thân cây gần nhất.

“Đuôi Nai, không!” Chân Lá gọi to khi cô nhận ra cái cây đó ở bên kia biên giới.

Nhưng Đuôi Nai đã bị điếc do đói bụng, cô ấy đang gắng đuổi theo con sóc. Khi nó chạy lên cây, cô cũng chạy theo và cắm móng vuốt vào đuôi nó, nhưng con sóc dễ dàng lách đi. Đuôi Nai rơi xuống đất, phun phì phì giận dữ.

“Quay lại!” Chân Lá gào. “Chị đang ở trên lãnh thổ bộ tộc Sông!”

Đuôi Nai cào cào chân, cò bám vào lông cô. “Phân cáo thật!” cô gầm gừ. “Thiếu chút nữa chị đã bắt được nó.”

Trước khi chân Lá có thể gọi chị thêm lần nữa, một mùi quen thuộc tràn vào mũi cô. Một hình dáng xuất hiện từ sau bụi cây, và khi Đuôi Nai kịp nhìn ra thì một bàn chân to lớn đã đè cô sát xuống đất.

“Cái gì đây?” Sương Điều Hâu gầm gừ. “Mèo bộ tộc Sấm xâm phạm lãnh thổ của chúng tôi?”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 21

uôi Nai trừng mắt nhìn Sương Điều Hâu. Cô xoay người và cào móng vuốt lên chân anh ta, nhưng những ngày đói đã lấy hết kỹ năng chiến đấu của cô. Chiến binh không nao núng khi anh còng tay cô chỉ với một chân.

“Cô sẽ đi với tôi đến gặp Sao Báo Đốm,” anh gầm gừ. “Hãy để bà ấy quyết định. Bộ tộc Sấm không có quyền vượt qua biên giới của chúng tôi.”

“Hãy để cô ấy đi đi!” Chân Lá meo. “Cô ấy lấn sang hai cái đuôi chuột thôi mà.”

Sương Điều Hâu cho cô cái nhìn thiếu thiện cảm. “Ồ, lại là cô.”

“Đúng, là tôi.” Chân Lá đã thu mình lại và nhìn vào đôi mắt màu xanh lạnh lùng của Sương Điều Hâu, tất cả can đảm tập trung trong đôi mắt cô. “Anh đã rất vui khi tôi có mặt để cứu chân Lau Sậy khỏi tai nạn của cậu ấy.” Một cách thuyết phục, cô nói thêm. “Anh nợ bộ tộc Sấm một đặc ân. Hãy để Đuôi Nai đi đi.”

Môi của Sương Điều Hâu nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai. “Các bộ tộc không có đặc ân nào dành cho nhau cả. Luật chiến binh đã nói là chúng ta phải tôn trọng ranh giới, và cô cũng vậy,” – anh phất đuôi khinh bỉ về phía Đuôi Nai – “rõ ràng là không được.”

Chân Lá cảm thấy lông cổ và các cơ bắp căng thẳng, như thể cả cơ thể đang nói rằng cô phải đánh nhau với Sương Điều Hâu. Cả cô và Đuôi Nai có cơ hội để đánh bại anh... Nhưng cô phải giữ bình tĩnh và không được di chuyển qua phía bên kia biên giới. Cô có thể tưởng tượng được Sao Lửa sẽ nói gì khi ông thấy cô đang đánh nhau với một mèo từ bộ tộc khác bên ngoài lãnh thổ của họ.

Thật khó để cầu xin một con mèo đang ghét, nhưng cô phải làm thế. “Làm ơn đi – chị ấy không làm hại gì cả.”

Mắt màu xanh của Sương Điều Hâu lạnh tanh. “Cô ấy ăn cắp mồi.”

“Cô ấy không ăn cắp!” Mắt của chân Lá mở to. “Đó là sóc của bộ tộc Sấm.”

Đuôi Nai, mèo đang nằm mềm nhũn dưới chân Sương Điều Hâu, bất ngờ vùng dậy. Sương Điều Hâu bật ra một tiếng rít khi răng cô ngấp trong chân anh. Trong chốc lát họ quần quai với nhau trên mặt đất, nhưng tất cả sự dũng cảm của Đuôi Nai không chiến thắng được con mèo to khỏe với đầy đủ sức mạnh như Sương Điều Hâu. Ngay sau đó, cô lại nằm thở hổn hển dưới bàn chân hấn một lần nữa.

“Được rồi, tôi sẽ đến gặp Sao Báo Đốm,” cô cãi. “Nhưng tôi sẽ đấu với anh đến cùng trên đường đến đó.”

Sương Điều Hâu nhìn chán nản. “Được thôi. Nếu cô thích.”

Tuyệt vọng, Chân Lá nhìn quanh; tại sao không có Sao Lửa hay Da Xỉ Than ở đây? Họ có thể thuyết phục được Sương Điều Hâu. Không có mèo nào ở trong biên giới của cô, nhưng cô bắt gặp một tia sáng vàng từ bụi lau sậy ở phía bên kia dòng sông, và trong đó một nhịp tim đập cô thấy Cánh Bướm Đêm băng qua cây cầu Hai Chân. Lính nhỏ bộ tộc Sông chạy lên dốc và đứng bên cạnh anh trai mình.

“Có chuyện gì vậy?”

“Em không tự mình nhìn được à.” Sương Điều Hâu chỉ đuôi vào Đuôi Nai. “Anh đã bắt được một kẻ xâm lược. Anh sẽ đưa cô ta đến gặp Sao Báo Đốm.”

“Không phải vậy,” chân Lá cảm thấy có chút hy vọng khi Cánh Bướm Đêm đã ở đây. “Chị ấy đang đuổi theo một con sóc – một trong số chúng – và chị ấy không nhận ra rằng mình đã băng qua biên giới bộ tộc.”

Cánh Bướm Đêm nhìn từ anh trai cô rồi đến chân Lá và ngược lại. “Hãy để cô ấy đi đi,” cô meo. “Không có gì quan trọng cả. Cô ấy không bắt được mồi. Nếu anh đưa cô ấy tới gặp Sao Báo Đốm, anh có thể khơi nguồn cho một cuộc chiến giữa các bộ tộc.”

Sương Điều Hâu lạnh lùng nhìn em gái mình. “Và tại sao nó lại là một chuyện xấu chứ? Mọi mèo đều biết bộ tộc Sấm đang gặp rắc rối. Đây có thể là cơ hội để chúng ta chiếm đoạt lãnh thổ của họ.”

Chân Lá thở hổn hển. Đó thực sự là những gì Sương Điều Hâu muốn?

Cánh Bướm Nhìn vào mắt anh trai mình. “Đừng có óc chuột như thế,” cô meo lạnh lùng. “Hãy nhớ là Sao Báo Đốm nợ Sao Lửa. Ông ấy đã trả lại bộ tộc cho bà khi Sao Cọp cố gắng dành lấy. Bà ấy sẽ không bao giờ gây chiến với bộ tộc Sấm.”

“Bà ấy sẽ có một lí do thuyết phục,” Sương Điều Hâu lập luận. “Đây không phải là ân huệ cũ; nó là luật chiến binh. Ranh giới giữa các bộ tộc phải được thay đổi!” Giọng anh bắt đầu the thé

tuyệt vọng, và hít một hơi thật sâu, anh ầm gừ. “Và em nhìn lưỡi của em đi, Cánh Bướm Đêm. Hãy nhớ rằng em đang nói chuyện với thủ lĩnh trợ tá tiếp theo của bộ tộc.”

“*Cái gì?*” Chân Lá thốt lên. “Thế còn Bàn Chân Sương?”

“Bàn Chân Sương là một kẻ hèn nhát,” Sương Điều Hâu gầm gừ. “Bà ấy không thể đối mặt với những gì đang xảy ra trong rừng, nên đã chạy trốn.”

“Không mèo nào nhìn thấy bà ấy trong mấy ngày nay,” Cánh Bướm Đêm giải thích với chân Lá, mắt mở to lo lắng. “Từ khi bà ấy đi tuần tra biên giới ở gần điểm Bốn Cây. Bọn chị không biết là có chuyện gì xảy ra với bà ấy nữa.”

“Cho dù bà ấy quay trở lại, bà ấy cũng sẽ không bao giờ trở thành thủ lĩnh trợ tá được nữa,” Sương Điều Hâu gầm gừ. “Thủ lĩnh trợ tá không bao giờ đi lang thang chỉ vì cảm thấy thích.”

Đầu óc chân Lá quay cuồng. Cô không thể tin được. Bàn Chân Sương không hèn nhát như vậy; bệnh cạnh đó, cô không nghĩ bộ tộc Sông cũng gặp nguy hiểm như ba bộ tộc còn lại, vì lãnh thổ của họ bị Hai Chân tác động. Nhưng bây giờ Bàn Chân Sương đã biến mất.

Có bao nhiêu mèo nữa sẽ ra đi? Phải chăng *tất cả* các bộ tộc đều đang mất mèo. Một cơn ớn lạnh xuyên vào xương cốt chân Lá; những vụ mất tích không thể có liên quan đến lời tiên tri từ bộ tộc Sao. Thậm chí cả khi những con mèo đầu tiên đã thất bại, bộ tộc Sao cũng sẽ không gửi thêm những nhiệm vụ tương tự nữa. Bằng cách nào đó, Hai Chân và quái vật của họ phải chịu trách nhiệm về việc này.

Cô không nói gì về điều này với Cánh Bướm Đêm và Sương Điều Hâu, và cô nhẹ nhõm khi Đuôi Nai không nói gì với họ về sự biến mất của Đuôi Mây và Tim Sáng. Bộ tộc Sông đã biết bộ tộc Sấm đang yếu dần, đặc biệt là khi Sương Điều Hâu muốn đánh nhau vì anh nghĩ bộ tộc Sấm đã suy yếu.

Thay vào đó, Cánh Bướm Đêm là mèo lên tiếng phá vỡ sự im lặng. “Anh biết không, anh là một kẻ ngốc, Sương Điều Hâu ạ,” cô meo.

Anh trai cô nổi đóa. “Ý em là gì?”

“Nếu anh muốn tiêu diệt bộ tộc Sấm, anh đang đi một con đường sai lầm.”

“Vậy là em biết con đường đúng, phải không?” Sương Điều Hâu chế nhạo.

“Đúng, em biết,” giọng Cánh Bướm Đêm lạnh lùng. Chân Lá khó có thể tin được những gì mình đang nghe; cô đột nhiên cảm thấy mình chẳng biết gì về mèo này cả.

“Đi thôi, sau đó em sẽ nói cho anh nghe.”

Cánh Bướm Đêm quay đầu và liếm nhanh hai cái vào vai anh. “Hãy tử tế với họ. Để họ biết ơn chúng ta. Nên giữ mọi thứ yên bình trong khi họ càng lúc càng suy yếu. Tại sao phải đánh nhau rồi để bộ tộc chúng ta bị thương? Hãy để Hai Chân làm việc đó giúp chúng ta. *Sau đó*, chúng ta

chỉ việc di chuyển vào lãnh thổ của họ thôi.”

Sương Điều Hâu nheo mắt suy nghĩ. “Em nói hay đấy,” anh lầm bầm. “Được rồi.” Anh thả chân ra và để Đuôi Nai đứng dậy. “Đi đi, và đừng bao giờ quay trở lại nữa.”

Đuôi Nai lắc mình, và liếc nhìn anh trước khi quay trở về lãnh thổ của cô. Chân Lá nhìn thật kĩ khi cô ấy bước qua biên giới, nhưng ngoài một vài vết xước ở trên mặt, Sương Điều Hâu không làm cô bị thương.

“Tôi sẽ nói với Sao Lửa những gì chị vừa nói,” cô meo với Cánh Bướm Đêm, cố gắng giữ giọng mình thật bình thản. “Ông ấy sẽ nói chuyện với Sao Báo Đốm ở cuộc Tụ Họp tiếp theo.”

Hai cặp mắt, một xanh lạnh và một hốc phách, nhìn chăm chăm vào cô.

“Tất nhiên rồi, hãy nói với ông ấy đi,” Sương Điều Hâu thách thức. “Nếu ông ấy tin cô, ông ấy có thể làm được gì? Cô nghĩ Sao Báo Đốm sẽ để tôi chống lại một mèo bộ tộc Sấm?”

Đuôi Nai lắc vai chân Lá. “Đi thôi. Trở về trại của chúng ta.”

Chân Lá quay đi, đuôi rũ xuống. Cô đã rất thích Cánh Bướm Đêm, tin tưởng cô ấy và bây giờ dường như mèo bạn ấy đã phản bội lại cô. Ngay cả khi lòng trung thành đầu tiên của Cánh Bướm Đêm là ở bộ tộc của cô ấy, chân Lá cũng không thể nghĩ được bạn mình có thể có những toan tính lạnh lùng như vậy.

Cô chưa đi xa hơn vài cái đuôi cáo khi nghe Cánh Bướm Đêm gọi tên mình bằng giọng meo thấp. Cô dừng lại và quay ra sau. Cánh Bướm Đêm đang đứng trên biên giới, Sương Điều Hâu ở nơi nào đó mà cô không nhìn thấy.

“Chân Lá!” Cánh Bướm Đêm vẫy đuôi ra hiệu với cô.

“Bỏ đi,” Đuôi Nai thì thầm, “Ai cần bạn bè như vậy chứ?”

“Chân Lá, làm ơn...” bây giờ giọng Cánh Bướm Đêm đang cầu xin. “Hãy để chị giải thích.”

Chân Lá do dự, sau đó miễn cưỡng quay trở lại biên giới. Đuôi Nai bước đến cạnh cô; chân Lá cảm nhận được sự căng thẳng và cái nhìn mặt của mèo đồng tộc khi cô ấy nhìn mèo bộ tộc Sông.

“Chị phải nói như vậy trước mặt Sương Điều Hâu,” Cánh Bướm Đêm khẩn trương giải thích. “Em không thấy sao? Anh ấy không bao giờ chịu thả bạn em đi đâu.”

Chân Lá cảm thấy sự nhẹ nhõm chảy trong máu mình. Cô không muốn nghĩ xấu về Cánh Bướm Đêm, khi họ luôn chia sẻ với nhau như những mèo lang y.

Cô có thể thấy sự nhẹ nhõm của mình phản chiếu trong mắt mèo bộ tộc Sông khi Cánh Bướm Đêm thêm, “Em không tin chị, đúng không? Chúng ta có còn là bạn bè nữa không?”

“Tất nhiên chúng ta vẫn là bạn bè.” Chân Lá bước tới trước chạm mũi với Cánh Bướm Đêm. Cô bỏ qua cái khịt mũi hoài nghi từ Đuôi Nai ở phía sau. “Cảm ơn.”

Phía sau Cánh Bướm Đêm, dưới chân con dốc, cô thấy Sương Điều Hâu xuất hiện từ nơi ẩn nấp trong một bụi cây và đang băng qua cây cầu của Hai Chân. Cô rùng mình khi nhớ lại những tham vọng độc ác trong mắt anh ấy. Chắc chắn trừ Sao Cọp, không còn mèo nào có tham vọng quyền lực giống như thế?”

“Cánh Bướm Đêm,” cô thì thầm, không thể che dấu nỗi tò mò “Ai là bố của chị vậy? Có phải là Sao Cọp không?”

Một cú sốc nhánh lên trong mắt màu hổ phách của Đuôi Phi Điều. Sau một chút do dự, cô trả lời. “Phải.”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 22

ây là điều điên rồ, thật sự rất điên rồ. Từng từ cứ lặp đi lặp lại theo từng bước chân của Long Bao khi anh để Vách Đá và một vài bảo hộ khác hộ tống anh vào bên trong thác nước. Những con mèo rừng khác ở sát phía sau anh, với nhiều hơn những bảo hộ ở hai bên, trong khi đó Gót Chân và những ngoài bộ lạc của anh ấy ở phía sau cùng. Một đội tuần tra đã phát hiện ra chúng khi chúng trờ tới dòng sông; Long Bao chắc chắn rằng bây giờ họ là tù nhân chứ không phải khách, và anh không biết mèo bộ lạc sẽ làm gì họ. Họ đã chiến đấu theo cách của mình vào hai đêm trước, vì vậy có lí do để chờ đợi sự thù địch. Gót Chân và bạn của anh ấy cũng có nguy cơ lớn y chang vậy, vì họ đã trở về mà không thực hiện được mệnh lệnh.

Tia sáng đầu tiên của ánh trăng đã chiếu qua thác nước, vào hang động, và sớm thôi Răng Sắc Nhọn sẽ đến. Long Bao không chắc anh có thể làm cho bộ lạc nghe theo kế hoạch của chân Sóc. Khi anh tìm kiếm lòng can cảm, mùi hương của Suối Bạc trôi dạt ở xung quanh. Long Bao liếc trở lại, tự hỏi Đuôi Phi Điểu cũng có thể cảm nhận được điều đó. Em gái anh ở ngay phía sau anh, đôi mắt màu xanh lo lắng. Nhưng không có ai trong số họ do dự bước vào hang khi bảo hộ bao vây ở phía sau tảng đá, khi họ ẩn nấp bằng bộ lông bụi của họ. Long Bao cảm thấy nỗ lực sự dũng cảm của bạn bè mình, bởi lòng trung thành của họ dành cho anh và cho luật chiến binh ở một nơi cách xa khu rừng. Anh biết họ sẽ làm điều gì đó giúp bộ lạc, hoặc sẽ chết.

Đá Nứt rõ ràng là được báo trước khi họ đến, và đang đợi họ ở chính giữa hang động. Dưới lớp bùn, Long Bao có thể thấy một phần lông đã bị xé toạc ra trong cuộc chiến với Răng Sắc Nhọn, và anh cũng có thể thấy một vết thương trên tai.

Long Bao sải bước về phía ông và thả xuống dưới chân ông ấy một mảnh mồi anh mang theo trên đường quay trở lại: một con thỏ núi, với lớp da bắt đầu trắng bệch trong mùa lá rụng.

“Đây là cái gì?” Giọng Đá Nứt lạnh lùng, và đôi mắt thù địch. “Tại sao anh quay trở lại?”

“Để giúp ông đánh bại Răng Sắc Nhọn,” Long Bão trả lời.

Tim anh bắt đầu đập nhanh hơn khi nhận ra họ không được chào đón, cũng không được an toàn trong biểu hiện của Đấng Chữa Lành. “Và ông nghĩ ông có thể làm được gì?”

Ánh mắt ông quét quanh hang động; theo đó, các mèo bộ tộc khác ra khỏi bóng tối. Họ trông tò mò nhưng thận trọng. Tình bạn trong mắt bảy mèo đã bị đốt cháy sau cuộc tấn công của Răng Sắc Nhọn, và sự thất bại của Long Bão để cứu họ theo lời hứa của tổ tiên chiến binh. Giống như Đá Nứt, nhiều mèo trong số chúng mang những vết sẹo hoặc những bước chân khập khiễng từ vết thương đã lành. Long Bão tìm Khe Suối, nhưng anh không thể thấy cô ấy.

“Răng Sắc Nhọn đã bắt Vì Sao ngày hôm qua,” Đá Nứt gầm gừ. “Nhiều mèo đã bị thương khi cố gắng đuổi hắn đi. Một mèo đã chết, và hai mèo khác đang nằm trên ranh giới của Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng. Nhưng lúc đó anh không giúp chúng tôi. Anh bỏ chạy.”

Sự khinh bỉ của ông đánh vào Long Bão như một móng vuốt. Tệ hơn nữa khi tiếng rì rầm đồng ý vang lên giữa bảy mèo bộ lạc, như thể họ cảm thấy bị phản bội từ cuộc chiến, giống như anh cảm thấy bị phản bội khi họ biến anh thành tù binh. Anh nghe một tiếng rít thù địch từ một mèo bộ tộc – anh đoán đó là chân Chim – và hy vọng lính nhỏ sẽ giữ im lặng.

“Tôi không tin mình là mèo hứa,” anh meo trung thực. “Và tôi không thích bị mắc kẹt giữa Hang của Những Hòn Đá Sắc Nhọn. Nhưng kể từ khi trốn thoát, tôi nghĩ... và tôi đã tự nguyện trở lại. Cho dù tôi không phải là mèo được nhắc đến trong lời tiên tri, tôi cũng sẽ làm tất cả để giúp đỡ.”

“Chúng tôi cũng vậy,” Vuốt Mâm Xôi thêm, đứng lên bên vai Long Bão.

Đấng Chữa Lành của bộ lạc bắt đầu thư giãn. Có nhiều tiếng rì rầm từ phía sau ông, và một số ít cuối cùng cũng đã tán thành.

Sau đó, anh nghe thấy giọng Khe Suối từ phía sau ông. “Long Bão! Tôi biết anh sẽ quay trở lại.”

Long Bão quay trở lại nhìn qua qua đám đông. Một con rùng mình chạy qua bộ lông anh, khi anh nhìn thấy ánh mắt và nghe tiếng chào mừng của cô.

“Chúng ta nên nghe anh ấy nói,” cô gọi Đá Nứt. “Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã gửi anh ấy xuống cho chúng ta. Tại sao anh ấy quay trở lại, khi đã nhìn thấy tất cả những gì Răng Sắc Nhọn có thể làm?”

Đá Nứt nhìn như thể không còn chút năng lượng để tin bất cứ điều gì, ông cúi đầu. “Được thôi,” ông nói. “Nhưng anh sẽ làm gì trước những cố gắng đã bị thất bại của chúng tôi? Răng Sắc Nhọn đã giết chết chiến binh tốt nhất trong bộ lạc như thể họ là đồ chơi.”

Long Bão búng tai để ra hiệu cho chân Sóc tiến về phía trước. Cô mang theo một nắm lá trong quai hàm.

“Nhìn xem những gì mà ông có này Đá Nứt,” anh meo, và nói thêm vào tai cô. “Tôi hy vọng là

em không nuốt chút nào chứ.”

Chân Sóc thả đám lá xuống. “Tôi không phải là nã chuột!” cô thì thầm phẫn nộ.

Quay trở lại Đá Nứt, Long Bao đặt một chân vào con thỏ. “Đây là mồi của Răng Sắc Nhọn,” anh meo.”

“Và ở bên trong nó, chúng ta sẽ đặt thứ này.” Cẩn thận, anh lấy ra khỏi bọc lá một đồng nhỏ thứ quả mọng màu đỏ.”

Một đứa trẻ đang ngồi trong lòng mẹ nó ở hàng đầu tiên của bộ lạc, bước tới trước và ngửi thứ quả đó; chân Sóc phất đuôi đẩy nó trở lại cho mẹ.

“Đừng đụng vào,” cô meo. “Nó sẽ cho em một cơn đau bụng dữ dội chưa từng có – nếu em may mắn sống sót.”

Đứa trẻ nhìn chằm chằm vào cô với đôi mắt mở to nhưng không nói gì.

Liếc nhìn đám quả, Đấng Chữa Lành của bộ tộc bật lên một tiếng rít và bước lùi lại. “Hạt đêm?”

“Ông biết nó không?” Long Bao hỏi. “Trong bộ tộc của chúng tôi, chúng tôi gọi nó là quả mọng tử thần.”

“Tôi biết tất cả các loại thảo mộc và quả mọc ở trong rừng,” Đá Nứt trả lời. Trong chốc lát, có chút quan tâm trong đôi mắt ông ấy, sau đó ông lại cúi đầu và giọng nói như thể vừa bị đánh bại. “Và không có cách nào sử dụng triệt để chúng được đâu. Răng Sắc Nhọn quá mạnh. Thậm chí cả quả mọng tử thần cũng không thể đánh bại hắn ta.”

“Ba quả là đủ để trở thành một chiến binh mạnh nhất.” Chân Sóc mạnh dạn lên tiếng. “Tôi nghĩ chừng đó đối phó Răng Sắc Nhọn được rồi.”

Đá Nứt nhìn kinh ngạc. “Cô chắc chứ?”

“Cho dù chúng không giết chết được hắn,” Long Bao thêm. “Chúng cũng sẽ làm hắn bị suy yếu đi để chúng ta có thể đánh bại được.”

Đá Nứt vẫn chưa quyết định. Vai ông chùng xuống như có cả một ngọn núi đè lên trên.

Sau đó Long Bao nghe có tiếng rì rào từ bầy mèo bộ lạc, tiếng rì rào thù địch dần dần chuyển hóa thành tiếng gầm gừ tức giận. Gót Chân được đẩy về phía trước Đấng Chữa Lành, nhờ bóng tối mà bộ lạc trong hang động chỉ vừa mới nhận ra anh ấy đã trở lại.

Gót Chân vẫn đứng một mình, trong khi bầy mèo bộ lạc ném những lời buộc tội vào anh.

“Hắn đã được chỉ định sẽ giết Răng Sắc Nhọn!”

“Hắn đã thất bại!”

“Đá Nứt, anh ta không tuân lệnh của ông mà trở về đây. Giết anh ta đi!”

Theo bản năng, bày mèo bộ tộc tụ tập xung quanh Gót Chân, sẵn sàng bảo vệ anh ta. Lông cổ chân Chim xù lên, và Da Hung đã rút móng vuốt ra. Ngay cả Đuôi Phi Điều cũng nhẹ nhàng phất đuôi từ bên này sang bên kia. Lông Bão cảm thấy tự hào về những chiến binh của anh như tất cả các tộc trưởng bộ tộc.

Đá Nứt phất đuôi ra hiệu im lặng, nhưng sau vài nhịp tim đập tiếng rì rầm mới thật sự tắt. “Gì đây?” Đấng Chữa Lành gầm gừ. “Tôi hy vọng là anh có lí do để đến đây.”

“Lí do tốt nhất,” Gót Chân trả lời. “Ngài có thể giết tôi nếu muốn, nhưng điều đó không làm cho ngài mạnh hơn để đối chọi với Răng Sắc Nhọn. Kẻ thù của ông ở bên ngoài hang động này, không phải ở đây. Mèo bạc đã đến, và tin vào lời tiên tri của Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng. Nếu chúng tôi thất bại, ông có thể giết chúng tôi sau đó.”

Cả bộ lạc im lặng. Thái độ thù địch của họ đã biến thành không chắc chắn; Lông Bão cảm thấy lông cổ mình lại nằm bẹp xuống.

“Chúng ta không thể giết hắn trong hang ổ của hắn,” Gót Chân tiếp, “vì chúng ta không biết hắn sống ở đâu. Vì vậy chúng ta phải dụ hắn đến đây để giết.”

“Ở đây?” Khe Suối kêu lên, thêm nhiều tiếng kêu la phẫn nộ. “Trong hang động của chúng ta?”

Lông Bão phất đuôi lên vai cô, để cô bình tĩnh lại. Cô phải tin anh, cho dù kế hoạch của họ có vẻ rất nguy hiểm.

“Đúng, ở đây,” Gót Chân gầm gừ. “Đây là nơi chúng ta biết rõ, nơi chúng ta trú ẩn, nơi chúng ta phục kích Răng Sắc Nhọn để đánh cho hắn những đòn chết chóc.”

“Và làm thế nào để mang hắn ta đến đây?” Đá Nứt lạnh lùng hỏi.

“Với máu.”

Gót Chân nâng một bàn chân to lớn lên và cắn mạnh; máu nhỏ giọt xuống mặt đất như mưa. Sau đó anh ngẩng đầu lên, hét lên dữ dội, vang vọng khắp hang động, lẫn át cả tiếng thác nước bên ngoài. Anh quay lại, lao đầu ra khỏi hang. Tảng Đá và Cánh Chim chạy theo anh.

Họ để lại những khuôn mặt sững sờ. Lông Bão thở dài. Kế hoạch đã bắt đầu. Dấu vết của máu đã rải xuống. Vuốt Mâm Xôi là mèo đầu tiên nói. “Chân Sốc và Lông Bão, đặt thở đi. Hãy chắc chắn rằng hai bạn không bị dính chút nước nào của quả mọng tử thần trên lông, và nếu làm xong, hãy đi rửa ráy ngay tức khắc.”

“Vâng, thưa mèo lang y.” Chân Sốc cúi đầu giả vờ tôn trọng, đôi mắt màu xanh lấp lánh. “Chúng tôi biết mình phải làm gì!”

Lông Bão lắng nghe trong khi Vuốt Mâm Xôi và Da Hung thảo luận nơi tốt nhất để đặt thỏ. Đá Nứt ra lệnh cho bảo hộ, đưa con nít và mèo mẹ vào nhà trẻ. Bảo hộ được đặt ở lối ra vào hang động, trong khi nhiều bảo vệ và thợ săn chia ra đứng ở xung quanh nên những bức tường, nơi họ có thể nhảy xuống để tấn công Răng Sắc Nhọn. Bộ lông bùn của họ pha trộn với màu đá làm Lông Bão khó có thể nhìn ra nơi họ đang ẩn nấp.

Tất cả đều mang mùi sợ hãi. Bằng cách nào đó anh nghĩ một điều khủng khiếp sẽ xảy ra. Nhưng tại sao, đây lại là những điều Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng muốn anh làm? Anh uống không khí, nhưng lúc này không còn mùi hương của Suối Bạc, anh cũng không cảm nhận được sự hiện diện của bà ấy để anh có thể an tâm.

“Sẽ ổn thôi mà.” Đuôi Phi Điều bước đến và ấn mõm vào lông anh. “Em biết anh đang sợ hãi, nhưng bộ tộc Sao gửi anh xuống đây, với giấc mơ về mẹ của chúng ta. Chúng ta biết mình phải làm điều này.”

Chân Chim, một cái bóng màu xám đen lớn vờn bên cạnh vai Đuôi Phi Điều, gật đầu nhưng không nói gì.

Một bàn chân lạnh băng nắm chặt Lông Bão. Có điều gì đó đã sai, anh biết. Có điều gì đó họ chưa hiểu rõ, một điều gì đó không nằm trong kế hoạch. Anh nhìn xung quanh tìm Vuốt Mâm Xôi, muốn chia sẻ nỗi sợ hãi của mình với anh ấy, và thấy anh ấy đang kéo lê một con thỏ, đặt nó ngay lối ra vào, cách vài cái đuôi so với bên trong hang động. Da Hung theo dõi, đo khoảng cách giữa con mồi và lối ra, trong khi chân Sóc làm việc hữu ích với cái đuôi của cô ấy.

Lông Bão đến bên cạnh họ, cảm giác những đôi mắt vô hình của mèo bộ lạc đang nhìn chăm chăm vào anh từ mọi góc ngách của hang động. Nhưng trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì, một tiếng rít xé toạc không khí ở bên ngoài. Gót Chân, tảng Đá, và Cánh Chim lao vào hang động.

“Răng Sắc Nhọn!” Cánh Chim thở hỗn hển.

“Hắn ở đây!” Tảng Đá gừ, giọng anh vang lên thành tiếng than khóc. “Hắn đã đến!”

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 23

Lông Bao như đóng băng. Nó tới quá sớm! Những con mèo bị trục xuất chui vào núp trong các bức tường hang động, và mèo bộ lạc đã sẵn sàng để nhảy xuống kẻ thù. Lông Bao cùng bạn bè bị bỏ lại ở trung tâm của trăng trắng, nhìn xung quanh hoảng loạn. Họ đã do dự quá lâu. Một tiếng thét hung dữ xé toạc thác nước. Một cái bóng rơi xuống từ lối vào, dưới ánh trăng. Sau đó Răng Sắc Nhọn xuất hiện trước mắt họ.

Như bộ lạc đã nói, hắc trông giống một con sư tử mà những mèo lớn tuổi hay kể, nhưng con này không có bờm lửa xung quanh đầu. Cơ bắp gọn sóng dưới lớp da của hắc, và cái đầu màu vàng khổng lồ cúi xuống, đi theo vết máu của Gót Chân. Khi hắc ta nhìn thấy thỏ, bàn chân rộng lớn gạt qua một bên.

“Không!” chân Sóc gào.

Tiếng rít của cô đã làm Răng Sắc Nhọn chú ý, hắc quay cái đầu khổng lồ lắc lư nhìn xung quanh, đôi tai dày giật giật.

“Lùi lại!” Vuốt Mâm Xôi gầm gừ. “Tất cả, núp!” Anh nhảy về phía con sư-tử mèo, cào cào hai chân trước và lăn sang một bên trước khi Răng Sắc Nhọn có thể tóm được anh ấy. Lông Bao thấy chân Sóc tấn công bên hông Răng Sắc Nhọn, cắm móng vuốt của cô vào đuôi hắc.

“Chân Sóc!” Vuốt Mâm Xôi gầm. “Nhân danh bộ tộc Sao, em đang làm gì vậy?”

Khi con mèo-sư tử cố gắng hất cô ra, Chân Lá nhảy xuống và chạy trốn vào bức tường hang động. Với một tiếng gầm gừ giận dữ, Răng Sắc Nhọn nhìn theo cô, nhưng cô ấy quá nhanh làm hắc tức giận cào điên cuồng vào tảng đá nơi cô ẩn nấp, bộ lông màu vàng xù lên.

Lông Bao bỏ chạy vào bức tường đối diện. Đuôi Phi Điều trèo lên vết nứt của tảng đá cho đến khi họ tới trần hang. Cúi đầu trong không gian chật hẹp bên cạnh em gái, anh nhìn xuống nền

hang. Tất cả mèo bộ lạc đang ẩn nấp trong bóng tối, quá sợ hãi để di chuyển. Vuốt Mâm Xôi cũng đã an toàn, trên mỏm đá khác ngay dưới chân Sóc. Anh gầm thét tên cô, gần như tức giận khi Răng Sắc Nhọn nhìn mình; Long Bão không thể nghe được anh ấy nói gì, nhưng anh có thể đoán.

Trong chốc lát Long Bão không thể thấy Da Hung; sau đó anh phát hiện ra đầu cô nhô ra trên một hốc tường gần lối ra vào. Chỉ còn lại một chân Chim. Anh cảm nhận được sự căng thẳng của Đuôi Phi Điều và nghe em gái thì thầm, “Ôi, không!”

Răng Sắc Nhọn cào điên loạn vào bức tường phía dưới. Long Bão thoáng thấy một cặp mắt đen đáng sợ, liếc nhìn lên ánh trắng, và môi dưới nhe ra, để lộ những chiếc răng nanh rắc nhọn. Chân Chim đã bị mắc kẹt trong một kẻ hở trên sàn, quá hẹp để anh ấy có thể trú ẩn, nhưng vẫn cố gắng ấn lưng vào đá để thoát khỏi mấy cái móng vuốt đang cào lung tung. Một tiếng hét kinh hoàng mong chạy thoát.

Bụng Long Bão lão đảo. Mọi thứ đã sai hoàn toàn. Răng Sắc Nhọn đang bỏ qua con thỏ để bắt mèo. Trong một nhịp tim đập nữa, hẳn ta sẽ có chân Chim, và nhiệm vụ của bộ tộc Sao sẽ bị thất bại. Làm thế nào mà bốn bộ tộc có thể thành một nếu mèo bộ tộc Gió đã bị giết? Long Bão tự nguyện rửa trong hơi thở; không có gì mà anh có thể làm, vì anh không phải là mèo trong lời hứa của tổ tiên chiến binh bộ lạc. Anh thật ngu ngốc, niềm tự hào trong suy nghĩ của anh đã hoàn toàn sai lầm.

Bên cạnh, anh nghe Đuôi Phi Điều thì thầm, “chân Chim.” Cô nhìn Long Bão thật lâu, tràn ngập yêu thương và nỗi buồn, đôi mắt màu xanh phản chiếu dưới ánh trắng. “Bây giờ em đã nghe rất rõ,” cô thì thầm. “Đây là nhiệm vụ của em.”

Sau đó Long Bão cảm nhận cơ bắp của mình căng cứng. Trước khi anh kịp nhận ra cô đang làm gì, cô đã nhảy – không phải xuống dưới, mà lên trần hang, móng vuốt của cô cắm sâu vào những rìa đá, gửi cái rùng mình chạy dọc sống lưng Long Bão.

“Không!” anh gào.

Tảng đá dần dần lỏng ra và rơi xuống theo sức nặng của Đuôi Phi Điều. Với một tiếng than khóc đáng sợ, cô rơi vào Răng Sắc Nhọn. Con mèo-sư tử nhìn lên. Tiếng gầm khàn khàn của hắn biến thành một tiếng hét khi đá rơi xuống, làm hắn ta quẩn quại trên mặt đất. Đuôi Phi Điều lăn ra bên cạnh.

Long Bão ném mình xuống từ bức tường, trượt trên tảng đá và cảm nhận móng vuốt mình căng cứng, cho đến khi anh đến bên cạnh em gái. Đuôi Khi Điều vẫn nằm im, mắt nhắm chặt. Răng Sắc Nhọn vẫn co giật, nhưng khi Long Bão bò đến chỗ nó, con mèo-sư tử khổng lồ đã rùng mình và chết.

“Đuôi Phi Điều?” Long Bão thì thầm.

Anh biết chân Chim đã chui ra khỏi tảng đá, cúi xuống bên cạnh anh. “Đuôi Phi Điều?” Gọng mèo bộ tộc Gió có vẻ tuyệt vọng. “Đuôi Phi Điều, em không sao chứ?”

Đuôi Phi Điểu vẫn không nhúc nhích. Lòng Bão ngẩng đầu lên và nhìn thấy bầy mèo bộ tộc đang tụ tập xung quanh mình, cùng với mèo của bộ lạc, đang sợ hãi chui ra từ nơi ẩn náu của họ. Anh quay lại nhìn em gái mình, và phát hiện ra lồng ngực cô đã phập phồng thở.

“Con bé không sao.” Giọng ông dứt đoạn. “Con bé đã nhận được. Một... một lời tiên tri đầy đủ.”

Chân Chim bước tới trước cho đến khi mũi chạm vào lòng Đuôi Phi Điểu. Anh thở trong mùi hương của cô, và sau đó bắt đầu liếm nhẹ nhàng. Máu từ vết thương trên vai của anh bắt đầu thấm vào lòng cô. “Dậy đi, Đuôi Phi Điểu,” anh thì thầm.

Không có phản ứng. Một mùi hương quen thuộc đau đớn phảng phất xung quanh Lòng Bão, và anh nhìn lên. “Suối Bạc?”

Gối lối ra vào hang động, nơi ánh trăng chiếu tới xuyên qua thác nước, anh đã nghĩ rằng anh có thể nhìn thấy một mèo bạc. Cô ấy không có gì hơn ngoài những ánh sáng bạc phát ra, nhưng giọng cô ấy vang lên rõ ràng trong đầu anh, đầy đau buồn. “Ôi, Đuôi Phi Điểu!”

Một hơi thở hỗn hển từ chân Chim và Lòng Bão nhìn thấy mắt em gái mình đã mở ra. Run rẩy, anh gọi tên cô. Cô ngẩng đầu lên, chớp mắt.

“Anh không thể về nhà mà không có em đâu, anh trai à,” cô thì thầm. “Để cứu lấy bộ tộc!”

Mắt cô tập trung vào chân Chim, và Lòng Bão nhìn thấy tình yêu vĩnh cửu nhưng đầy khó khăn trong mắt lính nhỏ trẻ tuổi, đủ để quét sạch ranh giới giữa các bộ tộc mãi mãi. “Anh nghĩ mình có chín mạng sống, đúng không?” cô thì thầm. “Em đã cứu anh một lần... Đừng để em cứu anh lần nào nữa.”

“Đuôi Phi Điểu... Đuôi Phi Điểu, không!” Chân Chim khó có thể thốt nên lời. “Đừng bỏ anh.”

“Em sẽ không bỏ anh.” Bây giờ lời thì thầm của cô gần như không nghe được. “Em sẽ luôn ở bên cạnh anh, hứa đấy.”

Sau đó cô nhắm mắt lại, và không nói gì nữa. Chân Chim ngẩng đầu hét lên tiếng than khóc. Lòng Bão cúi xuống cạnh em gái, bốn chân đông cứng lại vì đau xót. Xung quanh, anh nghe tiếng bạn bè mình vang vọng trong nỗi buồn. Chân Sóc lại gần Vuốt Mâm Xôi, thì thầm. “Cô ấy không thể chết được – cô ấy không thể!” Vuốt Mâm Xôi cúi đầu liếm vào tai cô. Bên cạnh, Da Hung nhìn chăm chăm vào Đuôi Phi Điểu với sự đau thương trong ánh mắt màu hổ phách.

Bầy mèo bộ lạc bắt đầu thì thầm với nhau. Một nơi nào đó ở phía sâu trong hang động, tiếng hét hân hoan nổ ra. “Răng Sắc Nhọn đã chết! Chúng ta được tự do!”

Lòng Bão nao núng. Cái giá là quá đắt. Anh quay đầu về phía cửa hang, nơi con mèo bạc vẫn còn đứng đó trong ánh trăng. Giọng Suối Bạc đến với anh thông qua tiếng ầm ầm của thác nước. “Con trai, đừng đau buồn quá lâu. Bây giờ Đuôi Phi Điểu sẽ đi săn cùng bộ tộc Sao. Mẹ sẽ chăm sóc con bé.”

“*Bọn con* đã chăm sóc con bé,” Lòng Bão trả lời cay đắng, và sau đó anh nhận ra mình đang nói

đổi. Nếu họ chăm sóc, con bé đã không phải nằm đây mà chết, bộ lông màu bạc tỏa sáng dưới ánh trăng.

“Cô ấy đã đến,” Khe Suối thì thầm. “Mèo bạc đã đến.”

“Không,” Long Bao gầm gừ. “Tôi sẽ mang nó đi.”

Chân Chim quay đầu lại, ánh mắt rỗng không khủng khiếp. “Đó là lỗi của tôi.” Giọng anh thì thầm khàn khàn. “Nếu tôi từ chối quay lại hang động, cô ấy sẽ ở lại với tôi.”

“Không...” Long Bao thì thầm, đặt một chân tới, nhưng chân Chim cúi đầu.

Một giọng nói nhẹ nhàng gọi tên anh. Khe Suối đã đến gần chỗ anh, với Đá Nứt ở phía sau. Bẽn lẽn cô ấn mũi vào lông anh. “Tôi xin lỗi,” cô thì thầm. “Tôi rất xin lỗi.”

“Bộ lạc Săn Bắt Vĩnh Hằng đã nói đúng,” Đá Nứt meo. “Một mèo bạc đã đến cứu chúng tôi.”

Nhưng đó không phải là tôi, Long Bao nghĩ. Tôi ước gì mèo đó chính là mình. Anh quay đi từ nơi chân Chim nằm bên cạnh Đuôi Phi Điểu, mũi anh đẩy vào lông cô, và nhìn những giọt nước rơi xuống. Chỉ trong một nhịp tim đập, anh nghĩ rằng mình đã nhìn thấy hai mèo bạc tỏa ánh sáng lung linh chớp chờn, bên cạnh, còn có nhiều mèo bộ tộc khác đang nhìn ngó tàn tích ở xung quanh.

Anh chớp mắt, và họ đã biến mất.

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Chương 24



hông! Hãy giúp họ!” Một tiếng thào khóc buồn bã và sợ hãi đã đánh thức chân Lá dậy. Cô mở mắt và nhảy dựng lên, thấy mình đang ở trong ổ bên ngoài hang của Da Xỉ Than. Ánh nắng buổi sáng nhợt nhạt và lạnh. Tiếng gầm gừ của quái vật trong giấc mơ của cô đã đánh động cả khu trại, và mùi hôi thối của họ nồng nặc trong không khí.

Run rẩy, chân Lá rúc sâu vào trong ổ rêu, cố gắng tìm sự thoải mái trong khi những hình ảnh cuối cùng của giấc mơ treo lơ lửng trên đầu cô như sương mù. Cô đang đứng ở gần đường Sấm Rền, nhìn quái vật Hai Chân gầm rừ trong rừng, nghiền nát bầy mèo dưới bàn chân đen to lớn của nó. Lá Đốm đứng bên cạnh cô, và chân Lá quay sang với một lời cầu xin tuyệt vọng. “Cứu họ đi! Làm ơn! Tại sao cô không cứu họ?”

Mắt của Lá Đốm buồn bã chứng kiến cái chết của bạn bè chân Lá. “Bộ tộc Sao không thể làm gì được cả,” cô thì thầm. “Cô xin lỗi.”

Sau đó cô biến mất, và chân Lá thức dậy. Cô đứng dậy, ngạc nhiên, và bước vào hang của Da Xỉ Than. Mèo lang y không có ở đó; chân Lá có thể thấy đồng thảo dược đã bị vơ bót và tự hỏi có phải một trường hợp khẩn cấp nào đó đã gọi bà ấy đi, và sẽ tiếp tục để lại một thảm họa nữa mà họ phải đối mặt. Một tiếng rên phát ra từ cổ họng cô, và quai hàm đóng chặt. Số phận đã đến, và tổ tiên chiến binh của họ đã bắt lực, cô sẽ giúp đỡ bộ tộc mình với đầy đủ sức mạnh.

Một tiếng sột soạt ở phía sau làm cô quay lại và nhìn thấy Da Xỉ Than đang rửa ráy ở đường hầm dương xỉ. Đuôi mèo lang y rũ xuống, mặc dù bà cố gắng vui vẻ khi thấy chân Lá.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Chân Lá hỏi, giằng mình.

“Ta đi xem Long Tuyết,” mèo lang y trả lời. “Không giống như vậy; bà ấy chưa chết. Thực tế là bà ấy ổn hơn rồi. Ta chắc là bà ấy không bị ho đờm xanh đâu.”

“Vậy thì tốt.” Chân Lá cố gắng meo vui vẻ, nhưng cô không thể giúp gì được. “Đó là cơn đói, không phải ho đờm xanh, đây sẽ là kẻ thù thực sự của chúng ta trong mùa lá rụng này.”

Da Xỉ Than gật đầu. Đúng vậy. Và nếu nhiều mèo nữa biến mất, sẽ không có đủ chiến binh đi tìm kiếm thức ăn cho trẻ con và mèo già, ngay cả khi họ có thể tìm thấy con mồi.” Bà bật ra một tiếng thở dài chán nản.

“Con sẽ cố gắng bắt gì đó cho Long Tuyết?” Chân Lá đề nghị. “Con có thể tham gia đội tuần tra, nếu không con muốn đi tìm thêm hiểu thảo dược.”

“Không, bây giờ thảo dược đã khá khó. Đó là một ý kiến hay, chân Lá – mặc dù ta không là con có thể tìm thấy gì ở ngoài đó hay không.”

Chân Lá không tranh cãi. Cô chui qua bụi dương xỉ để ra trắng trổng, và trong một khoảnh khắc cô đã cảm giác như thể cô đang bước vào khu trại của nhiều ngày trước đây. Bão Cát và Rìa Mưa chỉ vừa mới xuất hiện ở đường hầm kim tước, cả hai đều có mùi tươi trong miệng. Chân Nhện và chân Chuột Chù nằm sưởi nắng ở phía ngoài hang lính nhỏ, trong khi Da Bụi và Mây Dương Xỉ chia lười với nhau ở lối vào nhà trẻ. Sao Lửa và Long Điều Hâu đang nói chuyện ở dưới Bục Đá.

Sau đó chân Lá thật sự nhận ra cô đang nhìn thấy gì. Bố và Long Điều Hâu có vẻ lo lắng. Hai lính nhỏ nằm yên, thay vì đùa nghịch với nhau. Đồng mồi tươi mà mẹ cô và Rìa Mưa mang về quá ít. Khi chân Lá đến nhà trẻ, cô thấy Da Bụi đang đẩy một con chuột về phía Mây Dương Xỉ. Sự xuất hiện của cô mèo làm chân Lá kinh hoàng, cô ấy còn nhỏ hơn cả một bộ xương.

“Em phải ăn,” Da Bụi meo. “Bé Nhựa Ruồi và bé Phong vẫn cần em.”

Mùi hôi thối của con quái vật tràn vào trắng trổng, và tiếng gầm gừ của chúng đang càng ngày càng to hơn. Mắt chân Lá tràn đầy hình ảnh của những bức tường gai bao quanh trại bị vỡ tan, ánh nắng mặt trời lấp lánh trên bộ da chúng khi chúng nghiền nát bầy mèo bộ tộc đang sợ hãi. Cô chớp mắt, đẩy những hình ảnh ấy đi xa. Cô không thể ngăn chặn những gì Hai Chân muốn, nhưng cô có thể làm một chút gì đó nhỏ nhoi để giúp bộ tộc qua cơn đói.

Khi cô hướng đến chỗ Sao Lửa và Long Điều Hâu, cô nhớ lại cuộc gặp với Sương Điều Hâu nhiều ngày trước. Đến hôm nay cô vẫn chưa nói kế hoạch của anh ta cho bất cứ mèo nào, và cô cũng đã yêu cầu Đuôi Nai không được nói ra. Cô không muốn gây thêm áp lực lên vai Sao Lửa, khi ông đã có quá nhiều thứ phải chịu đựng. Làm thế nào mà cô có thể nói với ông rằng kẻ thù lớn nhất của ông, Sao Cọp, đang sống lại trong con trai Sương Điều Hâu của mình, trong khi bộ tộc đang bị suy yếu do nạn đói với những gì Hai Chân đang làm? Cô biết cô phải chuẩn bị thật kĩ trước những gì sắp nói, nhưng cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Tiến đến gần bố hơn, cô nghe Long Điều Hâu meo. “Anh có thể đưa một đội tuần tra đi săn ở gần điểm Bốn Cây. Đó là nơi xa quái vật nhất mà anh có thể tới được.”

Một tiếng hét đau đớn ngắt lời ông. Chân Lá quay đầu lại để nhìn Văn Xám và Long Chuột vừa chui ra khỏi đường hầm kim tước. Văn Xám trông lo lắng, và Long Chuột ịch trên ba chân, một chân trước bị trẹo. Bộ lông màu nâu của bà ấy dán sát vào cơ thể như kiểu vừa đánh nhau,

mặc dù chân Lá không nhìn thấy hay ngửi ra mùi máu.

Sao Lửa áp sát cô, và chân Lá theo sau. “Chuyện gì đã xảy ra?” Sao Lửa hỏi. “Ai đã làm điều này?”

Lông Chuột trả lời trong đầu đón. Răng nghiến chặt và bật ra một tiếng rên.

“Hai Chân,” Vằn Xám nhổ nước bọt, sự tức giận hằn lên trong đôi mắt. “Chúng tôi đã ở quá gần con quái vật, và một Hai Chân tóm lấy cô ấy.”

Sao Lửa nhìn chăm chăm ngạc nhiên.

“Đến đây và nhìn này, Da Xỉ Than.” Chân Lá meo trước khi bố cô có thể hỏi thêm nhiều câu hỏi.

Cô đi sát bên cạnh mèo bị thương trên đường đến hang của Da Xỉ Than. Đôi mắt Lông Chuột mờ đục với nỗi đau, mặc dù bà ấy rất dũng cảm đối mặt, nỗ lực trở lại trại rõ ràng đã làm kiệt sức bà ấy. Chân Lá cố gắng giúp đỡ bằng cách đỡ một bên vai của bà.

Đằng sau họ, Vằn Xám đi cạnh Sao Lửa. “Hai Chân luôn luôn ở trong bụng quái vật,” ông meo. “Nhưng hôm nay chúng ở khắp mọi nơi – bộ tộc Sao biết lí do tại sao. Một trong số chúng đuổi theo Lông Chuột, và trong hoảng loạn cô ấy đã chạy thẳng vào bàn chân của một tên khác.”

“Thật óc chuột.” Sao Lửa hoàn toàn bối rối. “Hai Chân luôn ngó lơ sự tồn tại của chúng ta.”

“Không còn như vậy nữa đâu,” Vằn Xám meo dứt khoát.

“Ít nhất tôi đã cho hân ta một vài vết cào để hân nhớ tới tôi,” Lông Chuột thở hỗn hển.

Chân Lá chạy trước để báo với Da Xỉ Than, mèo đang ngồi ở miệng hang với đôi mắt nhìn lên bầu trời như thể bà đang cố gắng đọc một lời nhắn từ bộ tộc Sao giữa sự chuyển động của những đám mây.

“Là Lông Chuột – cô ấy bị thương!” Chân Lá thở hỗn hển.

Da Xỉ Than nhảy lên. “Ôi, bộ tộc Sao vĩ đại!” bà la lên. “Chuyện gì đây?” Mắt bà nhắm nghiền, nhưng giọng meo bình tĩnh, “Đến đây và nằm xuống, tôi sẽ xem vết thương.”

Lông Chuột nằm im trước cửa hang, và Da Xỉ Than ấn mũi dọc vết thương trên chân của bà, đánh hơi cẩn thận ở cả vai. “Bị trật khớp,” cuối cùng bà meo. “Vui lên đi, Lông Chuột. Ta có thể nắn lại ngay, nhưng sẽ đau một chút. Chân Lá, lấy cho ta ít hạt anh túc.”

Chân Lá tuân theo, và Lông Chuột liếm chúng. Chờ một chút để những hạt cây làm giảm nỗi đau, chân Lá nghe bố và Vằn Xám nói chuyện với nhau ở gần đường hầm.

“Tôi phải cấm tất cả mèo đến gần nơi nào có Hai Chân,” Sao Lửa meo. “Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sẽ chẳng được an toàn khi ra khỏi trại. Một số mèo đã quá sợ hãi để ra ngoài tuần tra.”

“Số phận của chúng ta vẫn chưa kết thúc,” Văn Xám bướng bỉnh vặn lại. “Bộ tộc Sao sẽ không cho phép chúng ta bị diệt vong.”

Sao Lửa lắc đầu, chui qua đường hầm để vào trắng trống. Văn Xám theo sau ông, với cái liếc nhìn lại Long Chuột.

“Được rồi, chân Lá,” Da Xỉ Than meo. Chiến binh màu nâu đã ngủ, đầu bà gục xuống chân trước. “Làm đi. Đặt chân của cô ấy ở đó,” bà nói tiếp, chỉ vào cái chân trước còn lại. “Giữ chặt cô ấy trong khi ta nắn chân. Ta không muốn móng vuốt của cô ấy cào ta đâu. Và nhìn cho cẩn thận vào,” bà thêm. “Con chưa từng thấy việc này trước đây.”

Chân Lá cẩn thận nhìn khi mèo bảo trợ làm cho cô xem, Da Xỉ Than ngậm chặt cái chân bị thương trong hàm răng, chân trước đè mạnh vào vai Long Chuột. Sau đó bà kéo mạnh; chân Lá nghe thấy một tiếng rắc và Long Chuột giật mình dậy, gào lên tức giận.

“Tuyệt vời,” Da Xỉ Than lẩm bẩm.

Bà kiểm tra vai Long Chuột một lần nữa trong khi cô mèo màu nâu nằm ủ rũ và run rẩy. “Tốt rồi,” bà meo, thúc cô mèo màu nâu bằng một chân. “Thử đứng dậy xem nào.”

Long Chuột cố gắng; bà lão đảo, vì kiệt sức và tác dụng của hạt anh túc hơn là chấn thương của mình, chân Lá nghĩ, nhưng bà ấy đã đứng dậy được bình thường.

“Đi ngủ đi.” Da Xỉ Than bắt đầu dìu bà ấy đến bụi dương xỉ ở rìa trắng trống. “Tôi sẽ kiểm tra lại khi cô thức dậy, nhưng tôi không nghĩ sẽ có vấn đề gì đâu.” Liếc nhìn chân Lá, bà thêm. “Con đã làm rất tốt ở đây. Ta nghĩ là bây giờ con đang muốn ra ngoài đi săn.”

Chân Lá đứng im trong khi mèo bảo trợ giúp Long Chuột nằm xuống. “Bà có chắc là không cần con không?”

Da Xỉ Than lắc đầu. “Không có gì để làm cả. Không có bất cứ thứ gì mà chúng ta có thể làm được,” bà thêm với giọng meo thấp. “Bộ tộc Sao vẫn im lặng.”

Sự tuyệt vọng của bà làm chân Lá kinh hoàng. Tất cả đã bị hỗn loạn vì Hai Chân, cô luôn tin rằng lòng tin của Da Xỉ Than sẽ đứng vững. Và điều tồi tệ nhất là cô không thể nói gì để an ủi mèo bảo trợ của mình – không thể khi Lá Đốm cũng thừa nhận bộ tộc Sao đang bắt lực y hết bầy mèo rừng.

“Con không đi săn đâu,” cô meo chắc chắn. “Con sẽ đi tìm hiểu gì chuyện gì đã xảy ra với những mèo mất tích của chúng ta.”

Da Xỉ Than nhìn chằm chằm vào cô, bối rối. “Cái gì?”

“Con không thấy sao? Nếu Long Chuột không đấu tranh, Hai Chân đã bắt cô ấy đi. Chúng ta không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy. Đó cũng là những việc đã xảy ra với Đuôi Mây và Tim Sáng.”

Biểu hiện của mèo lang y rất rõ ràng. “Được, ta có thể thấy điều đó. Nhưng chân Lá à – *con* sẽ làm gì nếu không thể trở về?”

Chân Lá nhìn bà, nửa hối hận vì đã nói cho Da Xỉ Than biết kế hoạch của mình. Nếu bà ấy không cho cô đi thì sao?

“Đây là đầu mối duy nhất mà chúng ta có về những mèo mất tích,” cô meo. “Chúng ta *phải* cố gắng tìm ra sự thật.”

Như được giải thoát, sau một chút do dự, Da Xỉ Than gật đầu. “Rất tốt. Những hãy cẩn thận. Và tìm một mèo khác đi cùng con.” Khi chân Lá quay đi, bà thêm, “Con là một mèo dũng cảm, chân Lá à. Hãy nhớ rằng bộ tộc không thể mất con.”

Chân Lá cúi đầu, xấu hổ với lời khen của mèo bảo trợ. Trở lại trắng chính, cô có thể nghĩ thấy sự thay đổi trong bộ tộc. Tin tức về việc Long Chuột bị tấn công đang lan rất nhanh; không khí đầy mùi sợ hãi và tuyệt vọng. Chân Lá muốn nhảy lên bụi đá và gọi to những mèo đồng bào của cô, để giúp họ nhận ra rằng họ không thể bỏ cuộc. Miễn là còn sống, họ sẽ vẫn còn hy vọng. Nhưng ai sẽ chịu nghe theo lời của một lính nhỏ? Và những từ mà cô nói ra có thể tạo nên sự khác biệt?

Hít một hơi thật sâu, cô quyết tâm trở lại. Cô sẽ đến nói chuyện với Sao Lửa và nói với ông ấy những điều cô biết về bầy mèo đã được bộ tộc Sao gửi đi. Mặc dù cô không biết bây giờ họ ở đây, hay họ có trở lại hay không, nhưng ít nhất cô có thể cho Sao Lửa và những mèo còn lại của bộ tộc Sấm biết rằng bộ tộc Sao không bỏ rơi họ với những gì đang diễn ra trong rừng. Cô cũng sẽ nói với bố về Sương Điều Hâu, và kế hoạch chiếm đoạt lãnh thổ bộ tộc Sấm của hắn. Cô đã phát ốm với những bí mật; cô sẽ trút được gánh nặng này sau một thời gian dài.

Nhưng đầu tiên, cô phải đi tìm mèo mất tích trước đã, phòng khi Sao Lửa trừng phạt cô vì không chịu nói cho ông biết sớm hơn. Cô nhanh chóng đến bên ngoài hang chiến binh và gọi, “Đuôi Nai!”

Bạn của cô chăm chú nhìn ra ngoài qua mấy nhánh cây dương xỉ. “Chân Lá? Sao vậy?”

Chân Lá nghĩ về buổi sáng cách đây không lâu, khi cô gọi Đuôi Nai ra ngoài để ghé thăm bộ tộc Gió. Lúc đó Đuôi Nai vẫn còn sức khỏe và sự dẻo dai. Bây giờ bộ lông của cô ấy nhàu nát, và mắt rồng không khi nhìn chân Lá.

“Em muốn chị ra ngoài với em,” chân Lá bắt đầu, và giải thích kế hoạch điều tra nguyên nhân những con mèo biến mất.

Thở phào nhẹ nhõm, mắt Đuôi Nai sáng bừng khi nói.

“Được thôi,” chiến binh màu nâu meo. “Sẽ tốt hơn nhiều việc nằm trong trại suốt mấy ngày nay. Đi thôi.”

Cô luồn ra khỏi mấy nhánh cây của hang, và cả hai mèo hướng đầu chui ra khỏi đường hầm

kim tước. Chân Lá đi theo mùi của Vằn Xám và Long Chuột về phía quái vật Hai Chân đang ở. Cô đã ở đó vài ngày trước, khi cùng Đuôi Nai xem quái vật nhổ cây, nhưng cô quá đỗi ngạc nhiên khi Hai Chân có thể phá hủy quá nhiều thứ trong thời gian ngắn như vậy. Mặt đất bị cào nát thành bùn, với những con quái vật núp ở đây, và cả ở đó, hoặc găm lên khung khiếp với một chuyện động chậm như thể nó đang rình mồi.

Hai Chân cũng đang ở trong tổ của họ, nơi trú ẩn bằng gỗ chứ không phải bằng loại đá đỏ cứng trong khu vực Hai Chân. Hai mèo cúi xuống để lẩn trốn họ, nhìn chăm chú vào một Hai Chân đang đi bộ. Chân Lá có thể cảm nhận thấy Đuôi Nai đang run rẩy sợ hãi, nhưng không còn cách nào để quay lại được nữa, không thể khi cô đang quyết tâm tìm xem chuyện gì đã xảy ra với Đuôi Mây và Tim Sáng.

“Đó là cái gì?” cô thì thầm với Đuôi Nai. What’s *that*?” she murmured to Sorreltail.

Cô chỉ bằng đuôi về phía một vật trông giống như một cái hang nhỏ của Hai Chân, làm bằng gỗ, để hở một đầu, đặt bên dưới những thân cây còn sống sót. Quá nhỏ để cho một Hai Chân chui vào.

Đuôi Nai nhún vai. “Ai mà biết được. Thứ gì đó của Hai Chân.”

Thận trọng liếc nhìn từ bên này sang bên kia, đề phòng Hai Chân muốn tóm lấy cô, khi chân Lá bước qua khoảng đất trống. Ở phía sau, chân Lá nghe Đuôi Nai meo. “Hãy cẩn thận!”

Khi đến gần hơn, cô ngửi thấy mùi thức ăn ở trong hang. Mặc dù là mùi lạ, không giống với mùi mồi tươi cô vẫn hay ăn, miệng cô vẫn ứa đầy nước. Cô cần tất cả lòng tự trọng để không chạy vào trong đó và bắt đầu ăn. Cô biết rằng cho dù có thứ gì, thì Hai Chân cũng sẽ ở trong đó, và điều đó đồng nghĩa với nguy hiểm.

Ở ngoài cái hang nhỏ, chân Lá chớp mắt với mùi khác mà cô ngửi thấy. Mùi mèo, quen thuộc nhưng rất nhạt và cũ, lúc đầu cô không nhận ra được đó là mèo no. Chắc chắn không phải là mèo của bộ tộc Sấm. Sau đó, cô nhớ ra, bàn chân râm ran với sự phấn khích. Bàn Chân Sương! Thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sông đang ở đây, vẫn khỏe mạnh.

Chân Lá thận trọng nhìn vào hang. Nó rỗng không, ngoại trừ một cái hốc màu trắng để đựng thức ăn. Bây giờ Bàn Chân Sương không có ở đây, và không có gì có thể nói cho chân Lá biết bà ấy đã đi đâu.

Mùi thức ăn còn mạnh hơn từ bên trong. Chậm chạp, chân Lá bước từng bước vào hang. Có vài viên nhỏ màu nâu, trông như phân thỏ. Chân Lá tự hỏi đây có phải là thức ăn của mèo kiểng mà Sao Lửa đã nói đến. Mèo kiểng đã ăn nó mà không bị thương, phải không?

Cô lấy một miếng, rùng mình khi nó trôi vào cái bụng rỗng, và tự hỏi cô có thể mang một ít về cho Long Tuyết được không.

“Chân Lá! Ra ngoài!”

Một tiếng hét chói tai lặp đi lặp lại trong tai chân Lá. Đuôi Nai đang ở đây, nhưng còn nhiều

tiếng động khác mà cô không nhận ra, và giọng của Lá Đổm lẫn át tất cả.

Cô ghen ngào với viên bột trong miệng mình. Quay sang xung quanh, cô thoáng thấy Đuôi Nai, đang nhìn cô bằng ánh mắt kinh hoàng. Sau đó cánh cửa đóng sầm, và chân Lá chìm trong bóng tối.

Lời tiên tri mới - tập 2 - TRĂNG LÊN



Phần kết



hân Sóc đang bị mắc kẹt trong một không gian tối tăm và chật chội, rung lắc dữ dội từ bên này sang bên kia. Đầu quay quay, và cô nuốt phải mật chuột vào bụng. Bàn chân cào điên cuồng lên một cái gì đó trơn tru và cứng. Cô thét lên sợ hãi: “Chân Lá!” Sau đó cô mở to mắt, thấy mình đang nằm quằn quại trên mặt đất thô.

“Chuyện gì vậy? Cứ gào như thế, em sẽ làm cho tất cả con mèo sợ hãi.”

Da Hung đứng bên cạnh cô; thả xuống một con chuột đồng tươi mới mập mạp để cô có thể nói chuyện. Năm mèo bộ tộc đã vượt qua ngọn núi vào đêm qua, và họ đang băng qua thảo nguyên. Mặt trời đã mọc, cho họ thấy con đường mình phải đi, vừa xuất hiện ở đường chân trời.

Chân Sóc nhắc mình ra khỏi ổ và lắc mình để rũ mấy mẩu cỏ ra khỏi lông. “Không có gì. Chỉ là mơ thôi.” Cô liếm vệt ngực mình, cố gắng che dấu nỗi sợ hãi đang phập phồng nơi lồng ngực. Em gái cô đang gặp nguy hiểm khủng khiếp; cô biết giấc mơ đã đưa cô đến nơi chân Lá đang ở, và cho cô thấy cảm giác kinh hoàng mà em gái đang phải cảm nhận, nhưng chân Sóc đoán Da Hung không hiểu nỗi sợ hãi của cô.

Da Hung có chút quan tâm. “Có phải là dấu hiệu từ bộ tộc Sao không?”

“Không.” Chân Sóc biết cô không thể chia sẻ chi tiết giấc mơ của mình, mà không nói cho Da Hung biết mối liên hệ giữa cô và chân Lá. “Tôi... tôi cảm thấy mình đang ở trong một cơn ác mộng. Tôi không biết mình đang ở đâu, tôi không thể thoát ra được.”

Lúng túng, Da Hung bước tới và ấn mõm vào hông chân Sóc. “Tôi nghĩ là tất cả chúng ta đều gặp phải ác mộng,” cô meo. “Từ khi Đuôi Phi Điều...”

Chân Sóc gật đầu. Giống như tất cả bạn bè, cô không thể tin nổi là mình sẽ không còn được nhìn

thấy Đuôi Phi Điểu nữa. Mèo bộ lạc đã giúp họ chôn cất cô ấy, bên cạnh hồ nước, nơi thác nước khuấy động không ngừng, làm mất đất đủ mềm để đào.

“Cô ấy có một chỗ danh dự ở đây,” Đá Nứt meo. “Chúng tôi sẽ ghi nhớ mạng sống của cô ấy cho đến khi nào bộ lạc của chúng tôi còn tồn tại.”

Chút thoải mái cho bầy mèo bộ tộc. Chân Chim đặc biệt tan nát với nỗi đau, dành những ngày tiếp theo để cúi xuống bên mộ Đuôi Phi Điểu. Long Bao thức trắng canh gác với nỗi đau đón tội lỗi khi không thể làm gì để cứu Đuôi Phi Điểu, và anh thậm chí còn không nghĩ ra cô mới chính là mèo được chọn. Bộ lông bạc của cô được nước chải thành màu đen khi họ xuất hiện lần đầu tiên ở thác nước, đó chính là lí do tại sao những con mèo bộ lạc không chú ý đến cô. Cuối cùng, Vuốt Mâm Xôi phải ra lệnh cho cả hai vào hang động nghỉ ngơi.

“Chúng ta sẽ lên đường vào lúc bình minh,” chiến binh bộ tộc Sấm nói với họ. “Các anh cần tất cả sức mạnh. Bộ tộc của chúng ta đang cần chúng ta.”

Cuộc hành trình lại bắt đầu lần nữa. Bầy mèo bộ tộc hộ tống họ vượt qua ngọn núi, và họ dễ dàng đến được thảo nguyên đầy cỏ xanh với những hàng rào đầy mồi. Nhưng họ không có cảm giác hy vọng hay thoải mái khi sắp về đến nhà. Trái tim của họ vẫn ở cùng Đuôi Phi Điểu, trên dải đất đầy đá và nước.

Chân Sóc sớm lấy lại tinh thần từ cơn ác mộng để giúp họ săn bắt, vì vậy họ có thể đi nhanh hơn để rút ngắn thời gian. Mặc dù không mèo nào muốn ăn, họ buộc phải nuốt mồi tươi. Một hay hai lần Long Bao định quay sang tìm Đuôi Phi Điểu để nói một điều gì đó, trước khi anh kịp nhận ra anh sẽ không bao giờ được nói chuyện với Đuôi Phi Điểu nữa.

Họ cứ bước đi cả ngày, cho đến khi bàn chân tê cứng và rỉ máu. Nó như một nỗi kinh hoàng mà họ phải đối mặt mỗi ngày. Mặt trời đã chìm xuống ở phía sau khi họ lên tới đỉnh đồi. Bóng của họ đổ xuống trước mặt, chỉ về một ngọn đồi lỏm chồm đá. Đường như âm ỉ muốn bùng cháy trong ánh nắng mặt trời.

“Nhìn kìa!” Giọng Da Hung như kiệt sức. Trong một nhịp tim đập, không mèo nào nói gì. Sau đó đôi mắt màu xanh của chân Sóc lấp lánh với một ngọn lửa tường chừng đã biến mất hoàn toàn vì cái chết của Đuôi Phi Điểu.

“Dãy Núi!” cô kêu lên. “Chúng ta sắp về đến nhà.”

---HẾT TẬP 2---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>